

Giới thiệu Ánh Mặt Trời U Âm

Truyện Ánh Mặt Trời U Âm của tác giả Lamhan thuộc thể loại truyện xuyên không, đồng nhân HP, tây phương.

Hắn căm ghét cô khi cô là kẻ phản bội, cô mang trong mình mối thù giết người thân. Khi hai người gặp nhau, hắn đuổi giết, cô trốn chạy. Một lần nữa có cơ hội được sống, cô vẫn không thoát khỏi sợ hãi của người đàn ông ác ma kia.

Bạn đang đọc truyện *Ánh Mặt Trời U Âm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 1

Trong cơn mưa tầm tã, cánh đồng hoang vu vốn vắng lặng càng trở nên thê lương, từng dòng máu từ xác chết chảy ra nhuộm đỏ cả lòng sông...

Gin cười lạnh liếc nhìn xung quanh, tiếng xe ngày càng gần, FBI sắp tới, hắn biết.

Hôm nay mình sẽ chết.

Hơn 50 người, chỉ có hắn và Vermouth - người phụ nữ đáng ghét kia còn sống.

Đối thủ gần như không có khả năng công kích. Tên thám tử bị trọng thương đang ôm bạn gái nhìn chăm chăm vào hắn.

Còn lại hầu hết đều mất khả năng chiến đấu.

Chỉ còn duy nhất một người.

Sherry.

Cô gái có mái tóc màu hung đỏ, gương mặt trắng bệch, tay cầm súng run lên, nhưng vẫn dùng ánh mắt bình thản, đạm mạc nhìn hắn.

Tuy rằng sợ hãi, nhưng ánh mắt vẫn bình thản.

Hắn chợt nhớ tới, đôi mắt kia, đôi mắt kia, chưa từng có cảm xúc nào khác.

Khóe miệng khẽ nhếch lên.

Súng của hắn. Chỉ còn một viên đạn.

Hắn từ từ giờ tay.

“Đ...O...À...N...G”

Cô gái giật mình quay lại, không thể tin nhìn hắn.

Không tin nổi đúng không? Hắn dùng viên đạn cuối cùng để giết đồng bọn của mình.

Hắn nhắm mắt ả lâu rồi.

Gin vắt súng xuống, từ từ tiến về phía cô.

“Bắn đi”. Hắn nói, nhìn cô run rẩy lùi về phía sau.

“Trả thù cho chị gái cô”. Hắn mê hoặc, tiếp tục bước về phía trước.

Nhìn gương mặt tái nhợt của Sherry, hắn càng vui vẻ. Cô làm sao có thể bắn hắn! Làm sao có thể giết người đã nuôi dưỡng cô từ nhỏ, làm sao có thể ra tay với người mà cô luôn thể hiện một loại thái độ:

Kính sợ

Gin kéo cô vào lòng, cầm tay cô đặt vào tim mình, cười tà nói:

“Phải bán chỗ này, tôi mới có thể chết”

Đã sửa bởi lamhan lúc 30.12.2015, 12:24, lần sửa thứ 2.

“Ravenclaw”

Chiếc mũ hô lên, và ngay lập tức, một trong bốn dây bàn đồng loạt vỗ tay tạo ra những tiếng sấm vang dội. Serena tháo mũ xuống, đi về phía họ.

Cô là một phù thủy.

Ngay từ ba năm trước, Serena Wilson đã biết bản thân không bình thường.

Mỗi lần tức giận hoặc cảm xúc bị mất khống chế, những hiện tượng kì lạ xung quanh cô sẽ xảy ra.

Ví dụ như khi cô cảm thấy phiền chán hoặc muốn yên tĩnh, cánh cửa sẽ tự động khóa trái. Lúc Serena nhìn chăm chăm vào John Wilson, em trai cô, giày của cậu ta giống như bôi dầu mà trượt xuống cầu thang để cái miệng của nó không thốt ra được những từ ngữ châm chọc. Khi chị gái cô, Elly Wilson tự cho là đúng khẳng định rằng cô là một quái vật, thì gương mặt nhũn nhủi luôn được trang điểm một cách tỉ mỉ của chị ta sẽ lập tức mọc lên những nốt mụn đỏ và không thể đi ra ngoài. Càng đáng sợ hơn nữa là, bộ lông mượt mà của Lucky, sủng vật yêu quý của bà Wilson nháy mắt bị thiêu rụi không còn một mảnh khi nó dám lên vào phòng cô rồi làm rối tung tất cả mọi thứ,....

Tất cả đều vượt khỏi sự kiểm soát của cô.

Khi đó, Serena cũng từng nghĩ, chẳng lẽ cô thật sự là quái vật? Nếu không thì, tại sao lại xảy ra những hiện tượng kì lạ như thế? kì lạ đến mức còn đáng sợ hơn cả ảo thuật.

Nghi vấn đó thắng đến sinh nhật thứ 11 của Serena mới chiếm được đáp án.

Mặc dù ông bà Wilson đối xử với cô rất lạnh nhạt, (và cô cũng chẳng lưu luyến gì cho cam), thậm chí còn sợ hãi, nhưng ít nhất họ còn thực hiện đầy đủ trách nhiệm của người thân, đó là tặng cho cô một tấm ngân phiếu giá trị xa xỉ làm quà sinh nhật. Cô thì chẳng có cảm giác gì, nhưng những người trong gia đình đó lại giống như một gánh nặng được giải thoát. Đó là có thể tổng khứ cô đến ngôi trường quý tộc nội trú trong vòng bảy năm. Và con ác mộng của họ sẽ chấm dứt ở đây khi không còn phải đối mặt và chứa chấp một quái vật bị bệnh thần kinh như cô mà vẫn được thừa kế tài sản kếch sù qua di chúc của cụ Wilson quá cố.

Nhưng bọn họ lại vui mừng hơi sớm.

Ngày hôm đó, chính xác là thời điểm cô được sinh ra 11 năm về trước, đúng đến từng giây, từng phút. Một người kì lạ đã xuất hiện.

Đó là một người đàn ông kì lạ, ông ta mặc một bộ quần áo màu đen, chính xác hơn thì, ngoại trừ gương mặt trắng bệch một cách dọa người ra, cả người ông ta đều bị bao phủ bởi một màu đen u ám. Cái mũi của ông ta rất lớn, đôi môi mỏng mím chặt, hàng lông mày cau lại. Nếu không phải Wilson là một gia đình giàu có, chắc hẳn ai cũng sẽ nghĩ ông ta đến đây là để đòi nợ.

Người đàn ông nói ông ta là Snape - một phù thủy.

Ông ta nói Serena Wilson cũng là một phù thủy.

Điều này khiến cho Serena - người từng chứng kiến những điều phản khoa học, từ một người lớn thu nhỏ thành một đứa trẻ 6 tuổi, người rõ ràng hẳn là đã chết trên máy bay khi nó bị nổ tung lúc mở mắt ra biết mình biến thành một đứa trẻ 8 tuổi, lúc này cũng phải nâng lên mi mắt, nghiền ngẫm những lời mà ông ta nói.

Thẳng cho đến lúc Serena chứng kiến những viên gạch tự động di chuyển, nhìn thấy yêu tinh cùng vô vàn những điều kì lạ khác, nhìn thấy chiếc đĩa phép tạo ra những ánh sáng thần kì, Serena mới thật sự tin tưởng, trên thế giới này có phù thủy.

Serena ngồi xuống bàn dài, chào hỏi những học sinh cùng nhà bằng cái gật đầu nhẹ nhàng. Điều này đối với cô đã là quá mức nhiệt tình, nếu như bình thường Serena đã trực tiếp bỏ qua màn chào hỏi mà cô cho rằng nó thật sự vô vị. Đương nhiên, đối với linh hồn của một cô gái hơn 20 tuổi (mặc dù hai phần ba thời gian là ở trong phòng thí nghiệm) thì việc làm quen với những đứa trẻ này thật sự cô không có hứng thú. Trước đây cũng thế, và bây giờ cũng vậy.

Quá trình phân loại vẫn chưa kết thúc, nhưng hiển nhiên sự chú ý của mọi người không hề tập trung vào tân sinh, mà một bộ phận đồ đôn ánh mắt vào Snape - vị giáo sư dạy môn độc dược, mang gương mặt lạnh lẽo rời khỏi chỗ ngồi, bước nhanh về phía cửa sau.

Phân viện kết thúc, hiệu trưởng Dumbledore vuốt bộ râu dài đứng dậy, nói đến một số lệnh cấm, sau đó hô lên khẩu hiệu trường.

Tiếp theo, trên chiếc bàn dài trống không, một loạt thức ăn bất ngờ xuất hiện, Serena nhìn các món ăn chứa đầy dầu mỡ trước mặt có chút lo lắng sau này cần phải thường xuyên đến bệnh viện kiểm tra sức khỏe, nếu không nguy cơ khả năng bị bệnh béo phì là rất cao.

Cả đại sảnh bỗng chốc náo nhiệt hẳn lên, đặc biệt là nhà Gryffindor ngồi ngay bên cạnh. Serena thắc mắc không biết có phải thành viên trong nhà này đều bị phụ huynh ngược đãi hay không mà họ ăn như thể sắp chết đói đến nơi vậy.

Cũng may ở đây không như thế, cô thầm nghĩ, nếu không Serena không thể nào dậy nổi cảm giác thèm ăn, họ không thấy mất vệ sinh sao? Bàn tay không biết có sạch không mà lại cầm cả miếng đùi gà như thế kia.

Serena rút đĩa phép ra, chỉ vào bát đĩa của mình rồi thì thầm một câu bùa chú chà rửa, cô đã học nó khi nghiên cứu cuốn sách ‘sơ cấp tiêu chuẩn chú ngữ’. Thực ra Serena càng thích dùng xà phòng rửa sạch hơn, bởi vì cô không xác định dùng bùa chú có thể hay không diệt được hết vi khuẩn.

“Mình đoán Potter lại không hay ho” - Một học sinh năm hai nói, cô gái có mái tóc màu vàng, đôi mắt xanh trợn ngược lên, xoay tròn - “Cậu ta cùng Weasley còn chưa đến, chắc hẳn nhà Gryffindor lại bị trừ điểm trong ngày đầu tiên của năm học cho xem”.

Mấy người xung quanh cười cười, một nam sinh nhún vai: “Potter có bao giờ hay ho đâu chứ” - Cậu ta hát một bài về phía cửa phụ, thì thầm - “nhìn thấy không? cậu bé sống sót và người hầu của cậu ta”.

Mọi người ngẩng đầu lên nhìn, Serena lơ đãng lướt qua, chỉ thấy một cậu bé đeo kính, mái tóc đen bù xù mờ ra cửa phụ, theo sau là một cậu nhóc tóc đỏ, mặt đầy tàn nhang cầm giẻ lau bàn điều gì đó, hai người rụt rè tiến đến bàn nhà Gryffindor.

Một học sinh năm nhất tò mò hỏi:

“Ai vậy?”

“Hai người trong số bộ ba nổi tiếng nhất trường. Theo như giáo sư Dumbledore nói, họ là anh hùng”.

“Anh.... hùng...” - Cô gái tóc vàng kéo dài giọng - “Điển hình nhà Gryffindor lỗ mãng thì càng chính xác”.

“Nhìn thấy tên nhóc tóc xù đeo kính kia không? Đó chính là Harry Potter”.

Một tân sinh thốt lên: “Ôi trời, đó là Harry Potter?” - Cô nàng dường như không tin nổi, lầm bầm - “Quá khác so với tưởng tượng của mình”.

Serena cũng có chút bất ngờ, cho dù cô là Muggle - phù thủy có xuất thân là người thường, nhưng cũng biết đến cái tên nổi tiếng trong giới pháp thuật Harry Potter.

Cậu bé sống sót.

Người mới một tuổi đã đánh bại chúa tể hắc ám, kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai.

Không những thế, theo tờ ‘nhật báo tiên tri’ cho biết, cuối năm ngoái cậu ta cùng đồng bạn đã dùng cảm đánh đuổi một thế lực hắc ám tồn tại trong trường học. Điều này càng khẳng định sức mạnh của Harry Potter, mặc dù, có lẽ sự việc đã được vị hiệu trưởng từ ái đang ngồi trên kia phóng đại lên không chỉ mười lần.

“Biết không, năm ngoái nhà Gryffindor bị trừ hết gần số điểm mà nguyên nhân chủ yếu là do Potter và bạn của cậu ta” - Lisa Turpin nói - “Mặc dù chiến thắng trong trận đấu Quidditch và giáo sư Dumbledore đã cố gắng thêm điểm cho họ nhưng vẫn không thể thoát khỏi số phận bị đứng bết”.

Serena đặt dao đĩa xuống, cầm cốc nước bí đỏ lên uống một ngụm, sau đó nhún mày, nó không hợp khẩu vị của cô.

“So với cậu ta thì mình càng thích Draco Malfoy” - Lisa Turpin tiếp tục lái nhai - “Mặc dù cậu ta rất hắc ám, và khó chịu. Nhưng không thể phủ nhận rằng cậu ta rất đẹp trai”.

“Draco Malfoy?” - Hiên nhiên đề tài của cô nàng lắng chuyện này gọi cho tân sinh, đặc biệt là tân sinh xuất thân muggle rất nhiều chú ý.

“Đúng vậy” - Turpin nâng cằm - “Nghe nói năm ngoái một mình cậu ta mang về cho nhà Slytherin 300 điểm, và không bị trừ lần nào”

“Mình cũng biết đến nhà Malfoy” - Một nam sinh nói nhỏ - “Nghe nói tài sản của gia đình anh ta chiếm 1/3 giới phù thủy ở London”.

“Đúng vậy, và nếu không có chuyện gì xảy ra thì với tư cách là người thừa kế duy nhất, anh ta sẽ được thừa kế đồng tài sản kếch xù đó”.

“Thật giàu có” - Một tân sinh sợ hãi than thở.

“Nghe nói...” - Một giọng nói ngập ngừng vang lên - “Cha của Malfoy là tử thần thực tử”.

Không gian xung quanh Serena gần như im lặng xuống dưới.

Một lúc sau, giọng nói của cô gái tóc vàng mới vang lên: “Mình không nghĩ thế” - Turpin nói - “Nếu việc nhà Malfoy là tử thần thực tử là sự thật thì cha của cậu ta, Lucius Malfoy hiện tại đang ở trong Akaban chứ không phải tự do như bây giờ đâu”. Cô nàng dừng lại một chút còn nói thêm - “Đừng bao giờ tin lời Weasley nói, bọn họ luôn có thành kiến với Malf...”.

Cô nàng còn chưa nói xong thì cửa chính đột ngột mở ra.

Cả đại sảnh hơn một ngàn học sinh đồng loạt quay lại, chỉ thấy một thiếu niên mặc đồng phục nhà Slytherin đứng ở đó.

Mái tóc màu bạch kim chói mắt, gương mặt đẹp trai lười biếng mà mắt kiên nhẫn, đôi môi mỏng hơi mím lại từ từ đi về phía bàn nhà Slytherin.

Không gian yên tĩnh hai giây rồi tất cả lại ồn ào huyên náo như lúc ban đầu. Chỉ trừ một số nữ sinh nhìn chăm chăm vào thiếu niên.

Trong đó có Serena.

Không hiểu vì sao trái tim vốn bình lặng của cô từ giây phút gặp thiếu niên này lại đập liên hồi, không có dấu hiệu đình chỉ.

Không phải tình yêu sét đánh

Mà là cảm giác nguy cơ

Cực kì quen thuộc.

Bên tai cô là những lời thì thầm bàn tán

“Ai thế? đẹp trai quá”

“Draco Malfoy”.

Bạn đang đọc truyện *Ánh Mặt Trời U Âm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 2

Bóng đêm bao trùm mọi không gian góc ngách, phủ xuống tất cả mọi vật, lạnh lẽo.

Chiếc áo choàng đen hòa vào bóng đêm, thoát ẩn thoát hiện, tà tà bay trong gió.

Mái tóc màu bạch kim dài ngang lưng, giống như chủ nhân của nó, nhọn hoắt như một vũ khí giết người.

Và đôi mắt kia, đôi mắt màu xanh lam sắc bén lại nguy hiểm, chứa đựng một hơi thở giết chóc nặng nề.

Cô giống như đang rơi vào một hầm băng lạnh lẽo, cả người không khống chế được run rẩy, cố gắng lùi về sau. Đôi mắt kia càng ngày càng gần, hơi thở nguy hiểm như gần sát bên tai, quanh quẩn.

Thanh âm thì lạnh lẽo vắng vắng bên tai, giống như sự mời gọi của tử thần:

“Sherry.... em dám phản bội tôi.”

Serena giật mình tỉnh giấc, mồ hôi chảy ròng ròng, cảm giác ớn lạnh bao trùm toàn thân. Cô đã bao lâu rồi không mơ thấy giấc mơ như vậy?

Kéo chăn xuống giường, nhìn ánh mặt trời yếu ớt chiếu vào căn phòng, cô xoa xoa tóc, đi vào phòng rửa mặt.

Ba năm rồi cô không mơ giấc mơ như vậy, kể từ ngày kết thúc tất cả mọi chuyện.

Hiện tại, người đàn ông đó lại đi vào giấc mơ của cô, suốt một tuần liền. Cùng với cảm giác căng thẳng quen thuộc khi nhìn thấy Draco Malfoy, điều này thể hiện cái gì?

Mái tóc màu bạch kim, đôi mắt màu xanh nước biển, biểu tình nguy hiểm quen thuộc, Serena nắm chặt bàn tay đang run rẩy của mình. Cô có thể đến thế giới này, thì người khác cũng có thể.

Nhìn gương mặt quen thuộc đến không thể quen thuộc hơn trong gương, mái tóc màu hung đỏ, đôi mắt màu xám bình lặng, cùng với ngũ quan nhu hòa đặc trưng của người phương đông, không hề khác một chút nào so với kiếp trước, nếu có thì cũng chỉ hơi trẻ con so với khi làm Sherry và trưởng thành hơn khi bị thu nhỏ mà thôi.

Nếu như có một người giống cô cũng xuyên đến nơi này từ thế giới đó, thì không ai là không nhận ra cô là Sherry.

Phải bình tĩnh, mày phải bình tĩnh, Serena Wilson, mọi chuyện chưa chắc đã tồi tệ như mày nghĩ. Cô tự nhủ với lòng mình. Hơn nữa hiện tại mày cũng không còn là Sherry nữa, không có lý do gì để nghi thần nghi quỷ như thế cả.

Cô hít sâu một hơi rồi thở ra nhẹ nhàng, sau đó bình tĩnh mặc quần áo, cầm sách đi ra khỏi phòng. Kí túc xá hiện tại gần như trống không, trừ những nam sinh ngủ dậy muộn do thức khuya ra thì hầu hết mọi người đều đến sớm để ngắm nhìn gương mặt mà bọn họ cho là đẹp trai của giáo sư Gilderoy Lockhart, vị giáo sư dạy môn phòng chống nghệ thuật hắc ám vô dụng và thích làm màu.

Ngay trong buổi học đầu tiên, ông ta đã tạo ra trò hề bằng cách thả những con yêu tinh ra và khiến nó bay tán loạn, sau đó làm một hành động mà cô khinh bỉ, đó là trón xuống gầm bàn. Mặc dù chuyện này đã xảy ra lần thứ hai. Lần đầu tiên là khi ông ta dạy ở năm thứ hai nhà Gryffindor và Slytherin, phải đợi đến lúc Malfoy rút đũa phép ra chúng nó mới chịu dừng lại, và chấm dứt trò hề không có một chút thú vị này.

Serena dám chắc, những tiết học khác cũng sẽ như thế.

Chẳng hiểu tại sao nữ sinh trong trường lại mê mẩn ông ta như vậy?

Cô ôm sách từ từ đi về phía đại sảnh để ăn sáng, tiết đầu tiên là môn biến hình của giáo sư McGonagall, một môn học mà cô khá thích, nói thẳng ra, trừ môn bay lượn và Phòng chống nghệ thuật hắc ám của Lockhart thì những môn học khác cũng khá thú vị, đặc biệt là độc dược, biến hình và bùa chú.

Chí ít thì, đối với Serena, đây là những môn học thực dụng và tiện lợi nhất khi cô muốn làm một việc gì đó. Môn độc dược trên cơ bản thì giống với hóa học, chỉ là môn này chỉ phù thủy mới có thể điều chế, còn người thường thì không thể. Đó chính là niềm đam mê và cũng là thiên phú của cô - thiên tài hóa học mà từ nhỏ đã được gửi ở trường đại học Harvard - người đã tạo ra APTX4869 - mặc dù cô không hề tự hào về điều đó.

Hai môn còn lại cũng khá là tiện lợi, chí ít khi học biến hình, cô có thể biến một đồ vật nào đó thành một chiếc cốc hoặc bình để đựng độc dược mà không phải lo lắng không có vật để đựng, tất nhiên, phải đến năm thứ hai cô mới có thể học điều này, mặc dù Serena đã thử vài lần và thành công trong một thời gian ngắn. Chính vì ma lực của cô không đủ nên không thể làm cho nó giữ nguyên thành vật thể mới trong một thời gian dài.

Môn Bùa chú là do chủ nhiệm của nhà cô - giáo sư Filius Flitwick giảng dạy, một giáo sư vô cùng lùn và thấp bé. Nhưng cô lại rất thích học và luyện tập môn học này, bởi vì khi bạn cần một vật thể nào đó bay đến bên cạnh mình thì chỉ cần đọc một câu bùa chú là xong, hay là việc đơn giản nhất, khi đồng phục của cô bị dính bụi bẩn thì cũng không phải lập tức thay ra và giặt sạch nó.

Đơn giản chỉ cần một câu bùa chú là xong.

Nói chung thì, trừ những khuyết điểm ra thì học ở đây cũng không có gì là không tốt.

Chí ít, cô cũng không phải làm những việc mình không muốn dưới những áp lực của kẻ mạnh, cũng không phải giả trang thành một đứa trẻ con và nom nớp lo sợ mình bị bại lộ trước những kẻ truy đuổi.

Còn phản ứng của mình trong một tuần qua, Serena lựa chọn không nhìn.

Lúc cô đến đại sảnh thì ở đây đã đông nghẹt người, mặc dù không phải ai cũng có thể thức dậy sớm để đi ăn sáng đúng giờ. Không nhìn tới những ánh mắt sùng bái cùng ngưỡng mộ của nữ sinh đối với vị giáo sư đang làm màu trên bàn của giáo viên, Serena thản nhiên đi tới bàn nhà Ravenclaw, tìm một chỗ ngồi xuống.

“Serena Wilson” - một giọng nói đột ngột vang lên, to đến mức làm chấn động màng nhĩ của cô.

Serena quay lại, tìm kiếm chủ nhân của giọng nói khiến mọi ánh mắt đổ dồn về phía cô, đương nhiên, cô không rảnh rỗi để tìm hiểu lý do tại sao họ lại nhìn về phía mình trong khi người phát ra âm thanh không phải là cô.

Có lẽ mái tóc đỏ kì lạ đã gây sự chú ý?

Serena không biết, hiện tại cô đang nhìn nữ sinh có vẻ lớn tuổi hơn tuổi mình, và chắc chắn rằng bản thân chưa gặp cô ta bao giờ. Đương nhiên, tân sinh nhà Ravenclaw cô còn không nhận biết hết, thì làm sao biết đến người nhà Hufflepuff được?

Cô gái kia cũng không im lặng lâu lắm, thấy cô quay sang nhìn mình liền lập tức nói:

“Nghe nói cậu được giáo sư Snape cho điểm, thật sao?”.

Hầu như cả đại sảnh chìm trong im lặng.

Bởi vì tiếng nói của cô gái kia không hề nhỏ, câu nói vừa rồi vừa vắn lăm cho mọi người đều nghe thấy.

Rất tốt, Serena nghĩ, bây giờ lực chú ý của không chỉ nữ sinh ở đại sảnh đều tập trung trên người cô. Mặc dù cô không hề biết lý do vì sao.

“Cậu muốn nói gì?” - Cô nhủ mày.

“Đó là sự thật sao?” - Cô gái kia thốt lên, dường như không thể tin được thì thào - “Rõ ràng cậu là học sinh nhà Ravenclaw”. - Sau đó không để ý đến cô mà ngồi xuống, tiếp tục thảo luận vấn đề gì đó với mấy người xung quanh cô ta mà Serena khẳng định, có liên quan tới cô.

Serena nhủ mảy may ngồi xuống, không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

“Này, thật sao?” - một giọng nói tò mò vang lên - “giáo sư Snape cho điểm một Ravenclaw? không thể tin được”.

“Đúng thế, mình còn chưa thấy ông ta tặng điểm cho một nhà nào ngoài Slytherin cả”.

“Thầy ấy không trừ điểm là may mắn lắm rồi”.

“Đầu ông ta bị choáng váng hả?” - Đây là giọng nói của một học sinh nhà Gryffindor.

“Mình nghĩ trước khi ra khỏi cửa đầu của ông ta đã bị tảng đá đập trúng”.

“Đúng vậy, ngay cả Hermione cũng chưa bao giờ được lão tặng một điểm nào, mặc dù cô ấy đã thực hiện rất tốt”.

Tiếng thì thầm bàn tán dừng lại một chút sau khi vị giáo sư lúc nào cũng mặc bộ đồ màu đen âm trầm ngồi vào ghế của mình, sau đó tiếp tục ồn ào, chỉ là giọng nói có vẻ nhỏ đi trông thấy.

“Hay là hai người này có quan hệ họ hàng gì đó, cho nên giáo sư Snape mới thiên vị như vậy?”

“Mình thấy họ không giống nhau lắm, không phải nói là hai người này chẳng có một điểm nào giống nhau cả. Họ hàng thì ít nhất cũng phải có một vài điểm chung chứ”.

“Ai biết được”.

...

... ..

Serena tin tưởng, nếu cô có thể thì sẽ không ngần ngại mà cho những người đang thảo luận và nhìn mình một câu đùa chủ đề họ cảm miệng. Nhưng với ma lực của cô hiện giờ thì điều đó là không có khả năng, vì vậy chỉ có thể lạnh lùng máy móc xử lý bữa sáng rồi đi đến phòng học.

“Giáo sư Snape rất khắc nghiệt” - Một giọng nói đột ngột vang bên tai - “Thầy ấy là thiên tài về môn độc dược, cho nên yêu cầu đối với người pha chế sẽ rất cao. Trong trường học có rất ít học sinh được thầy ấy cho điểm, mà chỉ toàn là học sinh nhà Slytherin, cậu là người đầu tiên của ba học viện khác làm được điều này” - Giọng nói dừng một chút - “Cho nên ai cũng tò mò về cậu”.

Serena quay sang nhìn, đó là một cô bé có mái tóc màu vàng hoe, dài ngang lưng và hơi bù xù, người được cho là lập dị và ngớ ngẩn ngay từ những ngày đầu tiên - Luna Lovegood.

Bên cạnh cô nàng là một quyển sách cũ dày cộp có tựa đề “những sinh vật huyền bí”, kì dị giống như chủ nhân của nó.

Serena nhấp máy môi một chút, rồi cuộc nói chuyện với người duy nhất phản ứng bình thường:

“Giáo sư Snape rất thiên vị nhà Slytherin?”

Luna cầm bút lên ghi chữ gì đó vào quyển vở của mình rồi nói:

“Nghe đồn là như thế. Thầy ấy thường xuyên trừ điểm những nhà khác đặc biệt là Gryffindor, chỉ có Slytherin là chưa bao giờ bị”.

Bao che khuyết điểm. Cô nghĩ. Nhưng lại nhớ đến những hiện tượng cháy nổ diễn ra thường xuyên của nhà Hufflepuff, Serena lại có cái nhìn khác, chỉ trừ điểm và độc miệng thôi đã là quá nhẹ nhàng. Giáo sư Snape thật là rất có nghị lực khi dạy môn học này.

Hiển nhiên, khi một số học sinh nhà Hufflepuff cho rằng hai người này có quan hệ họ hàng không phải là không có lý.

Đột nhiên, cảm giác nguy cơ quen thuộc lại nảy lên, tìm Serena đập thành thịch.

Cô ngáng đầu.

Đối diện với ánh mắt màu xanh nước biển lạnh lẽo.

Cảm giác ớn lạnh bao trùm khắp toàn thân.

Bạn đang đọc truyện *Ánh Mặt Trời U Âm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3

Trong nháy mắt, cả người Serena cứng ngắc lại.

Cho dù gương mặt, tuổi tác hay tính cách thay đổi, thì cô vẫn nhận ra ánh mắt của người đó, y như đức.

Người đàn ông kia đã từng luôn luôn nhìn cô với ánh mắt như thế, mỗi lần hấn đến trường học để kiểm tra tiến độ việc học của cô thì Gin luôn nhìn cô với ánh mắt không cảm xúc. Không hề có bất kì một biểu cảm nào.

Lơ đãng và không để ý.

Huống chỉ hai gương mặt này có rất nhiều điểm tương đồng, chỉ là hình thể và tuổi tác được thu nhỏ lại thôi.

Serena chưa bao giờ nghi ngờ vào trực giác của mình, cho nên, hiện tại, ngay lập tức, cô liền khẳng định Draco Malfoy chính là Gin.

Trái tim Serena chùng xuống, cô hiện tại không biết mình nên làm gì. Hấn đã nhìn thấy cô, liệu có còn muốn giết cô nữa không?

Cô chưa bao giờ quên Gin căm hận nhất là kẻ phản bội.

Mà cô chính là một trong số đó. Cho dù quan hệ của hai người đã từng rất thân mật.

Serena vẫn giữ nguyên tư thế như vậy, ngay cả mắt cũng không nháy một chút, tim đập thình thịch từng hồi từng hồi như muốn vỡ ra, chờ đợi nụ cười tà ác chấm dứt quen thuộc.

Đột nhiên, ánh mắt kia sụp xuống, hơi thở nguy hiểm cũng mất đi. Sạch sẽ như không có chuyện gì.

Serena thậm chí cho rằng vừa rồi chỉ là ảo giác.

Serena thì thầm một câu thần chú, lập tức cây diêm trước mặt biến thành một chiếc kim khâu màu bạc. Xinh đẹp, nhưng chưa đạt yêu cầu.

Giáo sư McGonagall đứng ở phía sau nhìn hành động của cô, mở miệng:

“Em chưa thật sự tập trung, Wilson”.

Cô nhú mầy, đúng vậy, chỉ cần nghĩ đến chiếc kim màu bạc là lại nhớ đến mái tóc dài lạnh lẽo kia, liền không thể nào tập trung được.

Nhìn cô học trò nhà Ravenclaw đã hiển lộ sự ưu tú ngay từ ngày đầu tiên, giáo sư McGonagall không ngần ngại chỉ điểm và đào tạo để tạo ra được một học sinh ưu tú của thế hệ sau. Có lẽ, cô gái này sẽ còn ưu tú hơn cả Granger, bà nghĩ.

Từ ngày đó đến giờ đã hơn một tháng, nhưng tâm trí Serena vẫn không thể nào dứt đi được cái nhìn không cảm xúc và bình thản của ánh mắt kia.

Hấn đã từng căm hận cô đến mức nào.

Căm hận đến mức từ bỏ nguyên tắc giết người không ngần ngại của mình mà tra tấn cô, muốn cho cô cảm nhận được sự sợ hãi không biết lúc nào từ thần sẽ lấy đi mạng của mình.

Cô không sợ chết.

Nhưng luôn luôn sợ hấn một cách vô cớ.

Mà hiện tại, bây giờ, người kia lại bình thản nhìn cô như vậy, bình thản đến mức gần như không quen biết cô.

Giống như sự căm hận, khinh bỉ và chán ghét đều tan biến hết. Tất cả chỉ còn là hờ hững và lạnh lùng.

Đáng lẽ Serena phải cảm thấy vui mừng và may mắn mới đúng. Bởi vì đây đã từng là mong muốn của cô. Thoát khỏi sự truy lùng của tổ chức và sống một cuộc sống không có sự sợ hãi. Có thể là chính bản thân mình mà không phải nguy trang hay sống chui sống lủi.

Nhưng không hiểu sao trong lòng vẫn có một cỗ áp lực thật lớn đang đè ép lại, chỉ chờ ngày bùng phát.

Chẳng lẽ cô là người thích ngược?

Serena cười khổ.

Cô lắc đầu, cố gắng loại bỏ những suy nghĩ không đâu đó đi, lại một lần nữa tập trung vào bài học. Cô cảm thấy phép lên, miệng thì thầm câu thần chú, lập tức chiếc kim màu bạc đang nằm trên bàn tỏa sáng lấp lánh, mát lạnh như đá cẩm thạch.

“Rất tốt” - Giáo sư McGonagall lập tức lên tiếng - “Ravenclaw thêm 5 điểm”.

Serena thở phào nhẹ nhõm một hơi, bài học biến hình hôm nay nâng cao một chút so với những bài học trước, không chỉ là tạo hình, mà còn phải tạo ra cảm giác và vẻ đẹp, giống như một đồ vật thật sự mà mình đang nghĩ ra trong đầu.

Cho dù không phải lần đầu tiên đã làm được, nhưng ít nhất cũng thành công, chứng tỏ sự bình tĩnh và lý trí của bản thân chưa bị mất đi.

Tiếng chuông tan học vang lên, Serena gấp sách vở, đứng dậy chuẩn bị đến phòng học độc được.

“Serena, đợi mình với” - Tiếng gọi đằng sau vang lên, không cần quay đầu cũng biết là của ai. Cô dừng lại, đợi Luna Lovegood đến bên cạnh mình liền cùng cô nàng bước nhanh đến phòng học.

“Sắp đến Halloween rồi!” - cô nàng cảm thán, rồi quay sang hỏi cô - “Cậu có dự định gì không?”

Cô lắc đầu, có lẽ đó là thời tiết thích hợp để ngủ hoặc đọc sách? hay thử nghiệm câu thần chú mới? đáng tiếc học sinh năm nhất không được tự ý chế tạo độc được, nếu không cô rất thích ý để thử nghiệm những loại độc được mình đã đọc được trong sách.

Dù sao thì làm gì cũng được, nhưng cô nhất thiết không muốn đến sảnh đường!

Serena không thể tưởng tượng nổi nó sẽ biến thành thứ kinh khủng cỡ nào khi có sự góp mặt của lão tắc kè hay ba hoa và làm màu - Lockhart.

Cô vẫn còn nhớ những câu hỏi của ông ta trong tiết học Phòng chống nghệ thuật hắc ám đại loại như “Màu thầy Gilderoy Lockhart thích nhất là màu gì?” hay “Tham vọng bí ẩn của Gilderoy Lockhart là gì?” và luôn bốc phét những câu chuyện phiêu lưu không phải của bản thân.

Serena thề, nếu được phép cô sẽ không ngần ngại cho vị giáo sư vô dụng này một câu thần chú mơ màng ngã xuống đất mà không phải chỉ đơn giản là một 'bùa chú hất cẳng' đơn giản như vậy. Chính vì thế ngoài giáo sư Snape, ông ta chính là người khiến cho cô nhanh chóng trở thành học sinh năm nhất nổi tiếng toàn trường, mặc dù cô không hề muốn điều đó một chút nào.

Người có can đảm dùng bùa chú đối với giáo viên thì cô chính là người đầu tiên.

Hơn nữa lại không hề thất bại.

Hai người câu được câu không tiến vào phòng học, gần một nửa học sinh nhà Ravenclaw đều có mặt và ngồi vào chỗ của mình, mở sách giáo khoa ra và thi thảm thảo luận. Còn nhà Hufflepuff? đại đa số ghế đều trống không, chỉ có vài người đang than thở về việc cây chổi bay dù có gọi thế nào cũng không nghe lời mà nằm trong tay họ.

Ba phút sau, khi gần như tất cả học sinh đều trở về phòng học có mặt trong phòng học, thì giáo sư Snape âm thầm bước vào.

Mặc dù gương mặt vẫn âm trầm và áp lực như mọi hôm, nhưng Serena vẫn cảm phát hiện được tâm trạng của thầy hôm nay rất tốt, thậm chí khi một học sinh nhà Hufflepuff làm hỏng một cái nồi quặng, thầy cũng chỉ phun độc xà mà không hề trừ điểm.

Không nháy mắt nhìn chăm chăm vào nồi quặng trong một thời gian dài, trong lòng không ngừng đếm ngược: 3..2..1...được rồi! Cô lập tức bốc nguyên liệu cuối cùng cho vào nồi, tiếp tục chờ đợi thành quả.

Luna đứng bên cạnh vừa dọn dẹp vừa làm bầm:

“Hắn là tâm trạng của thầy Snape hôm nay rất tốt” - cô nàng thì thào - “Mình nhìn thấy những con bọ Elvis presley đang bay xung quanh thầy. Đó là những con bọ chỉ đậu trên những người thực sự cần nó”

Luna luôn biết đến những loài sinh vật kì lạ, và có tác dụng kì lạ. Cho dù Serena không nhìn thấy chúng và tin tưởng nhiều rằng trên đời này thật sự có những loài sinh vật như thế, nhưng cô cũng không mở miệng cắt đứt lời nói của cô nàng.

Thế giới pháp thuật này rất kì bí, nó không có trong sách không có nghĩa là nó không có trên đời này. Biết đâu được cô nàng có thể nhìn thấy những sinh vật mà phù thủy bình thường không thể nhìn thấy được.

Chất lỏng chứa trong nồi quặng từ một hỗn hợp màu đen dần dần chuyển sang màu xanh đậm, rồi cuối cùng dừng lại ở màu xanh nước biển xinh đẹp tựa như màu của đại dương, và... mênh mông như đôi mắt đó.

“Ta nghĩ tiểu thư Wilson tự đại đã hoàn thành xong phần độc được của mình” - Giọng nói trào phúng phía sau đột ngột vang lên, giáo sư Snape hừ một tiếng - đưa tay cầm bình độc được trước mặt cô, tùy ý nói - “Ravenclaw thêm 5 điểm” - rồi bước đi.

“Ánh mắt của mình thật không sai” - Luna vẫn thì thào - “Hôm nay thầy ấy rất vui vẻ”.

Đúng vậy.

Serena nghĩ thầm, giáo sư Snape nổi tiếng là vất cổ chày ra nước, Cho dù Serena vĩ đại đến mức nào, cô cũng không thường xuyên được thầy cho điểm. Nhưng hôm nay thấy không ngần ngại mà cho cô, điều đó thể hiện cái gì?

Có lẽ lý do thầy vui vẻ không gì khác mà chính là việc tắc kè ba hoa - cô vẫn luôn gọi Lockhart như vậy - bị một câu bùa chú của cô đánh ngã và mất hình tượng trước lớp học.

Hiển nhiên, suy nghĩ của cô hiện tại là hoàn toàn chính xác.

Nhưng Snape được gọi là giáo sư mặt than không phải là không có căn cứ. Luna vừa nhìn những con bọ Elvis presley chưa được bao lâu thì chúng đã nhanh chóng tán đi và về mặt âm trầm quen thuộc lại xuất hiện trên gương mặt thầy Snape khi một chiếc nồi quặng bên nhà Hufflepuff nổ tung và hai học sinh thủ phạm bị cháy hết phần tóc và đen sì từ đầu đến chân.

Sau khi tức giận trào phúng một tràng dài, Snape lạnh lùng bỏ lại câu:

“Hufflepuff trừ 40 điểm”

Rồi cúi gập hai tay xách cổ hai cậu bé đến chỗ bà y tá Pomfrey.

Vừa đi đến cửa liền không quên gây áp lực cho tân sinh hai nhà:

“Còn lại viết bài thu hoạch 500 từ, ngay lập tức. Cuối giờ mời tiểu thư Wilson mang đến văn phòng cho tôi”.

Sau đó chỉ để lại bóng dáng chiếc áo choàng đen dài âm trầm giống như chủ nhân của nó.

Serena bực mình ôm một chồng da dê đi xuống dưới tầng hầm, đáng lẽ ra hiện tại cô phải đang ở trong thư viện nhà Ravenclaw như mọi hôm, nhưng hiện tại lại mù đường mà đi mọi ngóc ngách để tìm văn phòng của giáo sư Snape. Có lẽ, sau ngày hôm nay, cô sẽ thuộc lòng các lối đi trong trường Hogwarts mà không phải phụ phép lên chúng.

Cô chán ghét vận động.

Serena cắn gặm nghĩ.

Rốt cuộc cũng tìm thấy văn phòng của viện trưởng nhà Slytherin ở dưới tầng hầm và sau khi lạc vào một vài lối rẽ nhìn như mê cung.

Cô gõ cửa.

Cánh cửa từ bên trong được mở ra.

Serena bước vào, nói:

“Giáo sư, em đến để mang bài luận cho thầy...”

Tiếng nói im bật khi nhìn thấy người đang ngồi ở trên Sofa.

Thiếu niên mặc áo choàng đen, đeo cà vạt màu xanh lá cây lười biếng tựa vào trên ghế, hai tay vuốt vuốt cây đũa phép. Mái tóc màu bạch kim nổi bật trong ánh đèn u ám, hai mắt hơi nhắm lại nhìn vào khoảng không.

Đẹp như một vị thần.

Draco Malfoy.

Bạn đang đọc truyện *Ánh Mặt Trời U Ám* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4

Trong nháy mắt, Serena lạnh toát hết cả người.

Đầu óc cô điên cuồng gào thét, chạy đi, mau! nhưng hai chân run run không thể động đậy.

Cứ như vậy chôn chân tại chỗ.

Đôi mắt màu xanh lam lạnh lẽo kia nhìn thẳng vào cô, khiến cho Serena rùng mình, tóc gáy dựng đứng lên.

“Mang bài luận cho thầy Snape?” - Giọng nói trầm trầm vang lên, ánh mắt lơ đãng lướt qua mái tóc màu đỏ, Draco malfoy nhú mồm - “Đặt lên bàn đi”.

Serena hít sâu một hơi, cố gắng giữ bình tĩnh để không để đôi chân lùi lại, không ngừng mặc niệm trong lòng, từ từ nào, serena, mày không cần phải sợ, hấn không nhận ra mày đâu.

Cứ đi đến bàn làm việc của giáo sư, đặt bài luận lên đó, công việc của mày sẽ kết thúc, không cần ở đây thêm một giây nào nữa.

Cô kiềm chế nỗi khiếp sợ trong lòng, bước chân nặng nề đi đến bàn làm việc, nó chỉ cách đây vài bước chân, nhưng trong hoàn cảnh này, Serena lại cảm giác như vài dặm vậy.

Trong không khí áp lực và âm trầm của nơi ở Viện trưởng nhà Slytherin, đầu cô đầy mồ hôi đặt chồng da dê lên bàn, thở dài một hơi, rốt cuộc cũng có thể rời khỏi nơi đáng sợ này.

Cho dù hiện tại Gin biến thành một người khác, không biết cô, nhưng thói quen mười mấy năm như ăn sâu vào xương tủy lại không thể nào vứt bỏ ngay được.

Nó như một bóng ma luôn đi theo và đè nặng cô dù ở bất kì nơi nào.

Serena xoay người, gần như là chạy ra khỏi phòng, nhưng chưa đi đến cửa thì bị một âm thanh gọi lại:

“Serena Wilson” - Nhẹ nhàng, lạnh lạnh, còn có chút nghi vấn.

Cô cứng đờ người, vì sao hấn lại biết tên của mình? Vì sao lại gọi mình lại, có phải đã nhận ra điều gì rồi không?

Mặc dù đã không chế đến cực hạn nhưng thanh âm vẫn vì sợ hãi mà run rẩy:

“C...chuyện gì?”

Người đàn ông ngồi trên ghế nhưng vẫn khiến người khác cảm giác hấn đang từ trên cao nhìn xuống:

“Học trò cưng của giáo sư Snape, người đã can đảm dùng bữa chú đối với giáo viên?”

Nhìn thấy ánh mắt nghi vấn đặt trên người mình, Serena co rút khóe miệng, làm ơn, lúc đó cô chỉ thấy chướng mắt với lời nói ba hoa của Lockhart mà muốn cho ông ta một bài học thôi, hành động như vậy sao tự dưng lại trở thành anh hùng đối với đám nam sinh trong trường rồi? ngay cả Malfoy nổi tiếng cũng biết mặt cô. Việc này Serena nên cảm thấy may mắn hay bất hạnh?

Draco nghiêng đầu nhìn cô bé năm nhất nổi danh trong trường vài giây rồi thu hồi tầm mắt.

Cũng không dừng cảm như trong tưởng tượng.

Hấn chán đến chết phát phát tay, Serena như được đại xá mà chạy ra khỏi hầm, cô căn bản không muốn ở đây thêm một giây nào nữa.

Giống như đứng trước mặt một độc xà, bất kì khi nào người không phòng bị, nó sẽ giết chết người chỉ trong nháy mắt.

Đến ngày Halloween, trường học náo nhiệt hấn lên.

Những ngôi sao trên bầu trời được phù phép treo lủng lẳng trên trần nhà bây giờ đã được thay thế bằng những quả bí đỏ khắc hình mặt người. Những u linh của các nhà đua nhau làm mất quý rồi dọa học sinh, ngay cả con ma Quý bà u ám luôn luôn lạnh lùng cũng thỉnh thoảng chột náo sắc của nữ sinh nhà Ravenclaw.

Cặp sinh đôi tóc đỏ nhà Weasley trực tiếp mặc vào những bộ đồ mà mọi người đồng loạt cho rằng kinh dị nhất thế gian để tham gia vào lễ hội.

Cũng may đây là lễ của ma quỷ nên Lockhart không có cơ hội nhúng tay vào làm hỏng buổi tiệc.

Một điều đáng kinh ngạc là, nữ sinh nhà Ravenclaw hôm nay lại nói chuyện với cô - một con bé làm ‘tôn thượng’ thần tượng của đông đảo nữ sinh trong trường và bị cô lập một cách vô hình, ngoại trừ Luna Lovegood - người bị cho là lập dị và Lisa Turpin - fan hâm mộ cuồng nhiệt của Malfoy và trong mắt cô nàng thì không còn người nào khác hấp dẫn như Malfoy, mặc dù, cậu ta rất đáng sợ.

“Minh đoán chắc rằng tinh thần của Ron Weasley sẽ phải chịu tra tấn dài dài” - Lisa Turpin theo thói quen đâm chọc - “Học kì chưa đầy được hai tháng mà cậu ta đã bị gửi bức thư gào thét đến hai lần. Thật xứng đáng!”

“Nghe nói lần trước Weasley chỉ đưa phép vào Malfoy nhưng bị thần chú bắn ngược, miệng nôn ra toàn ốc sên” - Bạn của cô nàng làm biểu tình nôn mửa.

“Chiếc đũa phép của cậu ta đúng là đồ phản bội” - Turpin nói - “Ngu xuẩn như thế cũng xứng làm đối thủ của Malfoy”.

Serena theo thói quen gọi cho mình một tách cà phê, thứ đồ uống đáng ghét bị Lisa Turpin với những ý nghĩ kì lạ cho rằng học giỏi môn độc dược là do uống cà phê? bởi vì giáo sư Snape cũng dùng thứ đồ uống này.

Nhưng không thành công.

“Bởi vì hôm nay là Halloween” - Lisa ngồi bên cạnh giải thích - “Cho nên những thứ đồ uống khác đều bị hủy bỏ, chỉ còn mỗi nước bí đỏ thôi” - cô nàng bĩu môi - “Năm ngoái mình cũng gọi nước cam nhưng không được, đành phải uống thứ chán ngắt như thế này” - Rồi quay sang tiếp tục tán gẫu chủ đề đang nói - “Nghe nói lúc đó đội Quidditch của Slytherin và Gryffindor đều ở đó, mà Granger cũng chẳng làm được gì” - Cô nàng làm biểu tình tiếc nuối - “Hôm đó mình mà có ở đó thì hay biết mấy, biểu tình của Weasley chắc phải thú vị lắm”.

“Mẹ của cậu ta cũng thật đáng sợ” - Một học sinh nam cảm thán - “Mình nghe thấy bức thư đó mà rùng cả mình, thậm chí còn ám ảnh mấy ngày liền, lúc ngủ cũng mơ thấy một hôm mẹ gửi cho mình bức thư đáng sợ đó”.

Cả đám cười rộ lên, Serena không thú vị cắt một miếng thịt gà cho vào miệng, một đám nhóc con chỉ biết lấy nỗi đau của người khác làm thú vui.

“Nghe nói năm nay Malfoy sẽ tham gia quidditch” - Lisa Turpin tìm hiểu mọi thông tin về thần tượng của mình, mặc dù đây là điều cả trường cùng biết - “Hôm đó mình sẽ đi cổ vũ cho Slytherin, Serena, cậu cũng đi cùng chứ?”

Cô ngẩng đầu, không hiểu tại sao chủ đề lại quay sang người mình. Lắc đầu, trò chơi trẻ con đó không thú vị bằng việc ở trong phòng đọc sách, đã thói quen biết tất cả mọi thứ hiện giờ đi vào một thế giới xa lạ khiến cho cô phải không ngừng tìm hiểu tri thức ở thế giới này. Đó là cách duy nhất để sống sót.

Bởi vì cô biết, Hogwarts cũng không an toàn như mọi người tưởng tượng.

“Thật không thú vị” - Lisa làm biểu tình tiếc nuối - “Cậu không thể bỏ lỡ một trận đấu nào của trò chơi vận động thú vị nhất thế giới phù thủy được”.

“Đó là bởi vì đây là trò chơi duy nhất” - Serena châm chọc.

“Không, không, không, Serena, hãy bỏ qua những quyển sách dày cộp sang một bên đi, cậu không thể như con mọt sách chỉ suốt ngày gặm nhấm giấy được, mà lực của cậu đã có thể đánh bại một người lớn rồi”.

“Đó là do đối phương vô dụng” - cô thân nhiên nói, nếu so sánh vị giáo sư vô dụng với một học sinh ưu tú chăm chỉ như cô có phải là sỉ nhục Serena lắm không? Cô tự đại nghĩ.

Chuyện xảy ra lúc đó cũng là do cô đầu óc nhất thời nóng lên mà thôi, về lý thuyết thì cô cũng đâu có lỗi gì, chỉ là không hiểu một câu thần chú và nhờ giáo sư chỉ dạy, ai biết được lúc đó lại hiệu nghiệm, tất cả cũng phải quy về do ăn ở không đàng hoàng.

Serena cố nhịn uống một ngụm nước bí đỏ, đứng lên, quay trở về phòng. Tầm mắt lo lắng lướt qua bàn nhà Slytherin, dễ dàng nhận thấy được chàng trai như hạc trong bầy gà, chói mắt y hệt màu tóc của hắc đang lạnh lùng dùng bữa tối, xung quanh không khí như đọng lại, ai cũng không hé răng, cực kì đối lập với sự náo nhiệt thái quá của nhà Gryffindor.

Serena hoảng hốt.

Đó là Gin, mà cũng không phải là Gin.

Người đó có ngoại hình của Gin, cảm giác khí chất giống Gin.

Nhưng Gin không chỉ như thế, mà trong ánh mắt của hắn luôn chứa sát khí cùng sự tiêu điều nặng nề.

Gin là một sát thủ, nên bàn tay dính đầy máu cùng tội ác, trong đó có mạng sống của cha mẹ và chị gái cô.

Nhưng người thiếu niên này lại không như thế.

Ánh mắt hắn tuy trường thành từ sớm nhưng sạch sẽ. Như chưa giết người bao giờ.

Xung quanh người này chỉ có áp lực của cường giả đang đè nén, mà không phải sát khí của một sát thủ.

Cô rốt cuộc nên đối mặt với hắn như thế nào?

Serena không có mục đích bước đi trên hành lang, tâm trí rối loạn, không biết mình hiện tại nên làm gì.

Cố lấy dũng khí tìm cách trả thù cho người thân mà không tiếc cả mạng sống?

Hay tránh mặt hắn để nếu có một ngày hắn nhận ra được chuyện của kiếp trước thì cũng sẽ không biết mình là Sherry và sẵn lòng kẻ phản bội tổ chức?

Hay... cứ sống bình lặng như vậy, được đến đâu hay đến đó, cố gắng khiến pháp lực cường đại hơn để đến lúc Gin muốn giết cô cũng giết không nổi?

Dù sao ở đây cũng không phải là thế giới Muggle, hắn là sát thủ giỏi nhất tổ chức cũng không làm được gì. Huống chi hiện tại xem ra, Gin bị mất trí nhớ.

Serena vừa đi vừa suy nghĩ.

Đột nhiên, cô ngửi thấy mùi máu.

Không phải của con người.

Serena nghi hoặc đi về phía trước, dù sao cô đã đi lâu như vậy cũng cách xa kí túc xá nhà Ravenclaw lắm rồi, đi thêm một đoạn cũng không có vấn đề gì.

Huống chi cô không hề cảm nhận được nguy hiểm.

Có lẽ nơi này gần với khu nhà bếp, mà món ăn chính của ngày hôm nay là gà rán. Cô nghĩ, nên mới ngửi thấy mùi máu gà.

Một bóng đen nhanh chóng lướt qua, va vào cô. Serena quay lại nhìn, chỉ thấy một mái tóc màu đỏ rồi biến mất hút.

Lấy tay xoa xoa vai trái, cô nhú mồm, một câu xin lỗi cũng không nói. Cô rẽ vào một hành lang khác, mà cảnh tượng trước mắt làm cô kinh ngạc.

Trước mắt cô là những vết máu chảy đứ đứ quăng trên hành lang, trên tường và vẩy tung tóe khắp mọi nơi. Cách đó không xa, một vật gì đó bị treo lủng lẳng trên cao, Harry Potter cùng hai người bạn của cậu ta đang đứng gần đó.

Tầm mắt cô chuyển tới những dòng chữ nghịch ngoạc trên tường được viết bằng máu:

“PHÒNG CHỨA BÍ MẬT ĐÃ BỊ MỞ RA, KẼ THÙ CỦA NGƯỜI KẾ VỊ HÃY LIỆU HỒN”.

Bạn đang đọc truyện *Ánh Mặt Trời U Âm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 5

Serena nhìn chăm chăm bọn họ, không mở miệng.

Ba người kia cũng nhìn thấy cô, Granger nghi hoặc:

“Serena Wilson?”

Cô vẫn đứng cách đó xa xa, không có ý định lại gần. Đầu óc lại chuyển động nhanh chóng. Không phải bọn họ. Hung thủ là bóng người vừa đụng vào cô.

Cậu nhóc đeo kính lấp bắp, cố gắng tìm từ thích hợp trong thời gian gần nhất:

“Không phải bọn mình làm, có ai đó đã bày ra chuyện này...”

“Chúng ta phải rời khỏi đây, ngay lập tức” - Ron Weasley thì thầm.

Nhưng không còn kịp rồi, tiếng bước chân dồn dập vang lên, càng ngày càng gần. Sau đó là giọng nói âm trầm của giáo sư Snape:

“Chuyện gì đang xảy ra?”

“Em nghĩ chúng ta nên hỏi Potter chuyện này” - Draco nhếch miệng.

Dưới ánh đèn u ám, cô nhìn mái tóc màu bạch kim tỏa sáng trong đám đông, mềm mại, bóng loáng. Đôi mắt màu xanh nước biển đen tối không rõ biểu tình. Mờ ảo.

Trong căn phòng tràn đầy những bức ảnh kinh dị màu mè của Lockhart - kẻ mà đã hăng hái cho giáo sư Dumbledore mượn phòng để xử lý mọi chuyện, Lockhart tiếp tục lái nhai những câu chuyện phiêu lưu của ông ta rằng mình đã đi những đâu, gặp những chuyện như thế này, ông ta đã ngăn chặn ra sao và được cổ vũ nồng nhiệt bởi những bức ảnh. Không may, Serena đứng ngay bên cạnh.

Cô phiến toái rút đầu phép ra, cho ông ta một bùa chú câm miệng rồi dưới con mắt ngạc nhiên của ba người nhà Gryffidor thần nhiên nói:

“Xin lỗi thầy Lockhart. Em nghĩ hiện tại thầy cần yên lặng để hai vị giáo sư làm việc”.

Cho dù hiện tại cô dùng đũa phép bất hợp pháp thì sao? Có ai để ý không? thầy giám thị Filch đang khóc lóc thảm thiết cho con mèo Bà Noris của mình, giáo sư Dumbledore và McGonagall kiểm tra xem con mèo đang bị đông cứng lại. Nhóm ‘tam giác vàng’ thì đang lo lắng cho số phận của mình, cô chắc chắn rằng cậu nhóc đeo kính kia đang suy nghĩ xem liệu mình có bị đuổi học hay không? Bởi vì suy nghĩ của cậu ta hiện hết trên mặt rồi.

Còn thầy Snape? không nhận ra ánh mắt hài lòng của thầy khi cô thực hiện điều này sao?

Một lúc sau, thầy Dumbledore mới nói:

“Nó chưa chết đâu, Filch ạ!”.

Thầy Filch nuốt nước mắt vào trong:

“Chưa chết? vậy tại sao nó... cứng đờ lạnh ngắt như vậy?”

Dumbledore nói: “Nó bị hóa đá” - cụ dừng một chút, nói tiếp - “Nhưng tại sao hóa đá thì ta không thể nói được”

Thầy Filch quay ngoắt lại, chỉ vào Potter:

“Hỏi nó ấy! Chính nó làm! Chính nó đã gây ra mọi chuyện. Mọi người đã thấy nó viết gì đó trên tường..”

“Không phải con làm” - Harry cố gắng giải thích - “Lúc tụi con đến nó đã như thế này rồi... và con cũng không hề động tới Bà Noris”.

“Không phải chỉ có mỗi mình tụi con thôi đâu!” - Ron Weasley đột ngột nói to, rồi chỉ vào Serena - “Cậu ta cũng ở đây nữa, một mình! Có Merlin mới biết trời tối thế này cậu ta làm gì ở đó”.

Tất cả mọi ánh mắt di chuyển sang một hướng.

Được rồi, hiện tại thì Serena đồng ý với suy nghĩ của Lisa Turpin. Thằng nhóc tóc đỏ này thật đáng ghét. Mặc dù biết cậu ta làm thế cũng chỉ vì muốn thoát khỏi hiểm nguy và cô cũng biết không phải họ làm, nhưng mà thoát tội bằng cách đổ lên đầu người khác như thế, Serena khinh thường.

Vì vậy, thái độ đối với ‘tam giác vàng’ từ không cảm xúc bây giờ đã chuyển thành không thích rồi đấy.

“Lúc em đến thì thấy họ ở đó” - Cô ăn ngay nói thật, không nhìn ánh mắt giận giữ của tóc đỏ đáng ghét - “Nhưng em nghĩ không phải bọn họ làm”.

“Tại sao trò lại chắc chắn như thế?” - Dumbledore hỏi.

“Bởi vì trước đó có một bóng người đụng vào em” - Cô nói - “Trên người đó có mùi máu gà”.

Không gian trở nên im lặng, chỉ còn tiếng thút thít của thầy Filch, tất nhiên là nhờ có sự trợ giúp của câu thầm chú im miệng vừa rồi.

“Trò có nhìn thấy đó là ai không?” - Cô McGonagall nhíu mày.

Serena lắc đầu: “Người đó mặc áo choàng đen, đi rất nhanh, thậm chí đáng người như thế nào cũng không biết. Nhưng..” - Cô ngập ngừng, liếc nhìn tên Weasley - “Mái tóc người đó có một phần là màu đỏ”.

Không gian lại lần nữa trở về im lặng. Có lẽ là mọi người đang suy nghĩ, một lát sau, cụ Dumbledore mới nói:

“Ta tin lời của trò. Bởi vì không có một học sinh năm hai nào làm nổi điều này. Huống chi là năm nhất, cho dù trò rất xuất sắc”.

Ba người kia thờ dài nhẹ nhõm một hơi, thầy Filch mấp máy môi định nói gì đó nhưng lại thôi.

“Xin lỗi” - Một giọng nói lạnh lùng trào phúng lên tiếng - “Trò Potter và các bạn trò chỉ là có mặt không đúng lúc đúng nơi mà thôi. Nhưng chúng ta có yếu tố đáng ngờ ở đây. Tại sao các trò lại có mặt đứng ở hành lang trên lầu? Tại sao các trò không tham dự lễ Halloween?”

Ba người Harry, Ron, Hermione nhìn nhau ấp úng không nói, sau đó đồng loạt nhìn về phía cô.

Serena lạnh lùng mỉm cười, lại lấy cô làm bia đỡ đạn? Nói thế nào? Chẳng lẽ phải nói cô rối rắm chuyện của Draco Malfoy nên cũng không biết mình đi đâu?

“Em không thích nước bí đỏ” - Cô nói - “Nên không ăn được nhiều com. Vì vậy em đi tìm nhà bếp để hỏi gia đình xem họ có thể pha nước cam cho em không. Sau đó em nghĩ thấy mùi máu gà, nên nghĩ nhà bếp cũng gần đây thôi”.

Ba người kia nhìn nhau, gật mạnh đầu: “Tụi con cũng như thế đó”.

Thầy Snape trào phúng nhếch miệng: “Theo tôi được biết, năm ngoái các trò bị trừ điểm nhiều nhất là vì đêm du. Ta cũng thấy ngạc nhiên, trò Wilson học năm nhất không biết nhà bếp ở đâu có thể hiểu được. Các trò đã học đến năm thứ hai rồi cũng không biết nó ở tầng một mà phải leo lên lầu?”

“Con... tội con..” Harry đáp ứng, cậu không thể nói cho họ rằng mình đã nghe thấy giọng nói của một người vô hình nào đó.

“Tội con mệt nên muốn về kí túc xá để ngủ” - Ron nói.

“Đến mức không muốn ăn cơm?” - Thầy hỏi vặn lại.

“Tội con không đói” - Ron mạnh miệng. Cùng lúc đó mọi người nghe thấy tiếng kêu ột..ột.. từ bụng cậu ta phát ra.

Giáo sư Snape trào phúng mỉm cười:

“Thầy hiệu trưởng, tôi cho rằng bọn nhóc đã không hoàn toàn thành thật. Vì vậy cần phải có một hình phạt nào đó. Umm..., trừ Gryffindor 10 điểm, mỗi trò”.

Mặt của ba đứa trẻ kia cau lại như uống phải mượp đắng. Thầy Dumbledore nói:

“Được rồi, các trò có thể về” - Thầy quay sang nhìn Filch - “Còn con mèo, chỉ cần có đủ dược liệu, tôi sẽ bào chế ra thuốc để nó hồi phục lại”.

Đúng lúc này, bùa chú trên người Lockhart được giải trừ, ông ta lập tức nói:

“Để tôi bào chế cho! Tôi đã làm chuyện đó cả trăm lần rồi ấy chứ. Ngay cả trong giấc ngủ tôi cũng có thể luyện được mà...”

“Xin lỗi” - Giọng thầy Snape lạnh lùng - “Tôi tưởng tôi mới là bậc thầy độc dược ở cái trường này chứ”.

Serena gật đầu đồng ý. Nếu để cho cái thầy chỉ biết ba hoa kia làm thì có mà phá hủy hết dược liệu.

“Các trò còn ở đây làm gì?” - Snape nghiêng răng - “Về phòng, lập tức!”

Cô cùng ba người kia lập tức ra ngoài. Không dám hứng chịu cơn giận dữ của giáo sư độc dược.

“Serena Wilson” - Granger gọi cô - “Cảm ơn cậu”

“Nếu cậu không nói thì tội mình sẽ không dễ dàng thoát thân vậy đâu” - Harry Potter ngượng ngùng mỉm cười.

Cô liếc nhìn Weasley tóc đỏ, lạnh lùng nói: “Tôi chỉ nói thật” - Rồi tự về kí túc xá của mình.

Coi như hôm nay cô xui xẻo. Lần đầu tiên muốn đi ‘thăm quan’ trường mà gặp phải tình huống này, có cho cô tiền Serena cũng không đi đâu vào ban đêm nữa. Đặc biệt là ở cùng ba người luôn gặp rắc rối kia.

Những ngày sau đó mọi người lại có một chủ đề bàn luận mới, đó là việc con mèo Bà Noris của thầy giám thị Filch bị hóa đá. Ngay cả nhiệt tình yêu sách như Ravenclaw cũng có lúc buông quyển sách xuống và nhiệt tình thảo luận. Thậm chí những con lười nhà Hufflepuff còn cá cược xem ‘người thừa kế’ được xuất hiện trên bức tường là ai.

May là bình thường Serena lạnh lùng và ít nói nên mới không bị hỏi nhiều, cứ nhìn đám người Potter mà xem, thậm chí họ còn không thể ăn cơm như bình thường mà bị vây quanh như ngôi sao của Hollywood vậy. Cô chỉ bị một người quần lấy thôi đã thấy phiền lắm rồi.

Ví dụ như hiện tại:

“Serena, nói đi mà, thầy hiệu trưởng nói gì với cậu thế? Có phải ba tên sư tử kia là những người làm ra chuyện này không?” - Lisa Turpin dò hỏi.

“...”

“Hãy, mình biết bọn họ thế nào cũng gặp rắc rối mà. Con mèo Bà Noris bị hóa đá thật hả?”

“...”

“Ngay cả giáo sư Dumbledore cũng không biết đó là gì, chắc chắn người này phải rất đáng sợ nhỉ?”

“...”

“Liệu sau này không biết có còn hiện tượng nào như thế nữa không?”

Serena bắt đầu đi gấp sách lại, đứng lên. Người này đã biết hết rồi mà còn hỏi cô, thật sự là... Xem ra ở đây không thể yên tĩnh đọc sách được rồi.

Cô đành phải tìm đến thư viện trường để đọc sách, nơi mà từ khi đến Hogwarts cô chưa đến bao giờ. Bởi vì thư viện nhà Ravenclaw có nhiều sách đến nỗi nếu bạn đọc suốt bảy năm trời cũng không thể nào đọc hết được.

Cho nên học sinh nhà này rất ít khi ngồi ở thư viện trường, nếu có thì cũng chỉ vì sách trong nhà đã bị mượn đi khi mà mình cần gấp cuốn đó, hoặc một vài lí do khác. Nhưng xem ra hôm nay phải đến đó một chuyến rồi, Serena nghĩ. May mắn ở đó có cô thủ thư Irma Pince luôn nhắc nhở những ai làm ồn

hoặc gây rối loạn trật tự, nếu không cô chỉ còn cách cho cô nàng bạn cùng phòng của mình một câu vô thanh chủ để ngâm miệng lại.

Đương nhiên, Serena cũng từng tạo một câu thần chú giữ im lặng, nhưng luôn luôn bị hóa giải bởi học sinh năm hai cũng được cho là ưu tú. Hiện tại thì để xem cậu ta có dám can thiệp liên miên ở đây được không.

Serena cảm quyền sách của mình hưởng thụ sự im lặng ít ỏi, ở đây sẽ không có ai dám làm ồn hoặc gây phiền hà gì đến cô, cũng không có những ánh mắt làm cô khó chịu. Không quan tâm, nhưng cũng không thích.

“Xin lỗi” - Một quyền sách đột ngột đặt trước mặt cô, kèm theo là một giọng nói nhẹ nhàng - “Tôi có thể ngồi đây không?”

Cô ngẩng đầu.

Đó là một nam sinh lớn tuổi, ít nhất cũng phải trên cô ba lớp, mặc đồng phục nhà Hufflepuff đang đứng đối diện mỉm cười nhìn cô.

Serena gật đầu, chỉ cần không làm ồn là được.

Anh chàng ngồi xuống, ngón tay thon dài mảnh khảnh mở quyền sách:

“Anh là Cedric Diggory, năm thứ năm. Em là tân sinh hả?”

Hoàng tử nhà Hufflepuff, một nam sinh ngay cả giáo sư Snape cũng phải thừa nhận anh rất ưu tú, đến Dumbledore cũng không tin được nhà Hufflepuff có một học sinh ưu tú đến như vậy. Nam sinh này khi so sánh với Draco Malfoy thì thắng hẳn một điểm, đó là tuổi lớn hơn và tính tình hiền hòa, bao dung, điển hình nhà Hufflepuff.

“Serena Wilson” - Cô nói, xuất phát từ lễ phép, cô không thể không cho đối phương biết tên của mình.

“Anh biết em” - Cedric ngộ nghĩnh nói - “Nữ thần của hầu hết nam sinh trong trường”.

Serena co rút khóe miệng. Anh ta đang châm chọc hay an ủi cô vì đã là kẻ thù của hầu hết nữ sinh các nhà thế?

Bạn đang đọc truyện *Ánh Mặt Trời U Ám* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 6

Có vẻ như Cedric đọc được những suy nghĩ trên gương mặt cô, anh liền mỉm cười nhưng không nói gì, chỉ chăm chú nghiên cứu quyền sách trên tay.

Điều này làm cho Serena khá hài lòng. Vị học trưởng nhà Hufflepuff này thật đúng là hiền hậu y như lời đồn.

“Serena, tìm thấy cậu rồi!” - Một giọng nói đột ngột vang bên tai.

Cô ngẩng đầu, Lisa Turpin không biết đã đứng bên cạnh cô từ lúc nào, đôi mắt tràn ngập lửa giận như đang lên án ‘mình biết tông cậu đang trốn mình nè’. Cô đặt ngón tay trở lên môi, đôi mắt liếc về phía cô thù thù, làm một tư thế im lặng rồi tiếp tục đọc sách.

Serena rất tự tin rằng cô nàng này sẽ không dám làm ồn ở đây.

Mặt Lisa đánh lại, lạnh lùng chào hỏi Cedric rồi mỉm môi ẩn nhẫn, ngồi xuống.

Nhưng chưa đầy một phút, cô nàng đã mất kiên nhẫn, vẻ mặt nôn nóng túm lấy tay áo cô:

“Mình nghĩ chúng ta cần nói chuyện, Serena” - Lisa sốt sắng - “Hôm nay là trận đấu Quidditch của Gryffindor và Slytherin, cậu không thể ngồi ở chỗ này được”.

“Đâu có liên quan đến mình” - Cô nói, rất nể mặt mà trả lời - “Đội khi nào nhà mình đấu thì hăng hay”.

“Không được” - Cô nàng nghiêm mặt - “Cậu phải đi, đừng có dán mắt vào những quyền sách vô vị này nữa”.

Cô không vui nhử mày: “Sao cậu không đi một mình đi”.

Cô nàng thấp giọng: “Draco Malfoy sẽ thi đấu, còn là tầm thù nữa”.

Serena hiểu ra. Cô nàng fan cuồng này muốn cổ vũ cho Slytherin nên muốn tìm nhiều người cổ vũ cùng mình đây mà.

Dù sao thì hơn một nửa Ravenclaw đều ủng hộ Gryffindor.

Không trách được, Slytherin đã nắm cúp nhiều năm rồi, ngay cả khi ‘cậu cé vàng’ xuất hiện đã đem đến hi vọng cho mọi người nhưng ai biết Nhà Rắn kia lại có một người vĩ đại như Malfoy. Cho dù Ravenclaw không quan tâm nhiều lắm nhưng luôn luôn xếp hạng hai cũng không vui về gì.

Serena nhún vai: “Nhưng mình không có hứng thú”.

“Xin cậu đấy” - Lisa thấp giọng năn nỉ - “Cậu chỉ cần ngồi và nhìn là được”.

Sau đó không để ý đến sự phản kháng của cô mà kéo Serena ra khỏi thư viện.

Cô thờ dài, dành chiều cô nàng một lần vậy. May mắn lắm cô mới tìm được một người có chung gu thẩm mỹ quần áo với mình, nhưng nhìn một chút cũng không có gì.

“Nhanh lên, không biết ‘kính hồng’ có giữ chỗ cho bọn mình không” - Hai người bước đi như chạy, Lisa thờ hồn hển nói - “Hi vọng cô nàng kì quái đó sẽ có tác dụng trong việc này”.

‘Kính hồng’ là biệt danh cô nàng gọi Luna, bởi vì cô gái kia lúc nào cũng đeo chiếc kính kì quái màu hồng và nhất quyết không cho ai đụng đến nó. Serena tính nhăm thời gian, bây giờ cách trận đấu còn nửa tiếng đồng hồ.

Vậy mà lại phải vội như thế.

Cứ như ai cũng mê trai giống cô nàng vậy.

Serena hừ lạnh.

Quả nhiên, khi hai người bước lên khán đài nhà Ravenclaw thì mới chỉ có lác đác vài người, có người cầm quyển sách chăm chú đọc, có người tùm lại thành một nhóm thấp giọng nói chuyện rồi cười rộ lên. Cô và Lisa đi đến ngồi xuống bên cạnh cô gái tóc vàng, cô nàng cầm một chiếc ống nhòm, ngửa mặt lên trời không biết làm gì, chắc lại đang nhìn và nói chuyện với những sinh vật mà người thường không nhìn thấy được.

Cô rút đũa phép ra, thì thầm một bùa chú giữ ấm cho cả ba người, rồi rút quyển sách ra tiếp tục nghiên cứu phần còn dang dở.

Một lúc sau, tiếng hét rung trời vang lên, cánh tay bị một người nắm chặt. Cô cúi xuống nhìn, trận đấu chuẩn bị bắt đầu, đội tuyển của hai nhà đang đứng dưới sân, xung quanh là âm thanh cổ vũ cùng tiếng huýt sáo. Không hổ là trò chơi giải trí duy nhất trong giới phù thủy, cô nghĩ.

Dù sao thì cũng không thú vị bằng bóng đá. Its nhất nó cũng không nguy hiểm như trò này, mặc dù phù thủy có rơi từ trên cao xuống cũng chỉ bị thương mà không chết được. Nhưng nó cũng nguy hiểm lắm chứ.

Từ bỏ ý nghĩ dùng bùa chú giữ im lặng, Serena nhận mệnh nhìn cảnh hai đối thủ không đội trời chung bắt đầu chơi xô nhau rồi từng người từng người ngã xuống.

“Slytherin thật đúng là âm hiểm” - Một giọng nói vang lên, tiếp đến là một loạt những tiếng phụ họa.

Serena thật không biết nói gì, chơi xấu đâu chỉ có mỗi nhà Rắn, đám Sư tử kia cũng không phải dạng vừa, nhưng khi họ làm như thế lại được coi là chính nghĩa. Thật đúng là...

Một tiếng hét vang lên: “NHÌN KIA”

Sau đó là một trận nhao nhao ồn ào, mặc dù từ này đến giờ cũng chẳng có ai chịu im lặng.

“Thật kì lạ” - Luna thì thào - “Trái Bludger như bị ám vậy”.

“Sao nó lại tấn công Potter thế nhỉ”.

“Không biết, cậu ta lúc nào cũng xui xẻo như vậy”.

“Ồi không!” Lisa thốt lên - “Sao lại liên lụy đến Malfoy rồi”.

Serena nhìn màn hỗn loạn trong sân, cầm ống nhòm lên nhìn.

Trái bóng Bludger giống như bị điên, không chịu khống chế mà bay loạn khắp nơi, cuối cùng mục đích là cậu bé đeo kính đang chật vật tránh quả bóng.

Malfoy ở ngay bên cạnh.

Tất nhiên, hai người này là tầm thủ nên mục tiêu là trái Snitch, ở cùng nhau là chuyện thường.

Quả bóng Bludger từ trên trời giáng xuống, lấy tốc độ sét đánh bay về phía Potter.

Nhưng trước đó, có lẽ nó sẽ đụng trúng Malfoy trước, cô thầm nghĩ.

Trái Bludger bị phù phép, nhưng không có mắt. Nó có mục tiêu, nhưng vẫn gây tổn thương tới người bên ngoài.

Không hiểu sao lúc này cô lại cảm thấy hồi hộp, tim như muốn đập ra ngoài.

Potter và Malfoy vẫn phi như bay về phía trước, đuổi theo trái snitch. Ngay khi cô tưởng quả bóng bị phù phép kia đập trúng hần thì Draco Malfoy nghiêng người, lộn một vòng, tránh thoát.

Người bên cạnh cô nhẹ nhàng thở ra, Serena cũng không biết mình thở phào nhẹ nhõm. Quả bóng đập trúng mảng tường ngay bên trên Potter một cái đầu, tạo ra một lỗ hổng lớn.

“Quả bóng đáng ghét” - Lisa thấp giọng nguyên rủa - “Mặc dù Malfoy sẽ không bị đụng trúng”.

Cô chuyển ống nhòm về phía khán đài của giáo sư. Thầy Snape cau mày khó chịu, còn hiệu trưởng Dumbledore vẫn không có động tĩnh gì. Ông ta không lo lắng cho học sinh sao? Người sáng suốt đều biết nó bị phù phép.

“Potter sẽ gặp nguy hiểm” - Luna đột ngột nói - “mình nhìn thấy những con côn trùng Nymph đang vây quanh anh ấy, đặc biệt dày. Nymph là loài mang đến điều xấu”.

Cô và Lisa đã quá quen với những lời nói kì lạ của cô nàng, Lisa hỏi:

“Xung quanh Malfoy có không?”

Luna lắc đầu.

“Vây thì tốt” - Lisa Turpin nói - “Không ảnh hưởng đến thần tượng của tớ là được”.

“Slytherin thêm 10 điểm” - Trọng tài hô - “Ti số đang là 60 - 70, nghiêng về nhà Gryffindor”.

Serena lại cầm ống nhòm lên, trái Snitch đã biến mất, Draco Malfoy đang đứng một chỗ quan sát trận đấu. Mai tóc màu bạch kim rủ xuống trán, mềm mại, sáng bóng, đôi mắt vẫn lạnh lẽo không một chút cảm xúc, nhưng là người đã từng rất hiểu rõ hần, Serena biết người này đang rất tức giận, và chuẩn bị bùng phát.

Đối với trận đấu, người đàn ông này luôn đòi hỏi sự công bằng. Cho dù anh ta là sát thủ giết người không chớp mắt, nhưng chỉ đối với những người bị hần cho là đáng chết. Còn đối với đồng đội hay đối thủ của mình, thì Gin luôn giữ một thái độ tôn trọng đối phương.

Nếu là trận đấu, thì phải công bằng. Chưa bao giờ có sự thiên vị.

Đây chính là nguyên tắc.

Hiển nhiên trái Bludger đã làm hần giận giữ tột độ.

Trong khi Potter vẫn đang chật vật chạy trốn, thì Malfoy bay tới khu nhà mình, cầm gậy từ một người khác.

Mọi người vẫn không hiểu hần định làm gì, nhưng học sinh lại không có ai cười nhạo hay chế giễu.

Đắc tội Malfoy sẽ không có kết cục tốt, hơn nữa, chỉ trong vòng một năm người này đã tạo cho mọi người một cái nhìn rất sâu về hần. Malfoy rất mạnh. Hần chưa làm điều vô nghĩa bao giờ.

Quả nhiên, khi trái Bludger một lần nữa tấn công Potter, Malfoy vung tay lên, lấy chày đập mạnh quả bóng bay về phía Bludger, làm cho nó bị bắn ra xa.

Cả khán đài rơi vào im lặng.

Một điều chưa bao giờ có ở trận đấu từ trước đến nay.

Cho dù người ngu cũng hiểu hần đang giúp đỡ đối thủ của mình, Potter.

Một Slytherin âm hiểm lại hành động như thế. Thật sự là không thể tin nổi.

Vài giây sau, tiếng ồn ào lại vang lên, thậm chí còn hơn cả lúc trước. Bên dãy nhà Gryffindor còn có tiếng hét:

“Hay lắm, Malfoy”.

“Quả tuyệt vời!”

“Sao cậu ta làm được như thế nhỉ?” - Một nam sinh ngồi đằng sau cô nói - “Trái Bludger bay nhanh vậy mà...”

“Malfoy không có gì là không làm được” - Lisa đắc ý nói, cứ như thể người vừa đánh bay trái Bludger là mình vậy. Sau trận này cô nàng sẽ lại càng thần tượng cuồng nhiệt cho xem.

Trái Snitch lại một lần nữa xuất hiện, Potter và Malfoy lại một lần nữa đuổi rượt nhau, phải nói là đuổi theo trái bóng mới đúng.

Sau đó, theo đuổi bọn họ là trái Bludger.

Quả bóng bị nguyên rủa kia phải bị nổ tan xác thì mới chịu ngừng, nhưng tuyển thủ lại không được phép cầm theo đũa phép. Cứ như vậy, một quá trình rượt đuổi của hai người hai bóng cứ như vậy mà diễn ra, làm hồng không biết bao nhiêu thứ, thậm chí nó còn vô ý làm gãy chổi bay của một tuyển thủ nhà Gryffindor.

“Nó bay về phía này kia” - Một học sinh thốt lên.

“Ồi không! Nó sẽ đánh trúng mình mất!”

Serena nắm chặt đũa phép, cô vừa mới học được một câu bùa chú mới nhưng chưa được thực nghiệm, không biết có nên thực hành ngay bây giờ không nhỉ?

“Vút. .t.t...” Hai tầm thủ bay nhanh lướt qua, cánh tay đồng thời vươn lên muốn bắt lấy trái Snitch.

Trái bóng Bludger dần dần bay về phía này.....

...3.....2.....1.....

“TAN XÁC!” Serena hô lên, tay cầm đũa phép chỉ thẳng vào trái bóng, một luồng sáng từ đũa phép phát ra trái Bludger tức khắc xé thành từng mảnh nhỏ, bay đầy trời, rơi xuống.

“T...u...y...t....” Tiếng huýt sáo vang lên, trận đấu kết thúc.

Kèm theo là tiếng hoan hô và tiếng phát biểu của giáo sư Hoot:

“Draco Malfoy đã bắt được trái Snitch. Slytherin chiến thắng!”

Bạn đang đọc truyện *Ánh Mặt Trời U Âm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7

Bỗng chốc, một nửa khán đài gần như nổ tung trong tiếng reo hò, ngay cả những học sinh luôn luôn giữ hình tượng của mình như Slytherin cũng phải đứng dậy vỗ tay tung bông.

“Thắng rồi! Chúng ta thắng rồi.”

“Malfoy quá tuyệt vời”.

“Slytherin chiến thắng!”

“WOA..!!”

...

“Serena, cậu cũng rất tuyệt” - Luna đột nhiên nói - “Câu thần chú của cậu ngay cả học sinh năm hai cũng chưa chắc đã làm được”.

“Mình chỉ thử vận may thôi” - Cô nhún vai - “Không ngờ nó lại thành công thật!”

Lisa Turpin lúc này vẫn còn chìm đắm trong niềm vui sướng với chiến thắng của Malfoy.

“Mình biết ngay mà! Harry Potter đã là cái gì, chỉ cần có Malfoy thì Slytherin sẽ chiến thắng thôi”

“...”

“...”

“Minh vẫn không hiểu tại sao Lisa lại cuồng Malfoy như thế?” - Luna thì thầm

Serena liếc nhìn cô nàng một cái, đi xuống trở về kí túc xá. Cô cũng chẳng hiểu tại sao. Có thể là do Potter đã khiến cô nàng thất vọng chẳng? Nghe nói lúc mới nhập học Lisa muốn vào nhà Gryffindor để được gần với ‘Cậu bé vàng’ nhưng không được, thành ra lại vào Ravenclaw. Nhưng vì một năm qua Potter đã khiến cô nàng triệt để vỡ mộng nên sinh hận? Và trùng hợp Malfoy là mẫu người Lisa thần tượng?

Serena không biết, cũng không quan tâm lắm, hiện tại cô chỉ muốn về kí túc xá và đọc thuộc nốt cuốn ‘Sơ trung ma pháp được tề’, mặc dù không được thực nghiệm như ước muốn nhưng đây vẫn là lĩnh vực mà cô đam mê.

Sáng thứ hai, bữa tối ở đại sảnh lại có một tin tức mới.

“CĂN PHÒNG BÍ MẬT LẠI ĐƯỢC MỞ RA”.

Vấn đề này lại được đưa ra bàn luận trước khi nó bị rơi vào quên lãng, nếu như chuyện con mèo Bà Noris khiến đa số học sinh nghĩ có ai đó đã tạo ra một trò đùa thái quá thì tối ngày hôm qua, tin tức một nam sinh nhà Gryffindor bị hóa đá đã làm cho mọi người không thể không tin tưởng đây không phải là một trò đùa. Mặc dù các giáo sư đã cố gắng giữ bí mật về nó.

“Hung thủ là ai nhỉ?” - Một nam sinh chống cằm suy nghĩ.

“Phải là một ai đó có năng lực cường đại” - Lisa Turpin phán quyết - “Minh nghe nói thằng nhóc Gryffindor và con mèo vẫn chưa được chữa khỏi, chắc phải là một bùa ếm đáng sợ đến mức ngay cả Dumbledore cũng không thể hóa giải được”.

“Bây giờ buổi tối mình chẳng dám ra ngoài” - Một người khác thăm thì - “Thật không thể tưởng tượng nổi nếu như mình là nạn nhân thứ ba bị như vậy”.

“Đồ chết nhất” - Người bên cạnh bĩu môi.

Serena im lặng ăn xong bữa tối rồi cầm sách vở rời khỏi đại sảnh, trở về kí túc xá. Đối với cô, không chuyện gì đáng sợ bằng việc bị Tổ chức truy đuổi cho nên cô không có hứng thú nhiều về việc này. Hơn nữa, mọi chuyện đã có những giáo viên trong Hogwarts xử lý, không đến lượt một học sinh năm nhất như cô suy nghĩ.

Cô chỉ cần mỗi ngày lên lớp, học tập ma pháp, luyện tập bùa chú, đọc sách, làm bài tập như thường ngày là được.

Còn những chuyện lớn lao thì để cho người lớn làm đi.

“Minh đoán chắc là thằng Malfoy đó làm” - Một giọng nói đột ngột vang lên.

Bước chân Serena chậm dần lại.

“Có thể bố của Malfoy đã mở căn phòng bí mật hồi ông ta còn học ở trường, bây giờ lại đến thằng nhóc đó”.

“Đúng không, Harry? Cả cái vụ trái bóng Bludger nữa, nó suýt nữa thì làm cậu bị thương. Minh nghĩ có khả năng do bố của Malfoy làm”.

“Mẹ mình nói Từ thần thực từ luôn có những câu thần chú hắc ám, vậy là Malfoy đã dùng nó để tấn công Colin và Bà Noris”.

“Chúng ta sẽ bắt hắn phải khai ra” - Một giọng nữ nói - “Vì đã làm Colin Creevey bị hóa đá”.

“Chúng ta làm bằng cách nào?” - Harry Potter nói khẽ - “Malfoy rất thông minh, hắn sẽ không dễ dàng bị lừa thế đâu”.

“Minh có cách rồi” - Giọng nói vang lên về đắc thắng - “Chúng ta sẽ bào chế thuốc Đa dịch, sau đó chà trộn vào nhà Slytherin”.

“Hermione, mình biết cậu rất giỏi. Nhưng vấn đề là giấu nó ở đâu mới được chứ? bào chế thuốc ngoài giờ học là hành vi cấm đó. Nếu bị Snape biết được chúng ta sẽ lại bị trừ điểm cho cơ”.

Tiếng nói càng ngày càng gần, Serena không hiểu sao lại dừng lại. Cô có cảm giác như đang nghe một bí mật riêng tư của người khác mà trực giác cho cô biết nếu để ba người kia nhìn thấy cô thì sẽ rước đến phiền toái không hề nhỏ. Cô liền theo bản năng mà mở một cánh cửa, sau đó đi vào, đóng cửa lại.

“Không sao, mình sẽ để nó ở nhà vệ sinh nữ bị bỏ hoang, sau đó nhờ con ma khóc nhe trông hộ. Đảm bảo chỗ đó sẽ không có ai dám đến đâu”.

“Ý tưởng này rất tốt đấy”.

“Nhưng... Malfoy đã giúp mình kia mà”

“Harry, cậu đừng ngây thơ như thế. Hắn làm thế chỉ vì muốn đánh lừa chúng ta thôi”.

“Ron nói đúng đó, Harry”.

Tiếng bước chân càng ngày càng xa, sau đó im lặng dần.

Một lúc sau, tay cầm nắm cửa chuẩn bị mở ra, Serenalo đang quay đầu lại, ngẩng đầu.

“Thình thịch... thình thịch...thình thịch...”

Mặt cô lập tức trắng bệch lại, hô hấp dường như bị kiềm hãm, thân thể không khống chế được mà run lên, sợ hãi nhìn.

Thiếu niên chỉ đứng cách cô tầm hai bước chân, mái tóc màu bạch kim rủ xuống che khuất đôi lông mày. Thân thể do phát dục sớm mà cao hơn nam sinh cùng tuổi nửa cái đầu, hiện tại cô chỉ cao đến vai hắn nên phải ngẩng đầu lên nhìn.

Đôi mắt màu lam mát lạnh đăm chiêu nhìn cô, bờ môi khẽ nhếch lên thành độ cong nhỏ. Tư thái từ trên cao nhìn xuống làm cho Serena không nhận được nhớ đến cảnh bị công tay nhốt trong hầm tối, thân mình không nhận được mà lùi về sau, áp lưng vào cánh cửa lạnh lẽo.

“Cô ở đây làm gì? học sinh năm nhất ưu tú?” - Hắn khẽ nhếch môi, giọng điệu lạnh lạnh.

Serena cúi đầu, mím môi thật chặt cố gắng không để hai hàm răng va đập vào nhau.

Im lặng.

“Sao nào? Tôi rất đáng sợ? Không thể tin được người can đảm như Wilson tiểu thư cũng sẽ không dám nhìn tôi” - Giọng hắn có chút trào phúng - “Hiếm khi mới có người được thầy Snape khen như vậy”.

“Tôi cũng rất tò mò không biết tài năng độc được của cô vĩ đại đến mức độ nào” - Draco Malfoy nghiêng ngẫm - “Mà mới chỉ vài tháng đã khiến giáo sư khen không dứt miệng rồi?”

Cô cúi đầu xuống, không để hắn nhìn thấy mặt mình, mặc dù biết Gin không nhận ra mình nhưng cô vẫn hành động theo bản năng như thế.

“Vẫn chưa trả lời câu hỏi của tôi. Cô ở đây làm gì? ưm?”

Serena im lặng một lát, vẫn còn nhớ thói quen khi nói chuyện của Gin, nếu hắn nhấn mạnh âm cuối trong mỗi câu hỏi thì chắc chắn đối phương sẽ phải trả lời. Nếu không...

“Đ..Đi ngang qua” - Cô mở miệng, âm thanh nhỏ như muỗi kêu.

“Thật sự?” - Draco Malfoy cười nhạt.

Serena gật gật đầu. Hắn nhếch môi cười nhạt: “Đây là nơi một học sinh năm nhất nên đến sao?”

Lúc này cô mới liếc mắt nhìn xung quanh, sau đó giật mình, gương mặt tái nhợt hẳn đi, ép sát lưng vào cửa.

Draco Malfoy tiến lên một bước, cúi đầu nhìn cô:

“Không chịu nói thật?”

Cảm giác khủng hoảng càng ngày càng gần, áp lực đột nhiên gia tăng làm cho Serena sợ hãi cố gắng lùi về sau, đặt toàn bộ trọng lực đặt lên cánh cửa.

“K..K..e..é...t...” một tiếng, cánh cửa bị đẩy ra, Serena bị mất điểm tựa liền ngã ngửa ra sau.

Cô nhắm mắt lại, chờ đợi cơn đau ập đến.

Đột nhiên, cổ tay bị nắm chặt rồi kéo lại, sau đó cả người rơi vào một cái ôm ấm áp.

Serena tròn to mắt lại.

Kí ức lập tức ủa về...

Hắn đã từng ôm cô như thế này.

Serena còn nhớ rõ lần đầu tiên Gin ôm cô là lúc cô 5 tuổi, hắn 19.

Khi đó ở trong căn cứ của tổ chức, cô ôm con mèo nhỏ được làm bằng bông đi khắp nơi tìm bố mẹ và chị gái. Nhưng mãi chẳng thấy họ đâu. Đến lúc cô bị môi chân rồi vấp vào hòn đá suýt ngã thì có một cánh tay vươn ra, ôm cô vào lòng.

Rõ ràng lúc đó cô chỉ mới năm tuổi.

Rõ ràng cô đã không còn nhớ chuyện hồi nhỏ.

Nhưng không hiểu sao chuyện này lại đi sâu vào kí ức của cô, không sao quên được. Thậm chí cảm giác khi đó cô còn nhớ như in.

Ấm áp, thoải mái giống như hiện tại.

“Cô còn muốn cảm đến khi nào? Wilson tiểu thư?”

Ấm thanh lạnh lẽo trên đỉnh đầu làm Serena giật mình bừng tỉnh. Bây giờ mới phát hiện mình đang cảm góc áo của hân.

Cô vội vàng dùng sức đẩy hân ra, nhanh chóng mở cửa chạy ra ngoài.

Mây nghĩ gì vậy, Serena, mây không được nhớ đến những chuyện đó. Cho dù hân và mây đã như thế nào thì không thể phủ nhận hân là hung thủ giết người thân của mây. Và mây, là con mồi của hân.

Cho dù đây không phải là thế giới lúc trước.

Cho dù ở đây không có tổ chức áo đen.

Cho dù hân không còn là Gin nữa.

Cho dù... cô không còn là Sherry.

Serena khủng hoảng chạy ra khỏi nơi đáng sợ đó, không nhìn thấy vẻ mặt dăm chiêu của thiếu niên.

“Tại sao... Sợ hãi như vậy mà ánh mắt vẫn bình thản... không gọn sóng?” - Draco lẩm bẩm.

Bạn đang đọc truyện *Ánh Mặt Trời U Âm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8

“Wilson tiểu thư!”

Snape nghiêng răng nhìn chất lỏng màu vàng vốn nên trong suốt bây giờ đã hơi đục - “Có phải ta đã quá dễ tính đối với học sinh của mình nên trò mất tập trung trong giờ học hay không?”

Serena im lặng.

Snape tiếp tục nghiêng răng: “Hay trò cho rằng mình đã tài giỏi đến mức có thể dễ dàng điều chế ra một loại dược liệu mà không cần tính toán thời gian? Hà Wilson tiểu thư?”

Thầy nhìn cô học trò có thiên phú của mình, tức giận đến bốc hỏa. Wilson vậy mà không tập trung, còn là trong giờ học độc dược. Điều này khiến cho Snape phi thường thất vọng, phải biết đây chính là điều tồi tệ nhất khi điều chế độc dược, chỉ cần lệch vài giây thôi, độc dược sẽ bị biến chất và không còn hiệu quả như lúc ban đầu nữa, thậm chí nó còn có tác dụng phụ vô cùng lớn.

Thầy không tin là Wilson không biết điều này.

“Cấm túc”. Snape nói, ngắn gọn và dứt khoát - “Buổi tối thứ hai, tư, sáu, bắt đầu từ hôm nay, cho đến kì nghỉ lễ giáng sinh”.

Sau đó cảm lo độc dược cô vừa pha chế xong quay ngoắt ra chỗ khác. Mặc dù không hoàn hảo như mọi hôm, nhưng cũng rất tốt, thầy nghĩ.

“Tâm trạng của thầy Snape hôm nay không được tốt” - Luna vừa thu dọn vừa nói - “Mình nghĩ vậy”.

Serena im lặng nhìn, vẫn không nói một câu. Có thể mọi người xung quanh cho rằng cô bị đá kích vì vừa bị mắng, nên có một vài tiếng cười nhạo cùng khinh bỉ, bởi vì đa số nữ sinh ở đây đều không thích cô.

Chẳng sao cả.Serena, mây quên nó đi và hãy bắt đầu một cuộc sống mới.

Đừng suy nghĩ nhiều nữa!!!

Nhưng nói cái gì cũng dễ hơn làm, cô cười khổ, cứ mỗi lần gặp mặt với hân là cô lại mất tập trung và tốn thời gian để ổn định lại. Lần trước như thế. Bây giờ vẫn vậy.

Lắc lắc đầu để dẹp yên những suy nghĩ trong lòng, Serena rút đũa phép ra, cho cái vạc và bàn của mình một bữa chú tẩy rửa, tức khắc nó lại sạch sẽ như lúc ban đầu.

Không thể để tình trạng này xuất hiện thêm một lần nào nữa!!!

Cô trầm nhủ.

Dù sao thì hiện tại Serena cũng có thể thỏa mãn một phần ước vọng của mình. Đó là tiếp cận với công việc điều chế độc dược. Mặc dù có hơi vất vả và hầu hết chẳng liên quan gì đến điều chế, nhưng ít nhất cũng có thể quan sát bậc thầy độc dược thực hiện.

Nó không giống như ngành hóa học của thế giới mà phù thủy gọi là Muggle, chỉ cần học tốt lý thuyết, căn chỉnh đúng số lượng hóa chất sau đó lần lượt cho vào ống nghiệm. Mà môn độc dược này còn liên quan đến ma lực của mỗi phù thủy, cần kiểm tra thời gian chính xác và độ nguy hiểm cao hơn trước rất nhiều.

Cô là một thiên tài về hóa học, 10 tuổi có thể thuần thục điều chế hóa học và nghiên cứu để tạo ra những chất mới. Nhưng độc dược thì khác, cô không thể điều chế những loại thuốc vượt ngoài khả năng của mình. Trừ khi ma lực cô cường đại.

Đặc biệt, nó còn là sự kết hợp giữa công nghiệp hóa học của phương đông và phương tây.

Serena phải công nhận rằng, giáo sư Snape rất vĩ đại. Vĩ đại hơn mọi người tưởng rất nhiều.

Ít nhất thì cô không đủ kiên nhẫn để ngày nào cũng đứng suốt hai tiếng đồng hồ và xử lý những con ốc sên đáng ghét thân mình chỉ toàn chất nhầy này. Mà phải làm thủ công, không được dùng bùa chú.

giờ thì cô đã hiểu tại sao thầy Snape lại thường xuyên cho học sinh nhà Slytherin cảm tức nhiều như vậy. Không phải là để làm những công việc này sao? Cũng chỉ có những con rắn nhỏ rụt rề tí mí mới có thể làm những việc như thế này mà không gây ra việc gì ngoài ý muốn, tí như cháy nổ chẳng hạn. Đừng hỏi vì sao chỉ xử lý nguyên liệu thôi cũng có thể làm nổ vạc. Học sinh nhà Hufflepuff đã có thể làm điều đó rồi đấy.

“Serena, Giáng sinh cậu có về nhà không?” - Luna hỏi.

Serena lắc đầu, từ lúc cô vào học ở trường này gia đình kia còn không thèm viết thư cho cô dù chỉ một bức, như vậy là biết họ căm ghét cô đến mức độ nào rồi, cần gì phải về nhà để tìm mất mặt. Dù sao cô cũng không lưu luyến thứ gì ở đó.

Hơn nữa Serena muốn ở lại trường để đọc sách và luyện tập bùa chú. Ai mà chẳng muốn mình trở nên cường đại, cô cũng như thế thôi.

Hiểu biết của cô về thế giới này quá ít, làm cho cô cảm thấy bất an.

“Mình sẽ về nhà” - Luna khẽ nói - “Hiện tại chỉ còn mỗi bố mình ở nhà, chắc ông ấy rất cô đơn”.

Serena rời tầm mắt khỏi quyển sách, nhìn cô nàng. Mặc dù có chút kì dị và không khoa học, nhưng có thể Luna là một cô gái rất tình cảm và nhiệt tình. Câu chuyện về những con côn trùng không thể nhìn bằng mắt thường có thể là một cách thức để cô nàng nhớ đến người mẹ đã mất. Cũng như thỉnh thoảng cô sẽ nhớ đến bố mẹ khi nghiên cứu khoa học vậy.

Lại nói, ở Luna có cái gì đó khá giống mẹ của cô, trong kí ức mơ hồ, Serena chỉ còn nhớ thoáng thoáng tính cách dị lập của bà, không thích tiếp xúc với người khác và nói những lời nói làm người ta khó hiểu. Mặc dù là nhà khoa học, nhưng bà lại tin vào quỷ thần và những thứ hắc ám không có thật.

“Các cậu nhìn bản thông báo ngoài kia chưa?” - Lisa đột ngột chen vào giữa hai người, ngồi xuống - “Câu lạc bộ đấu tay đôi ấy”.

Cô lắc đầu, chờ cô nàng nói tiếp.

“Người ta đang thành lập câu lạc bộ đấu tay đôi và tối nay sẽ là buổi họp mặt đầu tiên. Nghe nói là để rèn luyện ấy mà”.

Luna gật gù: “Mình nghĩ do gần đây xảy ra nhiều chuyện căng thẳng quá, vì vậy trường muốn tổ chức một cái gì đó để học sinh yên tâm hơn”.

“Kính Hồng cũng có lúc thông minh lắm chứ” - Lisa cổ vũ - “Hai cậu có muốn tham gia không?”

Serena suy nghĩ một lát rồi gật đầu, dù sao hôm nay cũng không bị cảm xúc.

Vì vậy buổi tối tám giờ ba người cùng nhau đến Đại sảnh đường. Mấy dãy bàn dài đã được dọn đi chỗ khác, nhường chỗ cho một võ đài cao. Và gần như toàn bộ học sinh trong trường đều có mặt với đũa phép trong tay.

“Không biết ai sẽ là người hướng dẫn tụi mình nhỉ” - Luna lẩm bẩm.

“Có lẽ là thầy Flitwick” - Lisa nói - “Vì thầy ấy dạy môn bùa chú mà. Mình chắc rằng sẽ không phải giáo sư Snape đâu, vì thầy ấy chẳng có hứng thú với cái gì ngoài độc dược cả”.

“Ai cũng được” - Serena nói - “Miễn sao đừng là Lork...h..”

“Đồn lại đây nào! Tập họp lại nào”

Thanh âm đáng ghét cắt đứt lời nói của cô, và Serena cũng không cần phải nói thêm gì nữa. Thầy Lorkhart đứng trên võ đài với bộ quần áo chói lọi, vẫy tay, bắt đầu phát biểu.

Serena có cảm giác hối hận vì đã đến chỗ này. Nhưng hiện tại muốn ra cũng không được, cô đang đứng ở chỗ gần võ đài nhất và phía sau là hàng chục người chen chúc nhau, kín mít.

Hiển nhiên Lisa cũng có cùng chung cảnh ngộ với cô, thấp giọng:

“Nghe đám con gái hét lên kia! Cứ như là chưa thấy đàn ông đẹp trai bao giờ vậy”.

Serena im lặng ngẫm đồng ý, cô nhìn thấy Snape xuất hiện trên võ đài, vô cùng hi vọng thầy ấy cho Lorkhart một bùa chú hôn mê. Đỡ phải làm nhảm nhiều.

“Như các trò thấy đây” - Lorkhart lại bắt đầu làm nhảm - “Chúng tôi đang gior cây đũa phép của mình lên ở một tư thế chiến đấu được chấp nhận. Sau khi đếm ba tiếng chúng tôi sẽ tung ra lời nguyên thứ nhất. Dĩ nhiên là không có ai cố ý giết ai cả”

Serena nhìn thấy môi thầy Snape hơi cong lên.

“Một... hai... ba...”

“Expelliarmus” - Thầy Snape hô.

Một tia sáng chói lòa màu đỏ thẫm lóe lên, tạo ra tiếng nổ vang lên ngay dưới chân thầy Lorkhart khiến thầy văng bật ra sau rớt khỏi võ đài, đụng vào bức tường, té ạch xuống nằm lăn quay trên sàn.

Trong tiếng hét chói tai thảm thiết của đám nữ sinh, Lorkhart gượng đứng trên đôi chân run run, bước từng bước cà nhắc:

“Thế đây, các trò thấy đây, nó là phép Giải giới” - Ông ta vuốt mái tóc bị xù lên của mình - “Các trò xem, tôi đã mất cây đũa phép của mình. Nhưng thừa giáo sư Snape, biểu diễn phép thuật đó quả là một ý kiến xuất sắc, nhưng phép thuật của anh lộ liễu quá, tôi mà muốn vô hiệu nó thì dễ ợt. Tuy nhiên, tôi cảm thấy sẽ có giáo dục tốt nếu cứ để cho bọn trẻ...”

Giọng ông ta tắt dần dưới cái nhìn đầy sát khí của giáo sư Snape.

“Được rồi, chúng tôi làm mẫu đến đây thôi” - Ông ta hô lớn - “Bây giờ có ai muốn thử không? Bắt đầu bằng năm nhất trước nhé. Ừm.m.”

Ánh mắt của Lorkhart quét một vòng xung quanh, khi nhìn về phía này, Serena bắt đầu thấy không ổn. Quả nhiên, ông ta nhìn thấy cô thì hô lớn:

“Wilson! Trò có muốn thử không?”

Thế là mọi ánh mắt lại tập trung đổ dồn về phía cô. Serena mấp máy môi, chưa kịp nói gì đã bị cắt ngang.

“Wilson tiểu thư là một học trò rất xuất sắc. Bây giờ chúng ta hãy xem cô ấy biểu hiện như thế nào”.

Lorkhart nói xong liền quay sang chỗ khác, không để cô có cơ hội từ chối:

“Còn ai nữa nào? Tôi nghĩ hai nữ sinh nếu đấu với nhau thì sẽ rất công bằng... Trò Weasley, trò cũng thử đi”.

Dưới con mắt của hơn một ngàn người, Serena buồn bực bước lên võ đài, chết tiệt Lorkhart, chết tiệt tắc kè hoa, lúc nào cũng lấy cô ra làm chuột thí nghiệm, cả trong giờ học cũng thế.

Đối thủ của cô là Ginny Weasley, học sinh năm nhất nhà Gryffindor. Lúc cô nhìn thấy cô gái này liền có cảm giác rất quen mặt, hình như đã gặp cô ta ở đâu đó rồi, đặc biệt là mái tóc màu đỏ kia...

Serena lắc đầu, mái tóc màu đỏ thì nhiều lắm, chắc là do anh em sinh đôi nhà Weasley thường xuyên chạy qua chạy lại nên mới thấy quen thuộc. Huống chi tóc cô cũng màu đỏ kia mà, mặc dù hai màu đỏ này hoàn toàn không giống nhau.

“Ồ... Hai cô bé tóc đỏ xinh đẹp, thật là trùng hợp không phải sao? Mặc dù tôi vẫn thích màu tóc của trò Wilson hơn...”

“Em nghĩ mình đã sẵn sàng rồi” - Cô mất kiên nhẫn cắt ngang - “Thưa thầy”.

“Được rồi” - Lorkhart nói - “Vậy hãy chuẩn bị nào... gior đũa phép lên... một... hai... ba....”

“Giair trừ...”

“Giair trừ vũ khí”

Hai âm thanh gần như cùng lúc vang lên, Serena hô lớn, đũa phép chuẩn xác nhắm thẳng vào người đối diện, đồng thời thân mình nghiêng sang một bên, tránh né tấn công của đối phương.

Trong tiếng hô của mọi người, cây đũa phép lập tức tuột khỏi tay Weasley, treo lơ lửng trên không.

“Tốt, rất tốt!!” Lorkhart vỗ tay - “Hai trò làm rất tốt, đặc biệt là Wilson, ta nên cho Ravenclaw 10 điểm để khích lệ. Tất nhiên, Gryffindor cũng được năm điểm”.

Serena bình thần trở về chỗ ngồi, chẳng có một chút gì là vui vẻ với chiến thắng. Cô có hơn mười năm kinh nghiệm bắn súng và phòng thủ, mà thầy dạy chính là sát thủ chuyên nghiệp hàng đầu thế giới. Chỉ một chiếc đũa phép nhẹ tọng chẳng là gì so với khẩu súng kim loại độ giật cao.

Nếu cô thua bởi một nhóc con mười hai tuổi thì khả năng Gin mà nhớ ra cô chắc sẽ ném cô vào trại huấn luyện châu Phi mất.

Chỉ là, không hiểu sao Serena có cảm giác ánh sáng từ đũa phép cô gái kia truyền đến... có gì đó hắc ám.

“Tiếp theo nào” - Lorkhart hô - “Bây giờ chúng ta thử học sinh năm hai nha”.

“Trò Potter!”

Người vẫn im lặng nãy giờ, giáo sư Snape lên tiếng:

“Và trò Malfoy!”

Cả đại sảnh im lặng trong một giây, sau đó là tiếng thì thầm bàn tán. Hiển nhiên họ đang thảo luận xem ai sẽ chiến thắng, mặc dù Malfoy rất xuất sắc và đứng thứ nhất nhưng Potter cũng từng là anh hùng. Ai nhanh hơn ai còn chưa biết đâu.

Serena đứng ở dưới hơi ngược đầu lên, nhìn hấn. Malfoy cũng giống như mọi ngày, đồng phục phẳng lì, biểu tình lười biếng, ánh mắt lạnh như băng bước lên võ đài. Lúc nhìn thấy Potter, khóe miệng hấn nhếch lên thành độ cong nhỏ, đôi mắt khẽ nheo lại, ngón tay vuốt nhẹ cây đũa phép.

Serena đã từng nhìn thấy hành động đó của hấn. Mỗi khi Gin vuốt ve khẩu súng, sẽ có ít nhất một người gặp phải rủi ro.

Quả nhiên, khi lão tắc kè hoa đếm dần đến ba, Draco Malfoy lập tức vung đũa phép lên, thì thầm một câu bùa chú, khiến Potter ngã ngửa ra sau, cả người đập mạnh xuống sàn.

Sau đó đội cậu bé đeo kính đứng dậy, hô bùa chú, hấn lại tiếp tục vung đũa phép, khiến cho Potter ôm bụng cười không dừng lại được, đồng thời nhẹ nhàng tránh thoát ánh sáng truyền đến trên người.

“Harry!!” - Granger hét lên

“Malfoy chết tiệt” - Ron Weasley căm giận hô.

Cứ như vậy liên tiếp mấy câu bùa chú, đũa phép của Malfoy sáng lên, một con rắn đen dài vọt ra, roi phịch xuống khoảng không giữa hai người, rồi ngóc đầu lên, sẵn sàng tấn công. Mọi người đứng nhìn kinh hãi, vội vàng thối lui ra sau, tiếng thét vang lên bốn phía.

Khi thầy Snape vung đũa phép lên phía trên đầu rắn và tạo ra một tiếng nổ, con rắn không biến mất mà phóng vọt trên không trung rồi rơi xuống sàn. Nổi điên lên, con rắn lộ lưỡi, nhe răng trườn về phía một học sinh, tư thái sẵn sàng tấn công bất cứ lúc nào.

Harry Potter đang đứng chết chân tại chỗ, như bị thôi miên, cậu ta lao vào đứng trước mặt con rắn, thì thầm điều gì đó mà chẳng ai hiểu nổi, tiếng nói tê lạnh lạnh như không phải tiếng người.

Và điều khiến mọi người không thể tin nổi đã xuất hiện, con rắn thụp đầu nằm im dưới sàn, cuộn mình lại nhìn cậu bé đeo kính tỏ vẻ thần phục.

Lập tức, thầy Snape vung đũa phép lên, khiến con rắn biến mất kèm theo một làn khói rồi nhìn Potter một cách kì lạ.

“Xà khẩu!!”

Một âm thanh run rẩy vang lên, cả đại sảnh rơi vào im lặng.

“Đùa trò gì thế hả?”

Học sinh bị tấn công sợ hãi kêu lên một tiếng rồi chạy vọt ra ngoài. Mọi người lục tục bước đi.

Bị hai người bạn kéo ra ngoài, Serena quay đầu lại, nhìn thiếu niên vẫn còn đứng im trên võ đài.

Chỉ thấy khóe môi hấn khẽ nhếch lên, đôi mắt xanh sâu hun hút.

Bạn đang đọc truyện *Ánh Mặt Trời U Âm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9

Buổi học hôm đó dưới sự việc kì quái của con rắn và ‘cậu bé vàng’ mà kết thúc.

Serena vẫn đến lao động miễn phí cho giáo sư Snape như bình thường, thỉnh thoảng thì nghe những tiếng thì thầm ở đại sảnh mà đối tượng bị nói đến là vụ ‘xà khẩu’ của Harry Potter. Cậu ta có thể là hậu duệ của Slytherin, và người thực hiện những hành động kì quái và đáng sợ đó cũng có thể là cậu bé này.

Một việc nực cười nữa là, vì sao hậu duệ của Slytherin lại ở trong nhà Gryffindor và là kẻ thù không đội trời chung của những con rắn. Vì thế giả thiết cậu ta là người thừa kế cho dù miễn cưỡng chấp nhận thì vận bị học sinh nhà Slytherin căm ghét.

Tin đồn cứ như vậy mà truyền qua, từng phiên bản như những câu chuyện ly kì được tái diễn, xem như là một hoạt động giải trí của những học sinh trước khi đến kì nghỉ đông.

Hôm nay Serena vẫn lặp lại hành động như thường ngày, sau bữa ăn tối thì về kí túc xá làm bài tập, đến 7h30’ lại đến văn phòng của viện trưởng Slytherin.

Nhưng kế hoạch không cân nổi sự biến hóa.

Cô nhìn ba người đang chắn trước mặt mình, hầu như lúc nào cũng thấy Potter đứng ở giữa hai người còn lại, gần như lấy cậu làm trung tâm. Biểu cảm của thằng nhóc tóc đỏ có chút không tình nguyện, nghiêng mặt sang một bên, người đeo kính thì xấu hổ nhìn cô cười cười, cô gái tóc xù ôm quyển sách nhìn cô chằm chằm, đôi mắt sáng lên như định tính kế cái gì.

“Có chuyện gì?” - Cô lạnh nhạt hỏi, đối với bộ ba nổi tiếng trong trường này cô luôn không muốn liên lụy đến.

“Chúng ta ra chỗ khác nói được không?” Hermione Granger nhìn xung quanh một lượt rồi lại nhìn cô.

Serena nhú mày: “Không cần, ba người tìm tôi có chuyện gì?”

Harry Potter do dự một chút rồi nói: “Chúng tôi... có chuyện muốn nhờ cậu...”

“Nghe nói cậu bị thầy Snape căm tức?”

Granger trực tiếp mở miệng, có vẻ như cô nàng khá khó chịu khi không đủ ma lực để thực hiện bùa chú cách ly và không để cho những người bên ngoài biết họ đang nói gì. Cô nghĩ thế.

“Không phải nghe nói?” - Serena đáp lại - “Là thật” - Chuyện này cũng coi như là một chuyện cười trong trường đối với những người ghét cô, Wilson thế mà bị căm tức, lại còn là môn độc được.

Nhưng bọn họ hỏi chuyện này để là gì? Cô tự hỏi, chắc sẽ không ấu trĩ đến mức cười nhạo một người không quen như cô, vậy thì chỉ có thể là liên quan đến các nguyên liệu để pha chế độc được. Lần trước vô tình nghe lén bọn họ nói chuyện có nhắc đến việc pha chế thuốc Đa dịch, nó là loại thuốc biến người uống thuốc thành một người khác y như đúc, nhưng nguyên liệu thì rất khó tìm, đối với học sinh năm hai.

Quả nhiên, Granger nói tiếp:

“Trong phòng của giáo sư Snape có rất nhiều dược liệu đi? Cậu có thể giúp chúng tôi...”

“Không” - Serena lạnh lùng cắt ngang - “Tôi sẽ không giúp các cậu”.

“Mình biết ngay mà” - Ron Weasley thấp giọng - “Mình đã nói cô ta sẽ không giúp đâu mà...”

“Tại sao?” - Granger nhìn chằm chằm vào cô - “Cậu biết chúng tôi muốn làm gì?”

Cô không trả lời, chỉ nói: “Học sinh không được pha chế thuốc ngoài giờ học, đó là vi phạm nội quy”.

“Nhàm chán” - Weasley khịt mũi, bị cô gái bên cạnh lườm một cái.

“Tôi biết” - Granger tiếp tục phát biểu - “Nhưng nó rất quan trọng, cậu không biết chỉ cần pha chế được nó chúng tôi sẽ biết ai là người...”

“Không liên quan đến tôi” - Serena phũ phàng cắt ngang - “Các cậu cũng từ bỏ suy nghĩ lấy dược liệu của thầy Snape đi, đừng ấu trĩ như thế”.

Cô lạnh lùng bỏ đi, trở về kí túc xá, nhìn thấy ba người bọn họ cô lại nhớ đến đội thám tử nhí trước đây, luôn luôn không quan ngại hiểm mà làm những chuyện điên rồ.

“Tôi nghĩ cậu sẽ ủng hộ” - Granger ở phía sau nói - “Sau vụ con mèo Bà Noris, cậu đã giúp chúng tôi...”

“Tôi chỉ nói sự thật” - Serena quay lại, đăm đăm nhìn bọn họ, sau đó xoay người đi thẳng không dừng lại.

Mấy ngày sau trong bữa ăn cô nghe được tin tức bộ ba Potter bị cấm túc đến kì nghỉ lễ Giáng sinh. Lí do là trong lớp độc được Potter và Weasley đã ném một quả pháo vào nhà Slytherin khiến không ít học sinh bị biến dạng và phải đến phòng y tế. Và Granger đã nhân cơ hội đó lên vào phòng của thầy Snape nhưng bị Malfoy bắt được.

Có người nói: “Đáng ra kế hoạch của họ thành công và không bị nắm thóp. Nhưng lúc đó Malfoy phản ứng kịp và lấy tốc độ không thể hình dung để nhảy ra khỏi hiện trường, sau đó bắt gặp Granger”.

“Mặt của thầy Snape lúc đó rất đáng sợ, trực tiếp trừ một trăm điểm lại còn cấm túc nữa chứ”.

Serena im lặng ăn cơm, cảm thấy chuyện này không có gì to tát cả, ba người kia nên nhận được một bài học để ghi nhớ, sau này không dám làm càn nữa. Cô chỉ càng khẳng định việc Malfoy không nhớ gì cả nhưng bản năng và phản ứng vẫn còn.

Vậy vì sao Gin lại mất trí nhớ?

Đó là một dấu chấm hỏi. Khiến cô bất an.

Bản năng vẫn còn thì một ngày nào đó trí nhớ có thể sẽ quay trở lại. Đến lúc đó Gin vẫn sẽ truy sát cô, mà Serena, không có năng lực phản kháng.

Vậy là mỗi tối cô nàng Lisa sẽ có dịp nhìn thấy bạn cùng phòng điên cuồng luyện tập bùa chú, đến khi ma lực cạn kiệt mới thôi.

Đó là một cách để ma lực trong cơ thể ngày càng cường đại hơn. Bình thường ma lực của Serena chỉ lớn hơn học sinh cùng tuổi một chút, chủ yếu là do phát âm và sự tập trung của cô dẫn đến thực hành một lần là thành công nên mới tốn ít ma lực. Bây giờ phải làm cho nó cạn kiệt thì sau một thời gian nó sẽ tự tập thành một ma lực khác nhiều hơn.

Cứ như vậy cô sẽ ngày càng cường đại, chỉ là thân thể mệt mỏi vô lực sau mỗi lần dùng hết ma lực khiến Serena không thể nào thích nổi.

Tối thứ sáu, Serena ngạc nhiên khi nhìn thấy Potter và bạn của cậu ta có mặt ở trong hầm. Sau đó cô mới nhớ ra, bọn họ bị thầy Snape cấm túc hàng ngày.

Không để ý đến đôi mắt căm giận của Weasley khi nhìn mình, Serena bắt đầu vào công việc tách ốc sên. Không biết thầy Snape kiếm ở đâu mà lăm ốc sên như vậy? Cô thầm nghĩ.

“Cứ nhìn thấy ốc sên mình lại kinh tởm” - Tóc đỏ nghiêng răng.

“Phải rồi” - Granger mĩa mai - “Cậu từng nôn ra ốc sên mà”

“Tất cả đều tại thành Malfoy chết tiết” - Weasley căm giận hô lên - “Tại hắn nên chúng ta mới phải ở trong hầm của lão roi thế này...”

Thấy không ai để ý đến mình, cậu ta lại tức giận lấy dao băm ốc sên thành từng mảnh, vừa băm vừa lẩm bầm:

“Malfoy chết tiết, lão roi chết tiết... Malfoy chết tiết... lão roi chết tiết... Malfoy...”

“Weasley” - Một giọng nói âm trầm vang lên, khiến cho Serena đứng cách xa như vậy mà còn thấy rùng mình.

“Cái gì?” - Cậu ta không kiên nhẫn ngắt đầu, sau đó lắp bắp - “S...Snape...giáo sư”

Chẳng cần nhìn cũng biết Weasley sẽ thê thảm mức nào, Serena được về sớm hơn dự định thầm nghĩ, đúng là cái miệng hại cái thân.

Thời gian cứ như vậy trôi qua, đến kì nghỉ lễ Giáng sinh mọi người trong kí túc xá lục tục về hết, chỉ còn mỗi mình cô. Trường học nháy mắt gần như trống không, không khí náo nhiệt ồn ào bây giờ lại hoang vắng làm tăng thêm vẻ rộng lớn của ngôi trường.

Buổi sáng tỉnh dậy, Serena rút đũa phép ra luyện tập những bùa chú mới được dạy ở trong sách, đến khi ma lực gần như cạn kiệt mới dừng lại, cô liền nằm ở trên giường đọc sách về phòng chống nghệ thuật hắc ám. Cũng phải thôi, có một thầy dạy vô dụng thì phải tự mình nghiên cứu. Sau đó đến trưa mới đến đại sảnh ăn cơm.

Đại sảnh chỉ có lác đác vài người, Gryffindor có nhóm Potter và một vài người nữa, nhà Hufflepuff cũng chỉ có Cedric và bạn của anh ta, Slytherin thì triệt để không xuất hiện, cô nghe nói Malfoy và tùy tùng của hắn ở lại nhưng chắc là ăn cơm ở trong phòng.

Trên dãy bàn của giáo viên, chỗ ngồi của hiệu trưởng trống không, thầy Snape cũng không xuất hiện, chỉ có cô McGonagall còn ở đó và đáng ngạc nhiên hơn là Lorkhart cũng không rời đi.

Tổng cộng cũng chỉ hơn hai chục người.

Sáng ngày 24, Serena như thường lệ đến đại sảnh ăn cơm, trần nhà được phủ phép thành những bông tuyết lơ lửng trên bầu trời, hàng chục cây thông

Noen xếp thành hàng ở hai bên tường, được trang trí một cách rực rỡ. Chẳng cần nói cũng biết đây là tác phẩm của ai.

“Trò Serena, chào buổi sáng!” - Lorkhart ăn mặc rực rỡ đi vào đại sảnh, nói với cô.

“Tura rồi, thưa thầy” - Cô ngán ngẩm đáp lại.

Lorkhart cũng không để ý, ông ta ngồi vào chỗ của mình và bắt đầu khoác lác với giáo sư bên cạnh. Có lẽ cần phải nắm bắt cơ hội để nói hết những điều cần nói cho đến khi thầy Snape xuất hiện.

Chỉ có giáo sư độc miệng mới khóa miệng của ông ta vào được.

Buổi tối Serena ngủ một mạch đến 12 giờ đêm, khi nghe tiếng chuông lần thứ mới tỉnh giấc, cô ngồi dậy, gọi con cú mèo của mình vào, bảo nó chuyển những món quà đã được đóng gói sẵn cho từng người, rồi đi ngủ tiếp.

Sau đó cô bị tiếng đập cửa đánh thức. Là con chim của Luna, nó đang áp đầu vào cửa sổ, đôi cánh vẫy vẫy như sắp chết. Cô ngồi dậy mở cửa sổ cho nó vào, con chim lập tức ngã lộn quay ra đất.

Khóe miệng khẽ nhếch lên, Serena ôm nó dậy, tháo dây buộc dưới chân nó ra, con chim lập tức vỗ cánh rồi bay đi mất. Quà Luna tặng cô là một chiếc khăn quàng cổ đan tay màu xanh ước biển, dưới góc còn ghi chữ ‘Serena Wilson’ màu tím đậm.

Tiếp theo đó là quà của Lisa, nó khiến cô khá bất ngờ, là một sợi dây chuyền may mắn, nghe nói nó có thể khiến con người thoát khỏi tử vong khi gặp nguy hiểm. Đây là thứ có giá trị không nhỏ, nó có thể là vật gia truyền nhà Turpin.

Tâm trạng của cô lại phức tạp lên, cô nàng tặng cho cô món quà này để làm gì? Đây không phải là vật dễ dàng tặng cho người khác một cách tùy tiện. Mặc kệ, đợi kết thúc kì nghỉ thì hỏi sau.

Khiến Serena càng bất ngờ hơn là thầy Snape và Lorkhart lại tặng quà cho cô. Thầy Snape thì không cần nói, cô tặng quà cho thầy thì thầy tặng lại là chuyện bình thường. Nhưng vì sao Lorkhart cũng tặng quà cho cô? Serena khó hiểu.

Cô mang tâm trạng nghi vấn mà cầm tấm thiệp lên đọc, sau đó khóe miệng không không chế được mà co rút lại, đúng là phong cách của tác kẻ hoa. Tấm thiệp ghi:

“Gửi Serena tóc đỏ xinh đẹp lời chúc vui vẻ của người thầy luôn quan tâm đến em, giáo sư Gilderoy Lorkhart, Huân chương Merlin, đệ tam đẳng, thành viên danh dự của Liên đoàn phòng chống Lực lượng hắc ám, năm lần đoạt giải thưởng Nụ cười quyến rũ nhất của tuần báo Mụ phù thủy...”.

Lời chúc thì chỉ có một dòng ngắn ngủi, còn lại là những danh hiệu của ông ta.

Cô đặt tấm thiệp lên bàn, cứ để cửa mở như vậy rồi lên giường trùm chăn ngủ tiếp. Sáng hôm sau khi tỉnh dậy, cô nhìn đồng quà được chất đầy trên bàn mà khó hiểu, số quà này là ở đâu ra? Có khi nào cú mèo di chuyển nhầm lẫn không?

Serena mở ra từng hộp quà, để sang một bên, lần đầu tiên nhận ra kì thực mình cũng không bị bài xích cho lắm, ít nhất thì trừ Slytherin ra những nhà khác đều tặng quà cho cô, mặc dù cô chẳng biết họ là ai và trong số những người tặng quà thì ngoài Lisa và Luna ra thì không có ai là nữ cả.

Serena trực tiếp bỏ những món quà không biết của ai vào thùng, khóa lại. Dù sao cũng không dùng đến nó, không cất đi cũng chẳng biết để đi đâu.

Một tuần trôi qua nhanh chóng, sáng chủ nhật học sinh lục tục đến trường để chuẩn bị cho tiết học ngày thứ hai. Trường học lại khôi phục không khí náo nhiệt như thường ngày, làm Serena khó chịu là không hiểu sao cứ mỗi lần ngồi ở đại sảnh thì lại có vài tầm mắt nhìn chăm chăm cô, khi cô ngẩng đầu lên nhìn lại thì quay đi.

Serena quyết đoán quay trở về kí túc xá và hạn chế thời gian ở đại sảnh. Không phải cô rụt rè nhưng muốn giải quyết vấn đề thì cần phải tìm căn nguyên, nhưng không chỉ một đối tượng có thái độ mập mờ này mà nhiều người ở những vị trí khác nhau, dường như không có một tổ chức nào cả.

Serena bỏ dở bữa ăn giữa chừng, quyết đoán tìm bằng được nhà bếp ở tầng một, nơi này hoang vắng cực kì, âm thanh im lặng đến mức có thể nghe thấy tiếng bước chân vang vọng khắp hành lang, bởi vì giờ này học sinh còn ngồi ở đại sảnh vừa ăn cơm vừa tâm sự.

Serena vừa đi vừa ngấm ngấm xung quanh, ý đồ muốn tìm một cánh cửa ẩn dấu ở đâu đó trong những bức tường này, nhà bếp trong trường được xây kín ở bên trong, muốn tìm cũng khó.

Đột nhiên, một tiếng động lạ từ đằng sau truyền tới, giống như một vật gì đó bị va vào tường, Serena nhẹ nhàng di chuyển từng chút một đi về phía đó.

Rẽ vào hành lang bên phải, Serena nhìn vào cảnh tượng trước mắt mà giật mình. Cô vội vàng lùi lại, dán sát vào tường, cố gắng hô hấp không để cho người ở đó biết sự có mặt của mình.

Draco Malfoy muốn giết người sao?

Bạn đang đọc truyện *Ánh Mặt Trời U Âm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10

Trên hành lang dài u tối, thiếu niên có mái tóc bạc kim tỏa ra một luồng khí lạnh lẽo đến ghê người, đôi mắt màu xanh lam nhìn chăm chăm mặt đất, chiếc đĩa phép màu bạc tinh xảo khẽ lơ lửng, không có dấu hiệu động đậy.

Trước mặt hắn, một vũng máu trải dài dọc theo góc tường đến cuối hành lang, toát lên một mùi tanh tươi khó chịu.

Serena cũng ngửi thấy.

Cô hiện tại không muốn suy nghĩ gì cả, cũng chẳng muốn phán đoán điều gì. Hiện tại cô chỉ hi vọng có thể im lặng rời khỏi đây, không để Malfoy phát hiện rồi diệt khẩu.

Hành động như suy nghĩ, Serena cả người áp sát vào tường, cố gắng thở nhẹ nhàng rồi từ từ di chuyển về đường cũ. Đột nhiên, một tiếng động nhỏ từ phía trước truyền tới, trong không gian im lặng này phá lệ rõ ràng. Cô thầm kêu một tiếng trong lòng: Không tốt!

Quả nhiên, sau vài giây im lặng, thanh âm mát lạnh từ đằng xa truyền tới, khiến cô không nhận được rừng mình:

“Ai đó?”

Serena không dám di chuyển, cô chỉ có thể nắm chặt đĩa phép trong người, tùy thời có thể phát ra bùa chú hóa đá khiến đối phương không thể lại gần, nhưng cô cũng không hi vọng nhiều năng lực của mình có thể chiến thắng Malfoy.

Cô chưa bao giờ thắng hắn.

Quá khứ, hiện tại và tương lai.

Áp lực càng ngày càng gần, Serena không nghe thấy tiếng bước chân, cô chỉ dựa vào cảm giác để suy đoán. Nó khiến cô càng căng thẳng, bàn tay nắm đĩa phép đã trắng bệch lại, phát run.

Cô chưa bao giờ là một người kiên cường. Serena biết. Khi đối mặt với nguy hiểm và những thứ khiến cô sợ hãi thì sự nhát gan mới bộc lộ ra. ‘Tổ chức’ chính là từ khóa.

Kiếp trước cũng thế, kiếp này cũng vậy, rất nhiều người đều khen ngợi cô dũng cảm dám làm mọi việc. FBI, thám tử nhí, bác tiến sĩ rồi đến cả các giáo sư cùng học sinh trong Hogwarts đều nghĩ như thế.

Chỉ là họ không biết, thứ khiến cô cảm thấy sợ nhất không phải là cái chết hay sự đau đớn về thể xác mà chính là thứ đã ép buộc tinh thần cô suốt mười mấy năm.

Tổ chức.

Địa ngục.

Gin.

Ác ma!

Hiện tại không có tổ chức. Nhưng ác ma dù có thay đổi một chút về ngoại hình và mất trí nhớ thì vẫn là ác ma. Bình thường cô có thể giả vờ như không có gì, nhưng khi chân chính gặp nguy hiểm thì cô vẫn sẽ sợ Gin như thường.

Hiện tại, nếu để Malfoy biết cô nhìn thấy cảnh vừa rồi thì không biết hắn sẽ xử lý cô thế nào? Serena không biết! Cô chỉ biết hiện tại cô gặp nguy hiểm.

Trái tim nhảy lên từng hồi “thình thịch...thình thịch...” phá lệ rõ ràng trong đêm tối. Serena nín thở chờ đợi hơi thở nguy hiểm đến gần.

“Me..o...o...”

Một âm thanh thình lình vang lên khiến cả hai giật mình nhìn về phía có âm thanh phát ra. Sau đó, nhanh như chớp áp lực vừa đè ép cô biến mất tăm. Malfoy chạy về hướng ngược lại.

Serena nhẹ nhàng thở ra.

Sau đó nhanh chóng chạy về chỗ cũ.

Là Filch!

Có trời mới biết con mèo của ông ta bị hóa đá hiện tại còn ở chỗ bà Pomfrey mà tại sao lại có tiếng mèo kêu ở chỗ này. Hiện tại việc cần làm là nhanh chóng rời khỏi đây. Nếu để Filch bắt được thì có oan cũng chẳng nói nên lời.

Cô cũng không muốn tiếp tục dính vào mấy vụ này nữa đâu!

Serena ngựa quen đường cũ chạy về kí túc xá, thay ra áo ngủ rồi trèo lên giường. Filch mà xuất hiện ở đó thì thế nào cũng có chuyện để nói cho xem, mặc dù không biết ở đó xảy ra chuyện gì nhưng cô chỉ cần làm cho mình vô tội là được.

Mặc dù cô vốn vô tội mà!

Sáng hôm sau trên bàn ăn ở đại sảnh lại không có ai thảo luận chuyện buổi tối ngày hôm qua.

Serena khó hiểu.

Cô ngẩng đầu lên nhìn bàn ăn của các giáo sư, Dumbledore không xuất hiện, giáo sư McGonagall banh mặt, đôi lông mày nhíu vào nhau, chưa từng rời ra.

Cô biết là có chuyện gì đó, nhưng lại bị dấu đi, không cho học sinh biết. Dù sao thì mới đi học lại ngày đầu tiên đã xuất hiện việc này, trường học cũng quá không an toàn đi.

Cô lại quay sang nhìn bàn nhà Slytherin, Malfoy không xuất hiện.

“Oa, Serena, cậu cũng đeo khăn quàng của ‘Kính hồng’ hả?”

Cô ngẩng đầu, thấy Lisa đang quấn chiếc khăn màu xanh nước biển quanh cổ, cúi xuống nữa thì thấy tên cô nàng được thêu ở một góc.

“Cậu cũng vậy đó” - Cô trả lời - “Đối với mình thì chiếc khăn này đẹp hơn cái màu xanh đậm kia nhiều”

Lisa gật đầu, cô nàng hất mái tóc vàng óng ra sau, giọng điệu khinh bỉ:

“Thảm nỉ của trường thật đúng là không thể thích nổi” - Dừng một chút còn bổ sung thêm - “Không ngờ ‘Kính hồng’ quái dị cũng có lúc thảm nỉ tốt như vậy”.

Serena nhún vai tiếp tục ăn bữa sáng, Luna ngồi bên cạnh cô khẽ đẩy chiếc kính lên, lầu bầu lần thứ n :

“Mình không quái dị, Lisa” - giọng cô nàng nhỏ đến mức chỉ có vài người có thể nghe thấy - “Thật ra mình dùng màu này vì nó gần giống với màu xanh đậm với nhà mình, nhưng mà nếu dùng màu đó đan len thì sẽ chẳng khác nào với những chiếc khăn khác cả”

Lisa cứng người lại một chút, rồi nhún vai tỏ vẻ hết cách, cúi đầu ăn sáng.

Serena vừa ăn cơm vừa thỉnh thoảng lại ngẩng đầu lên nhìn chiếc bàn nhà Slytherin, Malfoy vẫn như thường ngày, ngồi ăn sáng cố định ở một chỗ, bên cạnh hắn là một cô gái tóc vàng và chàng trai có nước da ngăm đen, thỉnh thoảng họ nói điều gì đó khiến xung quanh cười rộ lên, riêng hắn thì chỉ khẽ nhếch lên khoe miệng rồi hạ xuống.

Không có gì khác lạ.

Cô cúi đầu. Ngay lúc đó, ánh mắt màu lam nhạt dừng lại trên người cô, kéo theo một chút tim tòi cùng nghi vấn. Nhưng chỉ vài giây rồi biến mất.

“Phải rồi, Serena” - Lisa dường như nhớ đến điều gì, cô nàng lập tức nói, giọng nghiêm túc đến khác lạ - “Sợi dây chuyền mình tặng cậu phải nhớ luôn mang theo bên người đây”

Cô ngẩng đầu lên nhìn cô nàng, Lisa lập tức giải thích:

“Đó là sợi dây chuyền may mắn, có thể giúp người đeo nó tránh thoát nguy hiểm một lần” - Cô nàng nhìn xung quanh xác định không có ai nghe lén rồi mới cúi đầu thì thầm - “Gia đình của gì mình có khả năng tiên đoán, mặc dù có nhiều cái mình thấy thật vớ vẩn, nhưng lần này gì ấy trực tiếp nhìn thấy cậu bị hóa đá”.

“Cái gì?” - Luna ngồi bên cạnh thốt lên.

“Thật đấy!” - Cô nàng nói giọng chắc nịch - “Người ở xung quanh mình có tóc màu đỏ thì chỉ có cậu thôi, mình vốn không tin nhưng trong trường đã có mấy vụ bị hóa đá rồi, không thể không đề phòng”.

Serena lo lắng ừ một cái, cô không quan tâm lắm đến vấn đề này. Trong trường chẳng phải cũng có một nhà tiên tri sao? nghe nói hầu hết các học sinh học môn của bà ta đều bị tiên đoán là sẽ chết, đến bây giờ đã thấy ai chết chưa?

“Không cần biết cậu tin hay không” - Lisa hung dữ nói - “Cho đến cuối năm học phải đeo dây chuyền hàng ngày cho tới”

Cô không sao cả nhún vai, đề phòng một chút cũng chẳng có gì, dù sao cô cũng là phù thủy xuất thân Muggle - kẻ thù của người thừa kế.

Cho dù cô không tin điều này một chút nào.

Mãi sau này khi nguy hiểm qua đi, Serena mới biết, sợi dây chuyền đã cứu cô một cái mạng.

Bạn đang đọc truyện *Ánh Mặt Trời U Ám* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 11

Thời gian cứ như vậy trôi qua, trận đấu Quiddich giữa Ravenclaw và Hufflepuff diễn ra thật nhàm chán và tẻ nhạt. Bởi vì ‘những người thành thật’ và ‘con một sách’ chỉ biết tuân thủ nội quy luôn luôn không ‘vô ý’ làm hại người khác. Cho nên chẳng có cầu thủ nào bị ngã xuống do bị trái bóng đập trúng cả.

Cuối cùng, trận đấu kết thúc với chiến thắng thuộc về nhà Hufflepuff. Chuyện này cũng chẳng có gì phải bàn, học sinh nhà Ravenclaw chẳng bao giờ quan tâm chuyện thắng thua. Họ chỉ nhiệt tình yêu thương học tập.

Cho dù nếu có chuyện để bàn luận thì cũng chỉ là...

“Cô ấy là Cho Chang đúng không?”

“Tư thế cô ấy ngồi trên chổi bay thật là đẹp!”

“Nghe nói cô ấy học năm ba, là công chúa nhà Ravenclaw đó, thành tích học tập cũng rất tốt”

.....

Tiếng thì thầm bàn tán xung quanh khiến Lisa khá mất hứng, cô nàng bịu môi suốt giờ ăn cho đến khi về kí túc xá cũng không thấy khá hơn chút nào. Serena không có ý định an ủi cô nàng, cô hiện tại phải chịu không biết bao nhiêu ánh mắt lén lút đã thấy đủ phiền rồi, còn hơi đâu mà đi để ý đến người có tính cách thất thường kia.

Điều khiến cô không hiểu là thì thầm thì cứ thì thầm đi, vì sao cô chẳng liên quan gì đến cô nàng được cho là công chúa Ravenclaw Cho Chang mà mỗi khi cô xuất hiện thì tiếng nói lại im lặng và sau đó là hàng chục ánh mắt dò xét??

Và sau đó thì đề tài thảo luận của họ lại có tên của cô, ví dụ như thế này:

“Wilson cũng là người phương đông nhỉ?, mình thấy cô ấy khá giống Cho”

“Mình nghĩ Cho là nữ xinh đẹp nhất nhà Ravenclaw rồi đó!”

“Không phải, Wilson vẫn đẹp hơn chứ, cô ấy thật nổi bật”

“Đúng vậy, giảng sinh mình còn tặng quà cho Wilson nữa, không biết cô ấy có đọc thiệp mời của mình không?”

....

... ..

... ..

Sau một thời gian im lặng chính là những ánh mắt nóng bỏng phóng tới trên người cô, kèm theo bầu không khí quỷ dị.

Lisa Turpin không hiểu vì sao lại nở một nụ cười như kiểu rất đắc ý, sau đó còn làm bộ thờ dài:

“Thật đáng tiếc, cậu mới chỉ năm nhất nha...”

Mấy người cũng biết tôi mới chỉ học năm nhất thôi á?

Serena buồn bực cau mày, sau đó bỏ ngoài tai những lời nói thiếu muối của cô nàng, cô đứng dậy:

“Mình đến thư viện đây, có mấy quyển sách đã bị mượn hết rồi”

Sau đó nhanh chóng rời đi. Kì thực lí do chính vẫn là ở kí túc xá cô vẫn không thể có thời gian yên tĩnh để nghiên cứu. Chịu đựng người khác nhìn chăm chăm còn không nói, bị Lisa Turpin quần lấy mới càng phiền phức.

Serena theo thói quen đặt sách xuống bàn mà mình vẫn thường ngồi, rồi mới đi tìm mấy quyển sách về cao cấp ma chú. Hơn nửa năm tiếp xúc với ma pháp khiến Serena hiểu biết về thế giới này rất ít, ít đến mức khiến cô cảm thấy bất an, sau lại chủ yếu là đọc sách về độc dược mà ít quan tâm đến bùa chú. Bây giờ tri thức về độc dược của cô đủ để trả lời và nhận biết những loại độc dược cơ bản, cho nên tạm thời không nghiên cứu sâu thêm nữa, dù sao thì không được thực nghiệm cái gì cũng vô dụng.

Serena vươn tay muốn lấy quyển sách dày cộp được phủ đầy bụi trên kệ. Cô thống hận chiều cao hạn chế của mình, chưa đến một mét rưỡi căn bản không thể so sánh với mét bảy trước kia, hiện tại một quyển sách cũng không lấy được.

Vừa định rút đầu phép làm một bùa chú triệu tập đồ vật, trên đỉnh đầu thỉnh thoảng phát ra thanh âm

“Em muốn lấy sách gì?”

Cô ngẩng đầu, gương mặt đẹp trai của Cedric cúi đầu mỉm cười ôn hòa nhìn cô, anh ta chắc hẳn là chưa tức giận bao giờ, cô nghĩ.

“Ừm, quyển sách màu đen đỏ, không, bên phải, đúng rồi” - Serena đứng im chỉ huy ‘người tốt’ lấy sách giúp mình, sau đó thần nhiên lên tiếng - “Cảm ơn”.

“Em muốn nghiên cứu cao cấp bùa chú?”

Cedric đi theo sau cô hỏi, sau khi nhìn thấy tên của cuốn sách thì anh có giấy lát giặt mình, cô bé này mới chỉ học năm nhất thôi đó.

“Sẽ rất nguy hiểm”

“Chỉ là đọc qua mà thôi” - Cô thần nhiên nhìn anh, kiên nhẫn trả lời, không hiểu sao đứng trước vị học trưởng này cô lại không thể nào có ác cảm, ít nhất thì so với mấy vị huynh trưởng nhà mình cũng thích hơn.

Cedric ngồi đối diện với cô, nhắc nhở cô bé tóc đỏ này:

“Tốt nhất đừng thử nghiệm, em mới học năm nhất, ma lực còn trong thời kì tạm ổn định, không nên tiêu hao quá nhiều ma lực, sẽ không tốt”.

Serena gật đầu tiếp thu, được một học trưởng chỉ điểm vẫn là tốt, trước kia cô chỉ có thể lặn mò một mình, muốn hỏi các giáo sư thì chỉ trong phạm vi bài học. Những người khác trong kí túc xá nếu không bài xích cô thì cũng đọc sách một mình, không người có thể hỏi. Lisa và Luna mặc dù là thuần huyết nhưng năng lực còn không bằng cô thì có hỏi cũng vô dụng.

May mắn cô mới chỉ tự học một số bùa chú trong sách giáo khoa cơ bản, nội dung trong đó không gây nguy hiểm gì, nếu đánh bậy đánh bạ tự học thì chỉ có vào đường chết. Cũng giống như chế tạo thuốc hóa học thôi.

Nhìn đối phương đang bình thản viết bài luận ở đối diện, Serena hiếm khi không đọc sách mà nói chuyện:

“Học trưởng, anh là huynh trưởng mà, lại có thời gian ngồi ở đây?”

Gương mặt đẹp trai ngẩng đầu nhìn cô, bất đắc dĩ nói:

“Chỉ có ở đây mới được yên tĩnh mà làm bài tập, cho nên anh phải tận dụng thời gian”.

“Cô thủ thư quản rất chặt” - Cô lập tức nói

Cedric mỉm cười:

“Đúng vậy, có mấy lần anh bị đuổi ra ngoài đấy”.

Serena không tin nhìn anh, nam sinh gương mẫu thành tích tốt trong lòng các giáo sư cũng bị đuổi ra khỏi thư viện? Thời kì phản nghịch?

Cedric nhìn cô, bất đắc dĩ nhún vai:

“Lúc đó bị đám bạn nổi đầu đi vào, họ không có hứng thú đối với đọc sách... kết quả là như thế đấy”

Serena tưởng tượng một chút học sinh nhà Hufflepuff đi vào đây, im lặng đọc sách. Thật đúng là không thể tưởng tượng nổi. Không phải cô khinh thường họ, mà là học sinh trong nhà này đều không yêu đọc sách, mỗi phân loại cũng không chỉ dựa vào năng lực mới phân xét. Ra một Cedric quái dị là đủ, dù sao gia đình của anh đời đời đều là Hufflepuff, đi vào nhà này cũng không có gì.

“Anh trốn?” - Serena hồ nghi hỏi

“Ít nhất thì sau vài lần bị đuổi ra ngoài, họ cũng không dám vào đây nữa” - Cedric hài hước nháy mắt - “Đôi lúc họ quả thật là có chút phiền, anh cũng không muốn bài thi của mình bị điểm F đâu”

Serena bật cười, người như anh chắc hẳn là có rất nhiều người thích, bị làm phiền cũng là chuyện thường.

Hai người lại tiếp tục im lặng làm chuyện của mình, Serena đọc đến một nửa mới ngừng lại, nhìn trời đã tối mới thu gom đi về:

“Đến giờ ăn tối rồi, học trường”

Cedric giật mình ngẩng đầu, đứng dậy:

“VẬY CÙNG ĐI ĐI”

Hai người sống vai đi ra ngoài, mặc dù dẫn đến những ánh mắt của mọi người nhưng cũng không ai cảm tưởng gì. Dù sao thì một con nhóc chưa cao đến một mét rưỡi đi bên cạnh chàng trai hơn một tám khiến rất ít người hiểu lầm hay chêu chọc cái gì. Rất ít, nhưng không phải không có.

Lúc cô vừa ngồi vào bàn, ngay lập tức Lisa bỏ rơi đám bạn cùng tuổi của cô nàng chạy đến hóng hớt:

“Cậu làm sao lại đi cùng Diggory thế?”

“Trùng hợp” - Cô mất kiên nhẫn cắt ngang - “Lisa, mình yêu cầu cậu dừng ngay việc ảo tưởng những hình ảnh đen tối đi, phải biết mình hiện tại còn chưa đến 12 tuổi”

“Làm sao biết mình suy nghĩ không đen tối?” - Cô nàng làm một biểu tình có tật giật mình nhìn cô.

Serena khinh bỉ, quả não đơn giản của cô nàng còn nghĩ được cái gì khác ngoài mấy thứ tào lao này nữa? cô không muốn não của mình cũng bị teo nhỏ lại, vì vậy chấm dứt đề tài:

“Không nói nữa, ăn cơm”

Cô gái tóc vàng bĩu môi trở về vị trí cũ.

Luna ngồi bên cạnh cô đột nhiên có thái độ rất kì quái, mặc dù cô bé ‘kính hồng’ này chưa bao giờ bình thường, nhưng hành động dáo dác nhìn xung quanh và thỉnh thoảng nâng tay lên đẩy chiếc kính, lăm lăm cái gì đó lại cho thấy cô bé này phát hiện một sự việc lí thú.

Serena cũng không chú tâm lắm. Cô hiện tại vẫn đang chú ý cậu thiếu niên tóc bạch kim bên nhà Slytherin. Draco Malfoy vẫn như thường ngày áp suất thấp cùng bạn của hắn nói chuyện, mặc dù thường xuyên thấy hai thằng nhóc to béo ngốc ngốc đi theo sau rất giống với phiên bản Vodka ở thế giới này nhưng người chân chính nói chuyện cùng hắn chỉ có hai người, một là thiếu niên có làn da ngăm đen, người thứ hai là cô gái tóc vàng bên cạnh.

Cô suy nghĩ đến buổi tối ngày hôm đó, rốt cuộc hắn đã làm gì? Số lượng học sinh trong trường không thiếu một người, cũng không có súng vật của người nào bị mất tích, như vậy ngày hôm đó cô nghĩ thấy mùi máu là chuyện gì xảy ra? Nếu có chuyện thì người gây ra là Malfoy? Hắn chính là hung thủ?

Serena vẫn luôn nghĩ đến vấn đề này và thấy không có khả năng cho lắm. Gìn có tính giải quyết gọn gàng dứt khoát chứ không hành động để lộ ra dấu vết như thế. Gia đình Malfoy từng là từ thần thực tử, Malfoy ở trường cũng sẽ bị hiệu trưởng chú ý mà hắn còn hành động lộ liễu như vậy?

Gìn sẽ không ngu xuẩn thế đâu.

Ăn tối xong, cô cùng Luna trở về kí túc xá, trên đường đi cô nàng thấp giọng hỏi:

“Serena, cậu có cảm thấy có gì đó kì quái không?”

Cô nghiêng người nhìn cô nàng, lắc đầu. Nói đùa, cô cũng không có khả năng đặc biệt như cô nàng.

Miệng Luna khẽ mở ra, cố gắng để thanh âm thật nhỏ:

“Mình không nhìn thấy Nick suýt mất đầu”

Serena ngẩn ra, con ma nhà Gryffindor?

“Rất lâu rồi không thấy ông ấy xuất hiện” - Luna tiếp tục nói - “Ông ấy rất nghịch ngợm, nhưng bây giờ lại không xuất hiện để dọa nạt học sinh, điều này có chút kì quái”

Serena lạnh run cả người.

Bạn đang đọc truyện *Ánh Mặt Trời U Âm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12

Con ma nhà Gryffindor mất tích???

Serena không xác định hỏi lại:

“Cậu xác định?”

Luna gật đầu, lơ đãng nói:

“Trường học gần đây cũng thật nhiều việc kì quái”

Cô nắm thật chặt tay, vội vàng dắt tay cô nàng trở về kí túc xá của mình. Trường học hiện tại cực kì không an toàn!

Con ma nhà Gryffindor mất tích, điều đó đại biểu cái gì?

Ngay cả u linh cũng có thể ra tay thì hung thủ phải đáng sợ và có pháp lực cường đại đến mức nào?

U linh không phải người sống, nhưng đó cũng là linh hồn, bọn họ chính là thần thủ hộ của Hogwarts. Nick suýt mất đầu không thể rời khỏi tòa thành, vậy ông ta đi đâu?

Liên tưởng với vụ việc gặp phải Malfoy lần trước, cô khẳng định nạn nhân của hôm đó chính là U linh.

Như vậy, ngay cả họ cũng không an toàn thì nơi này có chỗ nào là an toàn.

Tóc gáy cô dựng đứng hết cả nên.

Không để ý âm thanh nghi vấn của cô bạn, Serena vội vã trở về kí túc xá, đầu óc chuyển động liên tục. Như vậy hung thủ là ai?

Người (vật) có thể khiến u linh không kịp phòng bị mà hóa đá, người (vật) có thể né tránh Dumbledore và tiếp tục gây án trong trường, rốt cuộc là ai?

Chắc chắn không phải là Malfoy!!!

Hắn không có khả năng đó. Cô ngay lập tức loại bỏ người này ra khỏi diện tình nghi, mặc dù ngày hôm đó Malfoy cũng có mặt.

Nếu Kudo cũng ở đây thì tốt rồi!

Cô cũng sẽ không phải đau đầu với những vấn đề này nữa. Serena nghĩ, mặc dù suy nghĩ này có hơi kì quái và ích kỉ.

Cô nhanh chóng trở về phòng ngủ, khóa cửa , rồi nhớ lại những vụ án hung thủ dần thực hiện.

Nạn nhân đầu tiên là con mèo Bà Noris, nó bị hóa đá rồi treo ngược lên cao, bên cạnh là bức tường với hàng chữ đâm máu. Lúc đó người có khả năng là hung thủ đụng phải cô, có vài sợi tóc màu đỏ, không xác định được chiều cao. Bởi vì cái bóng lướt quá nhanh, Serena không thể xác định được hung thủ có cố ý uống thuốc giảm linh tề hay không. Bên dưới sàn là một vũng nước, lúc đó trời tối cô không chắc chắn nó là nước hay thứ gì, nhưng khẳng định không phải máu, và một điều nữa là, nó trong suốt.

Nạn nhân thứ hai là một học sinh nhà Gryffindor, tên là gì thì cô đã quên mất rồi, cậu ta bị hóa đá trong khi đang chụp ảnh. Cô không nhìn thấy hiện trường nhưng nghe nói mọi thứ trong máy ảnh đều bị nổ tung. Và đó là một Muggle. Nghe những mô tả của đám sư tử về vẻ mặt của cậu nhóc lúc đó là ánh mắt giống một kẻ ngốc, như thể cậu ta chẳng biết người hại mình là ai vậy.

Và nạn nhân thứ ba xuất hiện gần đây là Nick suýt mất đầu, một u linh. Malfoy có mặt ở đó, Serena khẳng định hắn đã nhìn thấy gì, nhưng cô không có ý định hỏi người này. Một là không dám, hai là có hỏi thì người ta chưa chắc đã trả lời.

Vậy hung thủ có khả năng là ai? Hogwarts xuất hiện người lạ thì Dumbledore phải biết và trừ khử. Nhưng nạn nhân vẫn xuất hiện, chứng tỏ hung thủ phải là thứ gì đó lừa gạt được ánh mắt của hiệu trưởng.

Cô có khả năng đã tìm được chân tướng.

Mượn dao giết người.

Khả năng này rất lớn, nếu như lúc trước cô còn nghi ngờ hung thủ có khả năng là học sinh trong trường, nhưng khi biết Nick suýt mất đầu mất tích thì lại không nghĩ như vậy. Hung thủ chân chính phải là một thứ gì đó hắc ám có khả năng vượt qua con mắt của Dumbledore để đến Hogwarts. Nếu học sinh muốn làm việc này thì phải sử dụng nó để gây án.

Trong trường có nhiều đồ vật ma thuật như vậy, thêm một thứ cũng không ai phát hiện.

Nếu như thế, nó có khả năng nằm ở chỗ nào? Slytherin? Đa số học sinh trong viện này đều là quý tộc, nắm giữ đồ vật hắc ám là chuyện bình thường.

Bọn họ cũng không thích phù thủy xuất thân Muggle, việc một trong số đó sử dụng đồ vật hắc ám để tấn công những người họ ghét là chuyện có khả năng. Nhưng có chắc là họ có thể sử dụng nó một cách dễ dàng trong khi luôn luôn bị hiệu trưởng quan sát?

Lisa đã từng nói, chỉ cần Slytherin có một hành động mập mờ nào đó lập tức sẽ bị hiệu trưởng phát hiện. Có chắc là khả năng gây án thành công sẽ luôn là mười phần mười mà không bị phát hiện?

Hufflepuff? Ravenclaw?

Hay Gryffindor?? Nếu đồ vật hắc ám được giấu trong này thì hiệu trưởng không nhận ra cũng có thể, bởi vì “Ông ta luôn thiên vị học trò nhà Gryffindor”, nhưng sử tử nổi tiếng là chính nghĩa, họ sẽ là những việc như thế này?

Nghĩ đi nghĩ lại thì ai cũng có thể là hung thủ, và ai cũng có thể không phải.

Không để Serena có thời gian suy nghĩ thêm, bạn cùng phòng của cô cũng lục tục đi vào, Helen Carney, cùng năm với cô và Padma Patill, trên cô một năm. Họ đang nói chuyện, nhìn thấy cô thì im lặng, quay sang làm việc của mình.

Cô cũng không để ý đến họ, cùng phòng thì cùng phòng mà không thích nhau tốt nhất cũng không nên giả vờ thân thiện. Họ làm như vậy Serena còn không cảm thấy gì. Dù sao cô cũng chẳng làm gì có lỗi, cũng chỉ tấn công thầy giáo tắc kè một vài lần mà thôi.

Nếu không phải ông ta cứ thích chọc vào cô thì Serena cũng không tìm chuyện đến vậy. Nghĩ đến Lorkhart, cô lại thấy đau đầu.

Ngày lễ tình nhân sắp đến rồi, không biết Đại sảnh đường sẽ bị biến thành bộ dạng nào nữa.

Serena nghĩ, hung thủ cái gì, hóa đá cái gì bỏ qua hết đi, trước hết phải đối phó vấn đề này trước đã.

Lo lắng của cô đối với Lorkhart không phải là vô căn cứ. Nhìn xem, Đại sảnh đường đã bị ông ta làm thành bộ dạng gì nữa?

Các bức tường đều treo đầy những bông hoa to tướng màu hồng phon phớt, ghê hơn nữa là hoa giấy hình trái tim cứ rơi như mưa từ trần nhà màu xanh lơ lửng. Cô đi đến bàn nhà Ravenclaw, ngoại trừ nam sinh và hai người bạn của cô ra thì đã số đều khá có hứng thú đối với sự khác biệt này.

Dường như chỉ chờ sự có mặt của Serena, Lorkhart lập tức vẫy tay bảo mọi người im lặng, và cô không thể thích được bộ trang phục toàn màu hồng của ông ta trong khi người này đã 30 tuổi. Cô liếc sang nhìn giáo sư Snape và chắc chắn rằng, chưa bao giờ cô nhìn thấy ánh mắt của thầy đáng sợ như vậy. Nếu không phải cứ mỗi lần thầy định xử lý Lorkhart thì ‘trùng hợp’ hiệu trưởng cũng có mặt ở đó thì có khả năng lão tắc kè này đã phải đón ngày lễ tình nhân ở trong phòng y tế rồi.

“Chúc mừng Ngày lễ tình yêu! Và cho phép tôi cảm ơn bốn mươi sáu người, tính đến nay, đã gửi cho tôi thiệp chúc mừng. Vâng, tôi đã tự ý bày ra cuộc vui này để cống hiến cho quý vị một sự ngạc nhiên thú vị - và chưa hết đâu nhé!” - Lorkhart nói, rồi vỗ tay, một đồng chủ lùn mặt mũi cáu kỉnh mặc bộ đồ kì quái và ôm những thứ kì quái từ hành lang tiền sảnh đều bước diễu hành vào Đại Sảnh đường - “Đây là những vị thần tình ái dễ thương đi trao thiệp! Ngày hôm nay các vị thần tình ái này sẽ đi khắp trường để cho quý vị cầu chúc tình yêu! Và cũng vẫn chưa hết! Tôi chắc chắn các vị đồng nghiệp của tôi sẽ nhân cơ hội này mà trở chút tài ba. Sao các trò không thử yêu cầu thầy Snape chế cho một món Tinh Dược? Trong khi đó thì giáo sư Flitwick sẽ tạo ra một Tinh Chú để chứng tỏ ông rất giỏi về bùa mê?”

Được đấy, người này đã đắc tội hai giáo viên mà cô yêu thích nhất, đồng thời cũng là hai giáo viên rất am hiểu bùa mê. Serena chỉ mong thầy Snape cho ông ta uống ngay loại Dược kì quái nào đó mà chỉ chốc lát thôi cả người sẽ ngứa ngáy và nhảy tung tung khắp Đại Sảnh đường.

Lorkhart nói sẽ dành cả ngày hôm nay nhưng Serena thì không may mắn như vậy. Lúc đó cô đang ăn cơm trưa thì những chú lùn, giống như bị phát điên lên và có khả năng nhận biết tất cả mọi người, đi diễu hành dừng lại ở đằng sau cô, và một trong số đó hét toáng lên:

“Bạn Serena Wilson, thì ra là bạn ở đây!”

Trước ánh mắt xem cuộc vui của Lisa, cô cực lực khắc chế muốn cho Lorkhart một bữa chú hôn mê để ông ta dừng lại trò đùa tẻ nhạt này, bình tĩnh nói:

“Đưa thư cho tôi, và đi ra chỗ khác”

Nhưng hiển nhiên những chú lùn này không chịu nghe theo lời cô, trong khi những chú lùn khác tản ra tìm đối tượng tiếp theo thì một giọng sến súa vang lên:

“Và bây giờ, hãy nghe bản tình ca dành cho cô”

Serena nhìn xung quanh, cố gắng bình tĩnh:

“Im miệng!”

“Hỡi người con gái tôi mến mộ đã lâu, nàng có mái tóc đỏ rực như lửa...”

“Im miệng!” - Cô lần thứ hai hét lên, trong những tiếng cười nhạo của mọi người, nhưng cô không quan tâm những thứ này.

“Đôi mắt của nàng sáng như ánh mặt trời, chiếu rọi vào lòng tôi khiến tôi choáng váng...”

Merlin!!! Đây là lần đầu tiên cô gọi tên chúa của thế giới này, ai có thể nghĩ ra những lời kinh khủng như vậy?

“Nàng có đôi môi tuyệt đẹp, khiến tôi không nhìn được...”

Cô rút cuộc không chịu được, rút đũa phép hô lên:

“Fastening magic!!!!”

Ngay lập tức, chú lùn ngã bật ngựa ra sau, rơi vào bàn nhà Gryffindor, đụng phải một chú lùn khác hình như cũng đang ‘tò tính’.

Đôi tai rớt cuộc được im lặng, Serena lạnh mặt cho đũa phép vào vạt áo, phui tay định rời khỏi đây, cô không muốn bị cho là ‘dùng hành vi bạo lực trong trường học’.

“Chà chà, Potter cũng được nhận thư tình?” - Lisa kinh ngạc nhìn.

Cô quay sang, xuyên qua đám đông, chỉ thấy Harry Potter chật vật từ dưới đất đứng lên, mái tóc đen bình thường đã rối bây giờ còn rối hơn, cậu ta nhìn thấy cô liền lộ ra vẻ cảm kích, mặc dù cô chẳng biết cậu ta cảm kích cái gì.

“Wilson, cảm ơn...”

Không đợi cậu ta nói xong, một chú lùn từ dưới gầm bàn chui lên, kéo vạt áo của Potter lại:

“Cậu Potter, cậu phải nghe cho hết đã!!”

Cậu ta lập tức gạt lại bức thư trong tay nó, rồi chạy như điên khỏi đại sảnh, theo sau là những chú lùn chân ngắn mà nhanh nhẹn.

Cô liếc nhìn tên còn lại giờ thư lên đọc, lần thứ hai rút ra đũa phép:

“Expelliarmus!” - Bức thư lập tức tuột khỏi tay chú lùn, bay lên không trung rồi rơi xuống bàn tay của cô. Xem, cô thông minh hơn tên nhóc đeo kính kia nhiều.

“Trò Wilson, không được sử dụng đũa phép...”

“Mcgonagall giáo sư, em nghĩ trong tình huống như vậy là không sai” - Cô quay sang nhìn phó hiệu trưởng - “Em không chỉ đũa phép vào đồng hồ, đồng thời cũng không gây nguy hiểm cho ai, em chỉ tự bảo vệ mình”

Thấy đối phương không tin, cô lại thành khẩn: “Nếu như lúc đó em không làm cho các chú lùn dừng lại, danh dự của bản thân em và chủ nhân của bức thư sẽ bị phá hủy, đây gọi là xâm phạm đến quyền lợi tự do tư tín của người dân. Trong sách pháp luật trước đây em đã học qua, mặc dù đây là giới phù thủy, nhưng em tin rằng nơi này cũng công bằng như thế”

Cô liếc nhìn hiệu trưởng ngồi an nhàn trên bàn, lại nhìn một đồng hồ hỗn độn của nhà Gryffindor, hàm ý nói: “Trường học của Potter là một ví dụ đấy ạ!”

Cô Mcgonagall rút cuộc không nói tiếng nào. Bữa trưa lấy vụ việc của Potter mà kết thúc.

Mặc dù cô chẳng được chứng kiến cảnh đó, nhưng cũng biết tình huống hòng bét cỡ nào.

nhân vật trong ánh mặt trời u ám

Bạn đang đọc truyện *Ánh Mặt Trời U Ám* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13

Thời gian cứ dần dần trôi qua, Serena vẫn không tìm được manh mối gì, vụ việc bị hóa đá cũng dần dần im ắng xuống, hung thủ dường như không dám hành động thêm, cho nên không còn nạn nhân bị hóa đá nữa. Mọi người trong trường cũng dường như quên mất vụ việc này, chỉ trừ ngẫu nhiên cô thấy Granger ở trong thư viện tần suất ngày càng cao thì mọi chuyện cũng bình thường trở lại.

Serena cũng không biết rằng nguy hiểm đang đến gần mình.

Hôm nay là ngày diễn ra trận đấu chung kết Quidditch giữa nhà Slytherin và Hufflepuff, Serena thấy không có hứng thú liền trốn trong thư viện để tránh Lisa. Hôm nay thư viện rất vắng người, bởi vì hầu hết mọi người đều đi xem trận đấu - môn thể thao duy nhất của giới phù thủy mà một năm chỉ tổ chức 3 trận, vì thế đến ngay cả cô thủ thư cũng muốn đi xem.

Cho nên cô sẽ tìm được cơ hội để xem sách cấm. Mặc dù biết rằng sách cấm được bảo vệ rất tốt, nhưng ngày thường ngay cả khu vực đó cô cũng không được tiếp cận, ít nhất cũng nên thử một chút.

Đây là cơ hội chưa chắc sẽ có lần thứ hai!

“Serena, nếu trò không muốn xem Quiddich thì trông thư viện giúp cô một chút nhé”

Cô ‘dạ’ một tiếng, trong lòng lại nghĩ, cô có ở đây hay không cũng chẳng có gì khác nhau, những quyển sách ở đây đều bị bỏ bùa hết rồi, không thể mang ra ngoài, không bị rách, cũng không bị ghi bậy, thậm chí cả khu vực sách cấm cũng không mở được ra nữa mà.

Nhưng sức hút của Malfoy và Cedric, cũng thật lớn.

Serena xuyên qua quyển sách nhìn cô Pince, thấy cô ấy bước ra ngoài không quay lại nữa mới nhẹ nhàng đứng dậy, từ từ tiếp cận khu vực kia.

Nhưng người tính không bằng trời tính, ai biết được giây phút quan trọng này thì người cô không muốn xuất hiện lại vở vai mình thật mạnh:

“Biết ngay cậu lại ở đây mà”

Serena giật mình quay đầu nhìn cô nàng, bất mãn nói:

“Có thể đừng làm người khác giật mình như thế được không, Lisa? đi mà chẳng tạo ra tiếng động gì cả”

Lisa Turpin nhún vai:

“Đó là do cậu không chú ý thôi”

Không đợi cô nói gì liền kéo tay cô đi ra ngoài, vừa đi vừa oán giận:

“Làm sao cậu có thể ngồi ở đây đọc sách trong ngày hôm nay chứ? Serena, cậu phải biết một năm mới có vài trận Quiddich thôi, không mất thời gian đâu mà”

“Mình không có hứng thú” - cô nhú mày, muốn giật tay ra - “Nếu là bóng đá thì may ra còn đi xem”

“Cái trò chơi của muggle mà cậu kể đó hả?” - Lisa nhú mày - “Có khác nhau lắm đâu? bây giờ không được xem trò đó thì nhìn Quiddich cũng được mà”

“Mục đích của cậu kì thực là muốn mình cổ vũ cho nhà Slytherin đi?” - Serna châm chọc nói - “Cậu không nghĩ mình sẽ cổ vũ cho Hufflepuff? dù sao Cedric cũng giúp mình rất nhiều”.

“Cậu dám!” - Lisa húng ác trừng cô - “Cậu phải cổ vũ cho Malfoy mới đúng, mặc dù Diggory rất đẹp trai và ưu tú nhưng cậu phải vì mình mà cổ vũ cho Malfoy chứ, đúng không?”

Cô mở miệng muốn phản bác tiếp lại bị cô nàng lôi kéo đi:

“Thôi nào, trận đấu sắp diễn ra rồi đây, ‘kính hồng’ đang chờ”

Serena đành phải mặc kệ cô nàng kéo đi.

Cô sẽ bỏ cuộc? Đừng nhầm, mặc dù Lisa là bạn tốt của cô thật đấy, nhưng cơ hội ngàn năm có một kia sao có thể bỏ qua được? Vì vậy khi mọi người đã ngồi ổn định ở khán đài cổ vũ thì cô mới đứng lên nói:

“Mình quên mất quyển sách ở thư viện rồi” - Không đợi Lisa có cơ hội giữ lại, cô nhanh chóng lên đi - “Mình quay lại nhanh thôi, chắc chắn sẽ kịp trận đấu mà, giữ chỗ cho mình nhé”

Lisa đang thảo luận với bạn học về quiddich bị bất ngờ như thế chỉ đành trơ mắt nhìn cô rời đi. Cô nàng không muốn bỏ lỡ trận đấu Quiddich này, đành hậm hực ngồi tại chỗ.

Luna ngồi bên cạnh đột nhiên nói: “Những con ong Killer bees bay xung quanh trên người cậu ấy”

Lisa không hứng thú nói: “Ong Killer bees?”

‘Kính hồng’ gật đầu: “Sau đó lại bay ra xa, thật là kì lạ. Đó là loài sinh vật lạ nhất mình từng nhìn thấy”

“Còn cậu là loài người kì lạ nhất mình từng thấy đó”

Hai người cùng im lặng. Luna thì chìm đắm trong nghi vấn. Còn cô nàng Lisa thì không muốn nói tiếp, cầm ống nhòm nhìn xuống bên dưới.

Serena chạy thật nhanh đến thư viện, trên đường còn thỉnh thoảng nhìn thấy học sinh đi ra sân Quiddich.

“Hôm nay chúng ta sẽ cổ vũ cho Hufflepuff” - Một giọng nói từ đối diện truyền tới - “Minh hy vọng tà ác Slutherin sẽ có một màn thua thật thê thảm”

“Thật đáng tiếc khi nhà chúng ta không lọt vào trận chung kết” - Một giọng khác tiếc nuối nói.

“Không phải do cậu, Harry, là bọn chúng chơi xấu nên mới chiến thắng” - Weasley an ủi - “Chơi xấu là sở trường của bọn chúng rồi”

Serena rẽ vào hành lang, nhìn rõ hai người đi tới, là hai người trong số bộ ba nhà Gryffindor. Cô trực tiếp coi như không nhìn thấy mà đi thẳng.

“Wilson? chờ đã” - Harry Potter bất ngờ gọi lại.

“Chuyện gì?” - Serena không kiên nhẫn nói, cô hiện tại rất vội, không có thời gian để nói chuyện tầm phào. Mà cũng lạ, không hiểu cậu bé hoàng kim này vì sao gần đây luôn gọi cô lại, nói mấy chuyện tầm lao, giống như cô rảnh rỗi lắm ý.

Quả nhiên, cậu bé đeo kính gãi gãi mái tóc vốn đã rối tung của mình, áp úng:

“Cậu cũng không đi xem Quiddich hả”

“Không có thời gian” - Cô lạnh mặt nói - “Anh muốn nói chuyện gì?”

“Không... không có gì” - Potter áp úng, dường như muốn tìm từ để nói nhưng không nghĩ ra.

Serena trực tiếp nói: “Quiddich sắp diễn ra rồi, nếu không đi sẽ không kịp đâu, giáo sư Hooch nói sớm hơn 15 phút”,

Sau đó trực tiếp đi hướng về phía thư viện.

Nhưng cảnh tượng ở đó lại làm cô không thể tin được!

Lúc đó Serena vẫn không cảm nhận được nguy hiểm đang đến gần, cô chạy đến thư viện thì bắt gặp huynh trưởng của nhà cô và Granger đang ở đó, họ đều đang tìm sách.

Không muốn để cho họ phát hiện, cô vội vàng lủi mình vào những hàng giá sách cao chót vót, tìm cách đi đường vòng đến khu vực cấm. Điều này khiến cô có cảm giác hưng phấn khó hiểu, mặc dù biết mình đang làm việc xấu, nhưng cô chỉ muốn xem thử một chút mà thôi, Serena cũng tin rằng người thử tiếp cận đến khu vực sách cấm này thì cô không phải là người đầu tiên và cũng không phải người duy nhất.

Serena thì thầm một câu bùa chú mở ổ khóa. Tất nhiên, nó hoàn toàn không phản ứng gì.

Cô cầm ổ khóa lên, thấy nó trông giống như những ổ khóa bình thường của Muggle, không có gì đặc biệt. Chắc là Hiệu trưởng và các giáo sư đã hạ cấm chế tất cả các bùa chú mở khóa hay phá hủy để phòng có người đột nhập vào bên trong.

Như vậy hạ bùa chú cũng không được, dùng lực phá lại càng không, không nói đến phá nó thì người bên ngoài sẽ nghe thấy, với lực đạo của cô bây giờ không đủ để nó gãy ngửa.

Serena quay đầu nhìn xung quanh một lượt, chắc chắn hai người kia không chú ý đến mình sau, cô liền móc trong túi áo ra một cây thép, chiều dài khoảng một gang tay, nhọn hoắt.

Thứ này cô phải vất vả lắm mới tìm được, trong trường học cô hủ này muốn tìm được một thanh thép nhỏ cũng không phải là dễ dàng. Không phải là cô ông thể dùng phép biến hình, nhưng ổ khóa đã bị hạ cấm chú, dùng đồ vật bị hóa phép với làm phép thì có gì khác nhau?

Merlin! Nếu có người biết cô lấy nó từ trong áo lót của một phù thủy Muggle thì mặt mũi không biết để đi đâu.

Serena bình tĩnh chọc thanh thép vào ổ khóa, vì việc lớn thì mất mặt như thế cũng đâu có gì, huống chi cô làm rất bí mật.

Nắm tay vịn vịn vài lần, một tay giữ chặt ổ khóa, một tay tiếp tục cắm sâu cây thép vào bên trong.

Nhưng cô không thể chờ đợi đến lúc nó mở ra.

Không khí chìm vào sự tĩnh lặng đến đáng sợ. Sau đó một tiếng “tê...tê” ghê rợn cùng âm thanh của bò sát truyền tới..

“Ta giết... ta giết... giết hết các người... máu...”

giọng nói thì ào không giống tiếng người, cũng không phân biệt được phát ra từ nơi nào, nó giống như tồn tại trong đầu, ở một nơi xa xăm nào đó, vang vọng đến nơi đây.

Cảm giác có gì đó không ổn, Serena chậm chậm quay đầu lại, từ từ bước ra ngoài, sau đó là những gì cô nhìn thấy.

Hai người kia giống như bị hóa đá, im lặng đến đáng sợ, vẫn giữ nguyên một tư thế không đổi. Không động đậy, không chớp mắt, họ còn thờ hay không

cô cũng không biết.

Serena lạnh run cả người.

Cô từ từ bước đến trước mặt họ, không thể tin được hai người này bị hóa đá, mà hóa đá khi nào cô cũng không biết. Không một tiếng động, mọi thứ đến rất đột nhiên, không hề báo trước.

Trên tay Granger còn cầm một chiếc gương nhỏ hình tròn, có vẻ như cô gái này đang soi cái gì đó, đôi mắt mở to, im lặng như một bức tượng.

Serena nghĩ, cô hình như đã tìm ra chân tướng.

“Ta giết... ta giết...”

Âm thanh rùng rợn đó lại vang lên, cô còn cảm nhận được khí lạnh phát ra từ đằng sau, Serena vội vàng quay đầu lại.

Đập vào mắt là đôi mắt khổng lồ màu vàng tròn xoe.

Trong giây lát, Serena cảm giác như hô hấp của mình bị chặn lại, thế nào cũng thở không được, cảm giác cái chết tiến đến không hề báo trước lại một lần nữa đi tới, rất đột nhiên, rất nhanh chóng.

Cô tưởng như mình sẽ chết một cách đơn giản như vậy.

Cô chết, thế thôi. Không nguyên nhân gì cả. Chỉ là chết.

Đột nhiên, trong ngực phát ra một ánh sáng kì lạ, rất mờ nhạt, rất mong lung, nó giống như không khí phát tán xung quanh rồi đọng lại thành một lớp, chắn trước mặt cô. Cách thời gian Serena nhìn thấy đôi mắt kia chỉ chưa đến một giây.

Sau đó, Serena trở lại bình thường như lúc ban đầu. giống như tất cả chỉ là ảo giác, không có bất ngờ gì xảy ra cả. Ngay cả đôi mắt màu vàng đó cũng đột ngột biến mất.

Cô cũng tưởng như thế. Nếu như bỏ qua mồ hôi lạnh trên trán mình.

Serena vội vàng chạy ra ngoài, dáo dác nhìn xung quanh.

Một mái tóc màu đỏ lướt qua, cô vội vàng đuổi theo, nhưng không thấy bóng dáng.

Cô lại một lần nữa để vuột mất.

Serena quay trở lại thư viện, không cảm xúc nhìn hai người bị hóa đá, đôi lúc sau khi biết được chân tướng và nguyên nhân thì sẽ bớt đi cảm giác lo sợ.

Cô vội vàng chạy đến phòng y tế.

Sau đó không có gì bất ngờ, trận Quiddich bị hủy bỏ, các học sinh bị cấm không được ra ngoài buổi tối. Cô trở thành nhân chứng mà không phải nạn nhân.

Có lẽ mọi chuyện sẽ thật hoàn hảo và Serena có thể về phòng ngủ một giấc ngủ yên tĩnh đa nghi của giáo sư Dumbledore không nổi lên và cô bị giữ lại tra khảo.

Hiển nhiên, vị hiệu trưởng đáng kính này không tin tưởng ai ngoài Gryffindor.

Serena lạnh lùng cười.

Bạn đang đọc truyện *Ánh Mặt Trời U Âm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14

Trong phòng làm việc của hiệu trưởng Dumbledore, Serena ngồi ngay ngắn trên chiếc ghế dài cũ kĩ đã xin màu, hai tay đặt lên đùi một cách quy củ để chuẩn bị đón nhận những lời ‘tra khảo’ chứng thực của cụ. Lão tặc kè Lockhart vẫn khiến cho người khác cảm thấy phiền muộn khi thoải mái tán phét và bịa chuyện với những bức ảnh di động của thầy Dumbledore được treo trên tường trong khi giáo sư Snape đứng yên như một bức tượng ẩn lù trong bóng tối nhưng vẫn cảm giác được sự tồn tại của thầy với khí tràng mạnh mẽ là âm u.

“giáo sư Lorckhart, ngài có thể im miệng!”

“Ồ... thầy Snape... có lẽ hiện tại thầy nên ở trong tầng hầm của nhà Slytherin” - Lorckhart mỉm cười thật tươi - “Mặc dù ta biết thầy ở đó cũng chẳng có tác dụng gì nhưng ít ra thì thầy cũng là viện trưởng của bọn trẻ”

“...”

Không hiểu sao lão tắc kè này đến giờ vẫn không bị hóa đá.

Điều khiến Serena càng không hiểu là người đáng lẽ ra nên có mặt ở phòng ngủ của kí túc xá nhà Gryffindor là Potter và Weasley lại cũng có mặt ở đây. Họ cũng không phải là nhân chứng giống như cô, cần tìm ra chân tướng để làm gì? Được thôi, nếu cô nghĩ theo chiều hướng rằng hiệu trưởng đang thử thách và rèn luyện cho ‘Cậu bé vàng’ và cậu ta cần có một người bạn ở bên cạnh thì cũng có thể hiểu, nhưng cụ làm như thế để làm gì? Cô không biết cũng không cần biết. Với bộ não thâm sâu của một người tài trí hơn 150 tuổi thì cho dù cô là thiên tài cũng không thể theo kịp được.

Thầy hiệu trưởng biểu hiện vẫn hiền hòa như mọi khi, cụ ngồi xuống, nhàn nhã móc từ trong ngăn kéo ra một đồng kẹo đặt lên bàn, đôi mắt cong lên hiện rõ những nếp nhăn cho thấy cụ thật sự già đi:

“Các trò có thể thử, trẻ con rất thích ăn đồ ngọt mà”

Không đúng, phải nói là người già như thầy mới thích những chiếc kẹo ngọt ngọt ngấy như thế này, trẻ con bây giờ khó tính lắm! Không đợi bộ não của Serena trả lời cô đã thấy thẳng thớm tóc đỏ ngồi cách đó không xa nhanh chóng vươn tay ra cầm một chiếc lên đút vào trong miệng, hai mắt tỏa sáng dính chặt lấy đồng kẹo trên bàn:

“Đúng là rất ngọt”

Serena im lặng. Đột nhiên thấy mái tóc rối màu đen kia thuận mắt hơn trước rất nhiều, ít ra thì ở trong căn phòng này ngoài cô ra thì chỉ có cậu ta là bình thường.

“Wilson, trò cũng nên ném thử một chiếc” - Dumbledore đột ngột nhìn cô - “Hẳn là trò sẽ thích”

Cô lắc đầu, nghiêm túc nói:

“Ăn quá nhiều đồ ngọt là không tốt”

Đổi lại là cái bữu môi của thẳng thớm tóc đỏ, Serena không thêm đề ý, hiện tại cô sẽ không rảnh rỗi đến mức giải thích một tràng dài về các cơ chế sinh hóa và bệnh liên quan đến đồ ngọt mà khả năng 95% là những người ở đây sẽ không hiểu là cô nói cái gì. Những con người lạc hậu! Đương nhiên, cô cũng không sợ những nghiên cứu y học mà cô từng học sẽ không được áp dụng trong cơ thể phù thủy, thời gian hơn nửa năm đủ để cô quan sát rất nhiều và thấy được ngoài tuổi thọ cao, xương cốt bền chắc, da thịt dẻo dai hơn người bình thường nhờ vào ma lực thì phù thủy cũng có một nhược điểm trí mạng mà tất nhiên người thường cũng mắc phải, đó là dễ chết bởi bùa chú hắc ám và nếu vũ khí bình thường đánh vào chỗ yếu hại của con người cho dù có giỏi đến đâu cũng sẽ tử vong.

Tất nhiên, phù thủy sẽ không dễ dàng chết khi mắc phải những căn bệnh bình thường, nhưng mắc bệnh thì vẫn là mắc bệnh, con người sẽ trở nên xấu xí từ bên trong ra bên ngoài.

Quay trở lại chuyện chính, hiện tại thầy Dumbledore sau một thời gian ngắn cố tạo bầu không khí hài hòa đã đi vào chuyện chính:

“Wilson, trò là một cô phù thủy nhỏ xuất sắc, và ta tin, sau này trò sẽ là một phù thủy vĩ đại”

Serena im lặng nhìn, nghe cụ nói tiếp:

“Trò có thể nói cho ta biết chuyện gì đã xảy ra không?”

Tám con mắt đồng loạt dừng trên người cô, cô bình tĩnh trả lời:

“Tất nhiên rồi, thưa giáo sư” - Cô nói, trần thuật lại những sự việc đã xảy ra - “Hôm nay con đi xem trận Quiddich nhưng lại nhớ ra là đã quên sách ở thư viện nên đã chạy đến đó” - Cô nhìn hai thẳng thớm ngồi cách mình một khoảng - “Trên đường còn gặp hai anh ấy nữa”

Thấy Potter gật đầu, cô nói tiếp, mở ra kĩ năng diễn xuất của bản thân, biến thành một con nhóc cô gắng trấn định nhưng vẫn không thể che dấu được sự run rẩy nhẹ trong giọng nói:

“Con đi vào thư viện lấy sách, lúc đó hai chị ấy vẫn bình thường ở trong thư viện, Granger có vẻ vội lắm, giống như chị ấy cố tìm một thông tin nào đó trong đồng sách, con cũng không biết nữa” - Cô dừng lại một chút, giống như không thể tin nổi nói tiếp - “Nhưng lúc con đi ra thì thấy hai người bọn họ đứng bất động tại chỗ, đáng lẽ ra lúc đó con rất vội nên không để ý, nhưng tư thế của Granger rất lạ, từ lúc con quay ra đã thấy chị ấy bất động nên mới đến xem thử...”

Đôi mắt của Serena vẫn bình thản như thường, nhưng hai bàn tay đã nắm chặt lại, nắm lấy vạt áo khiến cho nó trở nên nhăn nhúm:

“Sau đó con chạy đến phòng y tế báo cho cô y tá biết”

Cả căn phòng chìm vào không khí im lặng, chỉ còn nghe thấy tiếng con chim trong chiếc đồng hồ cũ kĩ của thầy thỉnh thoảng phát ra tiếng kêu nho nhỏ.

“Con có thấy người nào khả nghi đi xung quanh đó không?” - Dumbledore hỏi

Serena nghĩ đến mái tóc màu đỏ vụt qua mắt mình, lắc đầu. Thầy hiệu trưởng nhìn sâu vào mắt cô, vẫn là bộ mặt hiền hòa từ ái như mọi khi, trên thực tế, thầy lúc nào cũng như thế, ngay cả khi đối đầu với kẻ thù của mình vẫn có thể nói chuyện với họ như bạn bè thân thiết.

“Vậy con có thấy vật nào khả nghi không, nó có thể là hung thủ?”

Cô nhớ đến đôi mắt màu vàng không lồ và cảm giác như bị cái chết bao phủ, tiếp tục lắc đầu.

“Nói dối!”

Một giọng nói phẫn nộ vang lên.

Tất cả mọi người đồng loạt nhìn vào nơi phát ra giọng nói, Ron Weasley đứng lên cầm phần nói:

“Nó nhất định nói dối! cụ Dumbledore, nó nhất định nói dối, chắc chắn nó là hung thủ hoặc là đồng lõa của hung thủ, chính nó đã hại Hermione bị hóa đá!”

“Ron!” - Harry Potter quát khế, kéo cậu ta ngồi xuống

Serena bình thần nhìn.

“Lần trước vụ con mèo Bà Noris cũng như vậy, khi nó bị hóa đá chính nó cũng ở đó, còn hại tụi con bị nghi ngờ” - Thầy nhóc hiếm khi có lúc được thông minh một chút, biết liên hệ những vụ án với nhau, nhưng câu sau lại triệt để hiện nguyên hình - “Không phải nó nói là nhìn thấy người có mái tóc màu đỏ sao? chính tóc của nó cũng màu đỏ đó”

Cô lạnh lùng cười, đang định phản bác lại thì nghe thấy giọng nói lạnh lẽo từ phía sau, người từ đầu đến giờ vẫn im lặng bỗng nhiên lên tiếng:

“Để xem, Weasley tiên sinh đang đổ tội cho một cô bé chưa được 12 tuổi” - Trong bóng tối, thầy Snape từ từ bước ra, hai tay khoanh lại trước ngực, giọng nói âm trầm như từ địa ngục truyền tới - “Ta có lẽ cần hoài nghi trí thông minh của Weasley tiên sinh đã tụt về đến mức số âm, ngài bị đá đập vào đầu hay ngu ngốc thành quen? giả sử Wilson là hung thủ thì trò ấy có thể khai ra người đáng nghi là một nhóc tóc đỏ sao?”

Không đợi đối phương nói gì thầy lại nói tiếp:

“Weasley tiên sinh, ngài không phải cũng có tóc màu đỏ sao?”

“Con...”

“Như vậy kẻ đáng nghi nhất không phải là hai ngài sao? Thưa Potter tiên sinh” - Thầy đột ngột quay sang nhìn cậu bé ‘sống sót’ - “Ngài Potter có thể nói chuyện với rằn, cũng có thể là người thừa kế Slytherin, thầy nhóc chụp ảnh rất thích bám theo ngài, tấn công nó là chuyện dễ dàng, hai ngài thường xuyên trốn khỏi kí túc xá vào buổi tối và vi phạm nội quy, vì không để giám thị phát hiện đã hóa đá con mèo của ông ấy, Granger là bạn của hai ngài, tấn công trò ấy cũng không khó khăn trong khi không hề có một chút phòng bị nào cả”

“Không phải tụi con...” Harry Potter có ý định phản bác, cậu muốn nói không phải là cậu làm nhưng chưa kịp nói đã bị thầy Snape lắt nhắt cắt ngang.

“Huống chi... chúng ta đã điều tra nguyên nhân khiến vật thể bị hóa đá có thể là một đồ vật hắc ám, mà trò Weasley sinh ra trong gia đình có truyền thống phù thủy lâu đời...”

Hiện tại thì Serena biết, nguyên nhân giáo sư Snape phải có mặt ở đây để bảo vệ cô chỉ là nguyên nhân phụ, đến đã kích Potter và Gryffindor mới là nguyên nhân chính, tuy vậy cô vẫn rất sùng bái thầy. Không cần biết nguyên nhân là gì, quá trình như thế nào, cô chỉ cần biết kết quả là thầy đứng về phía cô là được.

“Hai ngài cũng có mặt trong vụ án đầu tiên...”

“Thôi nào Severus” - Dumbledore đứng thời cơ lên tiếng giảng hòa - “Một đứa trẻ không có khả năng làm chuyện này, hơn nữa Weasley rất trong sạch”

Lorekhardt cũng lên tiếng phụ họa, không quên vinh danh mình:

“Ta cũng thấy suy nghĩ khả năng trò Serena là hung thủ thật là lố bịch, trải qua quá trình được ta giảng dạy và rèn luyện thì trò ấy không thể ngu xuẩn như vậy được, đúng không Serena?”

Thầy Snape xi mũi coi thường, tiếp tục khoanh tay không thêm nói. Nhưng thầy nhóc tóc đỏ lại không bỏ qua, tiếp tục chỉ vào mặt cô:

“Con nói đều là sự thật, cụ Dumbledore, thầy phải tin con, chắc chắn con bé này là đồng lõa và chính Malfoy là hung thủ trong vụ án này” - Cậu ta chỉ vào cô - “Con còn thấy chúng nó thảo luận về hắc nhũ cơ”

Cả căn phòng chìm vào im lặng. Có lẽ là vì tò mò câu nói của thằng nhóc, cũng có thể là khinh thường sự ngu xuẩn của Weasley.

Lại tiếp tục lời Malfoy vào trong này.

Có thể nói hán là người rất xui xẻo khi nằm cũng trúng đạn không?

Nhưng người xui xẻo không phải là cô sao?

Weasley, cậu nhìn thấy tôi thảo luận về hán khi nào? mắt không có vấn đề chứ? Đó là Lisa Turpin được không!!!!

Serena triệt để không biết nên nói gì.

Cô sợ Malfoy còn không kịp, lại còn thảo luận về hán nữa?

Mọi người một lần nữa cần suy nghĩ về chỉ số thông minh của thằng nhóc này, cậu ta không phải là trí thông minh về mức số âm mà căn bản là trong đầu cậu ta không có não được chứ.

Bạn đang đọc truyện *Ánh Mặt Trời U Âm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 15

“Malfoy học trưởng là một người rất ưu tú, tui con thảo luận về anh ấy là chuyện rất đáng ngạc nhiên sao?”

Serena nói, nhìn thẳng vào hiệu trưởng Dumbledore, hiện tại cô cũng đã dần hiểu dụng ý của cụ khi cho phép Weasley ngồi ở chỗ này. Cụ là một vị hiệu trưởng, trên hết là một người già từ ái, việc nghi ngờ một đứa trẻ con là hung thủ cụ không thể trực tiếp nói ra, nhưng có thể thông qua người khác nói, đặc biệt nếu là từ một đứa trẻ con khác thì chuyện dễ dàng hơn rất nhiều.

“Wilson, ta tất nhiên là tin trò” - Dumbledore vuốt vuốt bộ râu dài ngoằng của mình - “Ta chỉ muốn biết tại sao khi trận đấu Quiddich sắp bắt đầu thì con lại đi tìm sách? con có thể đợi khi xem xong mà”

Serena im lặng, lại nghe thằng nhóc tóc đỏ nói:

“Rõ ràng cả nó và Hermione cũng ở đó, vậy mà chỉ có mình nó là không bị tấn công, hung thủ không phải là nó thì là ai?”

“Nó chính là hung thủ, cả tên Malfoy tà ác kia nữa!”

“Weasley, im miệng!” - Thầy Snape cau gợn quát - “Thôi ngay cái trò đoán già đoán non đó của trò đi” - Rồi quay sang nhìn hiệu trưởng - “Ta nghĩ bọn trẻ cần phải nghỉ ngơi, thưa hiệu trưởng, không nên tùy tiện nghi ngờ một học sinh không biết gì về hắc ám”

Dumbledore vẫn nhìn về phía cô, lúc này Serena mới mở miệng:

“Con không biết vì sao con cũng ở đó mà không bị hóa đá, con cũng không biết chuyện gì đã xảy ra, nhưng con đến thư viện chỉ vì muốn trốn Lisa và không muốn xem Quiddich, thế thôi”

Serena biết mình nói dối, cô cũng muốn nhanh chóng tìm ra hung thủ là ai, nhưng không nói dối không được, chuyện này có liên quan đến sợi dây chuyền của Lisa, cô biết hóa đá không phải là một lời nguyền dễ dàng, nếu sợi dây chuyền này có thể dễ dàng giúp cô thoát khỏi tấn công thì hiển nhiên nó không đơn giản, nếu hiện tại cô nói ra thì chắc chắn mọi chuyện sẽ càng tồi tệ. Càng hơn nữa là nếu chuyện này bị tiết lộ ra bên ngoài thì gia đình của Lisa sẽ gặp nguy hiểm.

Cô không muốn điều đó xảy ra. Vì vậy tình nguyện bản thân bị nghi ngờ.

Đột nhiên, não Serena bị chấn động một phát, cô có cảm giác như ai đó đang nhìn trộm suy nghĩ của mình, nó đang tấn công bộ não của cô, cảm giác này không hề dễ chịu một chút nào.

“Dumbledore!” - Thầy Snape đột ngột hét lớn

Cảm giác khó chịu đó lại mất đi. Serena vẫn chưa hoàn hồn.

“Thầy đã vượt qua giới hạn” - Snape nghiêng răng - “Cho dù là một hiệu trưởng”

Hiệu trưởng tắc lưỡi một cái, che dấu sự chột dạ trong đôi mắt, tâm Serena liền chìm xuống, “chiết tâm bí thuật”!

Cũng may vừa nãy cô chỉ nhớ đến cảnh mình nhân lúc Lisa không để ý liền chạy ra khỏi khán đài và gặp hai thằng nhóc kia thì thầy Snape cắt ngang, nếu để thêm thời gian thì những bí mật của cô sẽ lộ ra hết.

Đường như Dumbledore đã tạm thời tin tưởng những kí ức trong đầu của cô, thầy như không có việc gì gật đầu:

“Được rồi, các trò có thể trở về kí túc xá và giữ gìn an toàn cho bản thân”

Serena vẫn bất động tại chỗ:

“Con có điều muốn nói”

Tất cả mọi người quay sang nhìn cô:

“Con có thể tin tưởng thầy sao giáo sư?” - Cô nhìn thẳng vào hiệu trưởng

“Tất nhiên rồi” - Cụ đáp

“Nhưng con không tin thầy”

Cả căn phòng chìm vào im lặng, im lặng đến mức có thể nghe thấy tiếng kim rơi.

“Nó điên rồi” - Ron Weasley khe khẽ thốt lên

“Trước khi vào học trường này, con được nghe rằng Hogwarts là một ngôi trường phù thủy an toàn, thầy từng nói phù thủy nếu không đến trường thì sẽ gây ra nguy hiểm, nhưng hiện tại con lại thấy ở trong trường còn nguy hiểm hơn” - Cô không sợ chết bình thản nói - “Thầy nói trường học là an toàn nhất, nhưng con thấy thực tế không phải như vậy. Nguy hiểm đang kề cận mọi người trong khi thầy không biết hung thủ là ai và để hấn tiếp tục tấn công tụi con, đây chính là an toàn mà thầy nói?”

Không đợi cụ trả lời cô lại nói tiếp:

“Hiện tại con cũng hết sức nghi ngờ chức năng giáo dục của trường này, không nói đến việc an toàn hay không, mà thầy là hiệu trưởng lại để học trò của thầy xúc phạm đến người khác như thế thì con thấy thầy rất thiên vị cho nhà Gryffindor” - Cô liếc nhìn Weasley - “Anh ta năm lần bảy lượt vu khống cho con là hung thủ tấn công đồng học mà không hề có chứng cứ, lại còn nói con là đồng lõa với Malfoy học trưởng trong khi anh ấy hoàn toàn vô tội trong chuyện này. Không chỉ thế, anh ta còn nói những lời nhục mạ giáo sư Snape và Slytherin mà không bị kiểm điểm. Con đã nghĩ là thầy không biết, nhưng hôm nay trước mặt thầy anh ta còn nói như vậy mà thầy cũng không phạt”

Với lời chất vấn của cô, Dumbledore chỉ nói:

“Các trò đều là những đứa trẻ, ta có thể dễ dàng tha thứ sự lỗ mãng của các trò”

“Một lần, hai lần là lỗ mãng, nhưng nhiều lần như vậy không phải là dẫn đến mất đoàn kết giữa các nhà sao, anh ta luôn miệng nói một trong bốn nhà sáng lập ra trường Hogwarts Slytherin tà ác, nói Malfoy là thực tử đồ, thậm chí còn gọi giáo sư Snape là lão doi, bây giờ nói con đi hại người. Nếu hôm nay con không làm rõ ràng hoặc thầy không tin tưởng con thì sau này ở trong trường con sẽ luôn bị mọi người coi là hung thủ giết người và xa lánh con. Trong khi con hoàn toàn vô tội!”

Mọi người im lặng nghe cô nói tiếp:

“Xúc phạm đến giáo viên, gián tiếp hại đồng học, không tôn trọng người sáng lập, thầy nghĩ anh ta có nên chịu phạt không ạ?”

Thầy Dumbledore nhìn thẳng vào cô, Serena thẳng thắn nhìn lại, rốt cuộc thầy mở miệng:

“Trò nghĩ nên phạt thế nào?”

“Con không có quyền hạn này”

“Trò cứ nói đi”

“Viết bản kiểm điểm 1000 từ về những lỗi mình mắc phải là được rồi ạ”

Harry Potter hít sâu một hơi, cố gắng bịt miệng người bên cạnh mình không cho cậu ta nói thêm điều gì nữa, cậu cũng thấy Ron hôm nay có chút quá đáng. Thầy Snape đứng bên cạnh khóe miệng khẽ nhếch lên, 1000 từ.

“Cứ như vậy đi” - Hiệu trưởng chốt hạ - “Ta hi vọng trò Weasley sẽ không lỗ mãng như ngày hôm nay”

Tức là phải kín đáo hơn đúng không? Serena cười lạnh, đi theo thầy Snape rời khỏi phòng hiệu trưởng, sau đó không đợi thầy mở công phu đọc miệng liền vội vã chạy đi mất.

Serena chạy về kí túc xá liền thấy mọi người tụ tập đông đủ ngồi ở phòng sinh hoạt chung, họ đang thảo luận về vấn đề huynh trưởng bị tấn công và việc

hủy bỏ trận Quiddich, thấy cô trở về liền đồng loạt quay sang tò mò nhìn cô, Lisa ngồi trong đồng người nhỏ đầu ra:

“Serena, cậu đi đâu vậy?”

Cô lắc đầu, chắc giáo sư McGonagall không nói nhân chứng nhìn thấy người bị hóa đá là ai, mọi người bị mang về kí túc xá cũng không biết được sự việc, chỉ thấy thầy Flitwich nói có thêm một vụ tấn công, mà trong đó có huynh trưởng nhà Ravenclaw.

Cô cầm tay Lisa kéo vào trong phòng, không để ý đến nghi vấn của cô nàng mà lôi vào trong nhà vệ sinh, khóa trái cửa lại, tạo ra một bùa chú yên tĩnh rồi mới nói:

“Có hai người bị tấn công ở thư viện” - Cô thì thầm - “Lisa cậu biết không, tớ cũng ở đó”

Lisa Turpin há hốc mồm: “Cậu nói cái gì?”

“Lúc mình đi thư viện để lấy sách, hai người kia vẫn không bị tấn công, Lisa, cậu phải giữ bí mật chuyện này, đáng lẽ ra nạn nhân của vụ tấn công này có ba người, trong đó có mình”

Cô nàng lấy tay bịt miệng lại để che dấu tiếng hét trong cổ họng, dù gì thì cô mới chỉ là nữ sinh năm thứ hai, một đứa trẻ 13 tuổi, và cũng không phải một người dũng cảm.

Serena nhìn chăm chăm vào cô nàng, móc sợi dây chuyền được treo trước ngực ra:

“Chính nó đã bảo vệ tớ” - Cô thì thầm - “Chính cái này đã giúp tớ không bị hóa đá”

“Không thể nào” - Ngoài dự đoán của Serena, phản ứng của Lisa Turpin vượt quá mức bình thường, cô nàng tròn to mắt làm một biểu tình không thể tin nổi nhìn cô - “Nó thật sự có tác dụng như vậy?”

Cô không hiểu hỏi:

“Cậu làm sao thế?” - Không phải cái này là cô nàng tặng cho cô sao? vì vậy cô mới hỏi - “Cậu nói nó có thể giúp tớ tránh thoát nguy hiểm?”

Lisa lắc đầu:

“Mình không biết”

Serena im lặng. Cô nàng không thể tin nổi thốt lên:

“Mình vốn không tin nó mà, chỉ cảm thấy trong trường có nhiều vụ tấn công quá nên mới cầu may thôi. Sợi dây chuyền này mặc dù có ở nhà mình từ rất lâu rồi, nhưng không ai đeo nó. Mình thấy đẹp nên mới tặng cho cậu”

Cô không còn gì để nói.

“Serena, xin lỗi” - Cô nàng thấp giọng - “Cái vụ mình bảo nó là sợi dây chuyền may mắn chỉ là truyền thuyết thôi, chưa ai thử qua nó nên mình cũng không tin. Không ngờ nó có tác dụng thật”

Serena dờ dẩn nhìn cô nàng, có phải là cô đã chết một lần nên mới gặp may mắn trúng thưởng như thế? Một chuyện kì quái như thế này mà còn giúp cô thoát chết thù đúng là không phải may mắn bình thường.

Cô cầm sợi dây trong tay đưa cho cô nàng:

“Mình muốn trả nó lại cho cậu”

Lisa không hiểu: “Sao?”

Cô giải thích:

“Nó rất đặc biệt, mình không thể nhận được, lúc đầu mình cũng không tin là nó có tác dụng nhưng bây giờ biết rồi thì vật quý như thế này mình không thể lấy được. Biết đâu nó còn có thể giúp cậu gặp may mắn”

Đối phương nhún mày:

“Mình chẳng cần biết nó có tác dụng hay không, nhưng đã tặng cho cậu thì là của cậu” - Lisa bắt đầu thay đổi giọng - “Trả lại đồ mà người khác tặng có nghĩa là không muốn tiếp xúc với người đó nữa. Cậu muốn như thế à?”

Serena im lặng.

“Cứ cầm lấy đi, từ giờ nó là của cậu. Chưa chắc nó còn tác dụng thêm lần nữa đâu, quá thần kì rồi” - Lisa đặt tay lên ngực mình - “Mình còn chưa kịp tiêu hóa hết thông tin cậu vừa nói. Merlin!! Trường học thật là không an toàn!”

Sau đó đi ra ngoài, để lại Serena im lặng suy nghĩ. Cô muốn hỏi chủ nhân của sợi dây chuyền một vài chuyện, nhưng người đó lại nói không biết gì cả và mọi chuyện chỉ là trùng hợp.

Thật sự chỉ là trùng hợp thôi sao? Cô nhìn tấm kính hình tròn được gắn trên miếng ngọc, rốt cuộc nó có chỗ nào đặc biệt mà thần kì như vậy? Chẳng lẽ tấm kính này có năng lực phản quang, nghĩa là đánh bật mọi nguy hiểm ra ngoài? Serena không biết, trong lúc vô tình cô đã tìm ra chân tướng.

Bạn đang đọc truyện *Ánh Mặt Trời U Ám* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 16

Serena đeo lại sợi dây vào cổ, vặn vòi nước ra rửa mặt để bản thân được tỉnh táo, chuyện này coi như cho qua, nhưng còn chân tướng của hung thủ thì không như thế.

Đôi mắt không lồ màu vàng, tuy chỉ trong giây lát thôi nhưng cô có thể xác định nó là một con rắn. Và ai nhìn vào mắt của nó sẽ bị hóa đá hoặc trực tiếp tử vong. Nhưng vấn đề là con rắn to như vậy, cần cứ vào mắt của nó thì thân mình cũng phải dài hơn chục mét, nếu nó trốn ở trong một căn phòng bí mật nào đó của Hogwarts thì còn được, nhưng khi nó gây án chẳng lẽ không bị những người khác phát hiện? Nó còn làm thân không biết, quý không hay.

Có lẽ trừ cô và hung thủ điều khiển ra thì chỉ có Granger là biết được điều này, nhưng thuốc giải vẫn chưa được chế xong, thầy Snape nói còn thiếu nguyên liệu. Nghĩ đến đây cô lại nhớ đến món thuốc ‘tăng linh tề’ và ‘giảm linh tề’ có tác dụng biến người uống nó thành nhỏ đi hoặc lớn hơn. Chẳng lẽ con quái vật cũng có năng lực đặc biệt này?

Vậy cũng quá quái dị rồi. Thân mình có thể thu nhỏ, đôi mắt có thể giết người, kể cả không nhìn trực tiếp nhưng thông qua gián tiếp thì bị hóa đá. Cô có thể biết điều này là do liên hệ những vụ án lại với nhau, hiện trường nếu không có nước thì là vũng máu, kính, máy ảnh hoặc là gương, tất cả đều có tác dụng là phản chiếu. Riêng cô thì nếu không có sợi dây chuyền này sẽ chết ngay tại chỗ, bởi cảm giác kia không thể nào giả được, cô đã đối mặt với nó một lần rồi.

Nếu là như vậy chắc hẳn là phải có một người nào đó nuôi con quái vật này rồi gây án. Người đó phải là thuần huyết, mái tóc màu đỏ, không cao và...

“Wilson, cậu xong chưa vậy? ở trong đó này giờ rồi”

Serena giật mình, có chút khó chịu khi suy nghĩ bị gián đoạn, cô lấy khăn lau tay rồi mở cửa ra ngoài. Helen Carnay đứng ở cửa khó chịu nhìn cô, cô ta lẩm bẩm điều gì đó rồi đóng sầm cửa lại.

Cô nhún vai, không nghĩ tiếp nữa.

Nó có vẻ giống như một câu đố nan giải, bí mật phủ kín dày đặc như ‘tổ chức’, trừ khi cô có kiên nhẫn và nghị lực của Kudo thì còn lâu mới tìm ra chân tướng. Đến ngay cả cô đã từng là một thành viên của tổ chức mà còn không thể biết tất cả thông tin và boss thì biết đâu được cô tìm ra người gây án rồi mà hung thủ thật sự vẫn còn là một bí mật, đại boss phía sau không dễ lộ diện như thế đâu.

Serena cũng không biết vì sao cô lại chắc chắn rằng hung thủ trong vụ án này phải có ba người. Một là con rắn, một là kẻ bị lợi dụng trực tiếp gây án, kẻ còn lại là người đứng sau mọi việc điều khiển tất cả. Ngay từ lúc đầu cô luôn nghĩ như thế, bởi vì nếu hung thủ chỉ là phù thủy bình thường trong trường học thì không thể qua mắt được đôi mắt chim ưng của Dumbledore. Hi vọng suy luận của cô là đúng.

Trong trường liên tiếp xảy ra những vụ tấn công không hề ngờ tới khiến cho học sinh từng người hoang mang, kể cả suy nghĩ khác người Ravenclaw cũng như thế, bởi vì một vị huynh trưởng đã bị hóa đá, giáo sư Flitwich buộc phải chọn ra một vị huynh trưởng mới tạm thời thay thế người cũ. Hiển nhiên, chức vị lần này không ai muốn đảm nhận mặc dù danh hiệu này trước giờ luôn được những người theo đuổi sự ưu tú để ý đến.

“Nhìn biểu cảm gương mặt của Taylor kia, thật là hài hước” - Lisa ngồi một bên cười ngặt nghẽo.

Luna cảm quyền sách không biết ghi cái gì trên đó, cô bé ngẩng đầu đẩy đẩy gọng kính, Serena không biết trông kính đen xì như vậy thì có thể nhìn thấy cái gì?

“Trên thực tế chị ấy không cần phải sợ hãi, có thể ‘người thừa kế’ chỉ tấn công phù thủy xuất thân Muggle thôi”

“Điều đó vẫn không chắc” - Một nam sinh xen vào, cậu ta làm một vẻ mặt âm trầm nhưng không thành công khiến khuôn mặt trông cực kì buồn cười - “Ngay cả cụ Dumbledore cũng không biết mà”

Lisa Turpin khinh thường, giọng điệu rất Slytherin:

“Hiệu trưởng thì không nhất thiết phải biết tất cả, mình bắt đầu nghi ngờ thầy ấy rồi đấy, trong khi chúng ta ở đây hoang mang lo sợ thì thầy lại biết mất

khỏi trường học”

Vài ngày trước hiệu trưởng Dumbledore và người bán khổng lồ Hagrid bị Bộ pháp thuật và Ban quản trị nhà trường buộc phải rời khỏi trường học một thời gian và giáo sư McGonagall sẽ tạm thời giữ chức hiệu trưởng. Mặc dù vậy, trường học cũng không xảy ra biến hóa gì lớn ngoài trừ nhà Slytherin khá là vui vẻ và Gryffindor không ngừng uể oải, đồng thời học sinh cũng sẽ mất đi tự do với việc ngoài thời gian đến lớp có các giáo sư dẫn đường và ăn cơm ở đại sảnh đường ra thì toàn bộ thời gian phải ở lại kí túc xá, không được ra ngoài trong khi không có giáo sư đi cùng. Nếu ai vi phạm sẽ bị kỉ luật.

Đối với Serena, điều đó cũng không có gì phải khó chịu, ngược lại cô thấy các giáo sư làm như vậy là rất đúng, chỉ cần có người lớn ở đó chắc sẽ không có chuyện gì xảy ra.

Trên thực tế, phán đoán của cô lần này là hoàn toàn sai lầm.

Serena thế nào cũng không ngờ tới, phiền phức lại đến từ cô nàng kiêu ngạo Lisa.

Ngày hôm đó, sau khi học xong môn Lịch sử pháp thuật nhằm chặn của thầy Binns thì các học sinh đến vườn thực vật để học môn Thảo dược học. Có lẽ mọi chuyện sẽ diễn ra như thường nếu như họ không đúng dịp gặp Lorkhart ở đó cũng đang dẫn các học sinh năm thứ hai và gặp được trận ẩu đả mất hình tượng nhất mọi thời đại của hai cô gái nổi tiếng trong Ravenclaw và Slytherin.

Đúng đấy, chính là Ravenclaw và Slytherin mà không phải là Gryffindor, còn kinh dị hơn chính là hai người này lại xuất thân trong gia đình quý tộc. Serena chắc chắn rằng mình không nhầm lẫn bởi vì một trong hai người đó là Lisa Turpin.

Mọi chuyện phải kể từ đây, đáng lẽ ra theo sắp xếp của Dumbledore nhằm mục đích cô lập Slytherin thì trong các môn học nhà Rắn luôn luôn đồng hành cùng Sư tử để mâu thuẫn giữa hai nhà càng thêm sâu sắc. Nhưng bởi vì hiệu trưởng đã rời khỏi trường và đề nghị của thầy Snape cho rằng nên sắp xếp hai nhà học môn độc được kém nhất là Gryffindor và Hufflepuff học cùng nhau để thầy dễ quản thúc và không để vụ nô nào xảy ra nữa. Cô McGonagall đã đồng ý.

Và sự việc đã xảy ra như thế. Serena luôn biết Lisa thần tượng Draco Malfoy nhưng không hề nghĩ tới cô nàng lại ‘cởi mở’ như vậy. Theo lời kể của một số nhân chứng thì trên đường đi Lisa luôn đi cùng Slytherin, việc này cũng không gây phản cảm, bởi vì gia đình nhà cô nàng vốn là quý tộc và Slytherin cũng không ghét người có tâm luôn hướng về nhà này. Vấn đề ở chỗ, Lisa và Pansy Parkinson vốn đã không ưa nhau thì khi hai người cùng nói về người trong lòng là Malfoy thì một vụ đánh ghen đã xảy ra.

Mặc dù chính chủ không thêm phản ứng.

Và điều tồi tệ hơn là vị giáo sư có mặt ở đó không ai khác chính là người được coi là vô dụng nhất trường Lockhart, trong khi hai cô gái túm tóc nhau thì lão này chỉ biết đứng một bên dùng lời nói can ngăn.

Lúc Lisa chạy đến thì vừa vặn nghe thấy lão nói:

“Mặc dù thầy biết thầy rất đẹp trai nhưng các em không cần phải tranh nhau vì thầy”

Nếu không phải cô biết Lisa không thích người này thì khi nhìn hiện trường cô cũng có chút nghi ngờ. Thật sự là . . . phụ nữ là đáng sợ nhất! Mặc dù hai người kia còn không phải là phụ nữ.

Serena chỉ cảm thấy có chút buồn cười, nếu không phải tình huống không thích hợp thì chắc cô cũng cười thành tiếng. Hai người một tóc nâu một tóc vàng vừa túm tóc đối phương vừa nói:

“Mày nói cái gì? Draco còn lâu mới thích mày, cái đồ sún răng!”

“Mày mới sún răng, đồ không có lông mày”

“Đồ con lợn!”

“Mày mới là lợn!”

“Đồ . . .”

“To separate!!”

giáo sư Binns tức thì rút đũa phép ra chỉ thẳng vào hai người, hai sinh vật ngoác ngoếch vẫn đang dính chặt lấy nhau lập tức tách ra, trông họ tóc tai bù xù quần áo xộc xệch nhìn rất hài hước. Serena liếc nhìn nam sinh nổi bật trong đám đông có khả năng ngăn cản vụ ẩu đả mà vẫn ung dung đứng một chỗ, mái tóc màu bạch kim đặc trưng chỉ có ở Malfoy. Trong lòng thầm nghĩ, đồ trắng hoa! Trước đây có Vermouth còn chưa đủ, bây giờ lại đi gây họa cho hai đứa nhóc còn chưa trưởng thành.

Serena vừa muốn thu hồi tầm mắt thì đối phương vừa vặn nhìn lại, trên gương mặt vốn lạnh lùng nguy hiểm xuất hiện một vết nứt, khóe miệng hằn khe nhếch lên tạo thành một nụ cười.

Chế giễu.

Serena coi như không có gì quay đầu lại, cho Lisa một bữa chủ chải truốt, cô nàng mà biết bộ dạng của mình bây giờ chắc phải xấu hổ đến mức muốn tìm cái lỗ mà chui xuống. Cũng không biết qua ngày hôm nay cô nàng có dám xuất hiện trước mặt hắn nữa không?

Cô vốn dĩ cũng không hiểu, Serena từng ở Mĩ 18 năm, mặc dù biết người phương Tây trưởng thành sớm nhưng không đến mức điên cuồng như vậy đi, ngay cả khi Kudo và Mori thích nhau cũng phải đợi đến 16 tuổi mới dám thổ lộ, vậy mà ở đây mới là học sinh cấp 2 mà đã đánh nhau tranh giành tình nhân rồi. Mà bây giờ mới là những năm đầu của thập niên 90 thế kỉ XX. Cởi mở đến mức thái quá.

“Câu tưởng chỉ vì Malfoy tởm mới đánh nhau với cô ta á?” - Lisa khinh thường hừ lạnh - “Nếu không phải kể toàn chuyện xấu của mình và cô ta ra tay trước thì mình sẽ làm những chuyện lỗi bịch như vậy à?”

Trên thực tế cậu đã rất lỗi bịch rồi đấy!

Serena nhớ đến ánh mắt chế giễu nhợt nhạt của người kia, chỉ có thể khuyên nhủ:

“Quên chuyện này đi”

Đến ngay cả người không quan tâm đến chuyện nhảm nhí cũng lộ ra ánh mắt đầy thì Serena chắc chắn chuyện này có thể giúp trường học giải tỏa căng thẳng đến nghi hê.

Bạn đang đọc truyện *Ánh Mặt Trời U Âm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17

Mọi chuyện xảy ra đúng như dự đoán của Serena, ngày hôm sau tin tức hai nữ sinh ầu ẩu đã trong trường học đã được toàn bộ Hogwarts biết đến, thậm chí vụ việc này còn không được phóng viên của tờ ‘Nhật báo tiên tri’ Rita Skeeter bỏ qua với tiêu đề hết sức là nổi tiếng:

“VỤ ĐÁNH GHEN LỖ BỊCH NHẤT LỊCH SỬ”

Cũng không hiểu cô gái này chà trộn vào trong trường và chụp ảnh bằng cách nào mà bức ảnh trong tờ báo vô cùng sinh động. Lisa Turpin và Pansy Parkinson mỗi người ngã ngửa ra một bên, tóc tai bù xù đối lập với hình tượng ‘sang chảnh’ thường ngày. Càng thú vị hơn là trong bức ảnh còn có sự xuất hiện của người ngoài cuộc không liên quan là cô, và được viết với câu văn:

“Thực chất người chàng hoàng tử lạnh lùng thích là cô nàng phát dục chậm tự đại kiêu ngạo không coi ai ra gì Serena Wilson và trong khi hai cô gái như hai con ngựa đánh nhau thì họ đang liếc mắt đưa tình, hiển nhiên chúng ta sẽ được xem vở kịch ‘bạn thân biến thành tình địch’”

Và bên dưới là ảnh chụp đúng lúc Malfoy đang nhìn cô với ánh mắt không cảm xúc. Serena chẳng hiểu tại sao bức hình này lại có thể được coi là ‘liếc mắt đưa tình’. Không cần biết mục đích của tờ báo này là gì, trào phúng châm chọc hay gây cười nhưng nó đã thành công tạo ra điểm bất hòa giữa cô và Lisa. Không, phải nói là từ đơn phương một bên.

Điều này vượt qua khỏi tầm kiểm soát của Serena và cô thực sự không ngờ tới. Vừa không ngờ Skeeter có thể tài năng đến mức chụp được bức ảnh đúng lúc như thế này, cũng vừa không ngờ Lisa có thể vì chuyện này mà gây bất hòa với cô. Địa vị của Malfoy trong lòng cô nàng là quá lớn.

Serena chán ghét điều này.

Cô đã từng chịu đủ một lần rồi và không muốn cuộc sống ở đây cũng xảy ra điều tương tự, huống chi đối phương lại là một trong hai người bạn tốt nhất của cô.

“Nghe này, Lisa” - Cô nói, cố giữ tỉnh táo để duy trì cuộc đối thoại - “Mình không hiểu cậu vì sao phải khó chịu như vậy, nếu là chuyện bức ảnh thì mình chỉ có thể nói ‘chẳng có chuyện gì cả’”

“Cậu luôn như thế, Serena” - Cô nàng ngẩng phắt đầu, nói với giọng cáu kỉnh - “Cậu luôn biểu hiện như mọi chuyện không liên quan đến mình và tất cả mọi người đều có lỗi, ngoại trừ cậu. Mình không khó chịu chuyện gì cả, Malfoy rất ưu tú và cậu thích cậu ấy cũng phải thôi. Mình chỉ muốn nói nếu cậu cũng thích cậu ấy thì có thể biểu hiện ra bên ngoài và không cần phải giấu giếm”

“Mình không giấu giếm” - Serena nhún mày - “Cậu đang không thể khống chế cảm xúc của mình, mình nghĩ chúng ta nên dừng cuộc nói chuyện ở đây”

“Mình chẳng sao cả” - Lisa cố chấp nói, dần dần biểu hiện ra tính tình của một vị đại tiểu thư, điều làm cô khó chịu là cô nàng khiến cô liên tưởng đến chị gái Elly của mình - “Cậu không thấy mình rất khác thường sao? Đây không phải là lần đầu tiên, và nhiều lần khác nữa mình bắt gặp cậu thật khác thường khi nhìn Malfoy, thậm chí cậu còn nhìn trộm cậu ấy”

Serena không phủ nhận.

“Mình chỉ không hy vọng sẽ có một ngày mình bị bạn thân của mình đâm sau lưng mà thôi, cảm giác này rất khó chịu, Serena ạ. Cậu biết không, khi mình nhìn mấy bức ảnh này thì mình chỉ có một cảm tưởng là mình thật ngu ngốc và cậu đang cười trên sự ngu ngốc đó của mình, cảm giác vô cùng không tốt”

Đúng là trong bức ảnh cô đang kiềm chế nụ cười, nhưng mà nó có thể chứng minh được điều gì? Serena không giải thích, cô chỉ mở cửa bước ra ngoài và bỏ lại một câu:

“Nói tóm lại thì cậu cũng chỉ vì ghen khi nhìn thấy Malfoy cười. Cậu cần bình tĩnh lại, Lisa”

Rồi không quay đầu lại rồi đi.

Bây giờ cô chẳng quan tâm đến cái gì gọi là nội quy trường học và sợ bị giám thị bắt gặp nữa. Cô cần một nơi để tâm trạng bình ổn lại, không muốn nhớ lại những chuyện xảy ra trước đây. Ánh mắt đỏ của Lisa cô quá quen thuộc, quen thuộc đến mức chỉ cần có người hỏi cô về Vermouth thì trong đầu luôn luôn là ánh mắt đáng sợ đó, tất nhiên, Lisa nhìn cô không thể chứa sự oán độc và sát khí như vậy. Nhưng ngay từ lúc đầu, Vermouth cũng chỉ khác thường nhìn cô như thế, và theo thời gian, ánh mắt khác thường đó trở thành đôi mắt hận không thể giết chết cô hoặc làm cho cô biến mất trên thế giới đó.

Serena không muốn bạn thân của mình có ngày cũng sẽ nhìn mình như thế.

Cô phiền táo bước đi trên những bậc thang, lúc nó xoay chuyển cũng không thêm để ý, cô cứ leo lên như vậy, cho đến khi thành công đi vào tháp thiên văn, căn phòng quen thuộc để học môn thiên văn học.

Serena tìm một chỗ thích hợp để ngồi xuống, nhắm mắt lại, trong đầu lại suy nghĩ đến những hình ảnh không mình muốn nghĩ tới liền mờ mắt ra.

Rất khó chịu.

Cô đứng dậy đi xung quanh căn phòng, mở cửa sổ ra ngắm bầu trời bên ngoài nhưng không có sao, bầu trời u ám đen kịt như muốn biểu hiện tâm trạng tồi tệ của cô. Serena chạy đến bên chiếc kính thiên văn khổng lồ, muốn thông qua nó để có thể nhìn những sự vật cách đây rất xa. Nhưng trên bầu trời chẳng có gì thú vị, những ngôi sao đều bị đám mây che phủ, cô lại di chuyển chiếc kính xuống, muốn thử xem có thể nhìn thấy gì ở bên dưới, biết đâu được lại thấy học sinh đêm du thì sao?

Serena làm như vậy cũng chỉ vì tâm tính đột phát, cô cũng không hi vọng có thể may mắn đến mức muốn gì được nấy, huống chi trong trường hợp ai nấy đều lo sợ không dám ra ngoài thế này.

Nhưng điều khiến cô không ngờ tới chính là, suy nghĩ của mình lại có thể đoán trúng như thế. Trong ống kính, một bóng người nho nhỏ từ từ đi về phía khu rừng cấm, do trời qua tối mà người đó lại quay lưng về phía lâu đài nên cô không thể đoán được đối phương là ai. Nhưng bóng người này lại vô cùng quen thuộc.

Quen thuộc đến mức khiến cô hoảng hốt. Ngày hôm nay cô đã nhìn thấy quá nhiều thứ quen thuộc rồi, cũng không biết là trùng hợp hay ngẫu nhiên.

Serena nhắm mắt cố gắng nhớ lại, bóng người này hình như cô đã nhìn thấy ở nơi nào đó, chỉ là vụt qua, nhưng rất ấn tượng.

Bỗng nhiên, ánh mắt của cô trở nên sắc bén, nhìn chằm chằm vào ống kính, không bỏ sót một chi tiết nào của bóng người này.

Hành lang . . . thư viện . . .

Serena nhíu mày.

Cũng không biết do đầu óc nóng lên hay tâm trạng không tốt muốn liều lĩnh mà Serena lại làm một việc mà có lẽ cô chưa bao giờ nghĩ tới mình sẽ làm. Lúc đó cô không suy nghĩ gì cả, trong đầu đều là hình ảnh của cái bóng quen thuộc, nó giống như có một ma lực hấp dẫn bắt buộc cô phải đi theo, và Serena đã làm điều đó.

Cô tìm trong gầm bàn làm việc của giáo sư một cây chổi bay cũ kỹ, xỉn màu, nó đã nằm ở đây từ rất lâu và Serena chắc chắn đây chính là cây chổi của anh em sinh đôi nhà Weasley mà mỗi khi tan học họ lại dùng nó để lượn ra ngoài cửa sổ.

Lần đầu tiên trong đời, Serena nghiêm túc sử dụng đồ vật này một cách tình nguyện và thích thú. Và sự thật rằng nếu không phải cô đang ở tầng chót của lâu đài và không có cách nào chạy xuống phía dưới một cách nhanh nhất thì cô cũng không sẽ sử dụng thứ này. Không phải cô không thể bay, mà là cô ghét vận động.

Serena leo lên cây chổi, đầu hơi nghiêng về phía trước, đợi nó từ từ bay ra ngoài cửa sổ mới nhanh chóng không tiếng động tìm mục đích của mình. Kỹ thuật của cô còn rất tốt, ít nhất trong quá trình bay xuống khu rừng cấm thì cô cũng không va phải thứ gì hoặc xảy ra chuyện ngoài ý muốn. Nhưng xin đừng hỏi cảm nhận của Serena khi lần đầu tiên cưỡi chổi bay ở một độ cao như thế này, cô có cảm giác giống như mình đang treo lơ lửng trên không và không có lấy một điểm tựa, sau đó là cảm giác còn mạnh mẽ hơn cả khi rơi tự do. Điều đặc biệt hơn là nó khiến cô nhớ lại khoảnh khắc sự cố máy bay của bốn năm về trước.

Merlin! Ngày hôm nay cô nhớ đến quá nhiều thứ rồi đó.

Serena có chút thất thần, và hậu quả của việc không nghe lời giáo viên hướng dẫn trong khi bay thì phải tập trung đầu óc là giây phút cuối cùng lúc cô hạ cánh thì cán chổi đập vào thân cây, sau đó cô ngã xuống, một cú ngã Serena sẽ không thể quên trong thời gian tới.

Cô từ trong bụi cây nhẹ nhàng ngồi dậy, lo sợ tiếng động lớn sẽ khiến cho đối tượng bị cô theo dõi nghi ngờ. Những vết bẩn trong quần áo tạm thời không thể tẩy sạch, và dây leo cuốn lấy chân cô cũng không thể cắt bỏ. Cô chỉ có thể tạm thời xuyên qua kẽ lá nhìn bóng người không rõ ràng ở phía trước, vừa tự trách cho hành động ngu xuẩn của mình. Nếu như lúc đó cô lý trí một chút thì có thể đến văn phòng của cô McGonagall rồi báo cáo việc phát hiện một học sinh đêm du để cho các giáo sư điều tra và sẽ biết ngay là ai không có mặt trong phòng ngủ và tìm ra hung thủ của vụ án này. Mà không phải bản thủ ngồi ở đây nơm nớp lo sợ đối phương sẽ phát hiện ra tung tích của cô mà thậm chí người đó là ai cô cũng không biết.

Ngoài dự đoán của Serena, bóng người khả nghi vẫn lặng lẽ tiến về phía trước, không có dấu hiệu dừng lại, cứ từ từ đi từng bước một mà không hề vội vã.

Đến bây giờ cô mới nhận ra sự khác thường, và suy nghĩ đầu tiên trong đầu là:

Người này bị mộng du?

Không thể nào!

Làm gì có chuyện trùng hợp như thế được? Nếu như chỉ là mộng du thì không thể ăn mặc kín đáo và đeo giày như thế kia, huống chi bây giờ còn chưa đến 9 giờ, cứ cho là người đó đi ngủ sớm đi, vậy chẳng lẽ không ai phát hiện ra người này sao?

Serena khó hiểu, nếu nói nó bị mộng du thì khả năng người này bị khống chế còn dễ dàng tin tưởng hơn.

Cô đảo mắt, bỗng nhiên giật mình.

Bị khống chế???

. . . . Bóng dáng quen thuộc, con rắn khổng lồ, và cả kẻ chủ mưu phía sau nữa . . . Như vậy suy luận của cô là chính xác?

Nếu như bóng người phía trước thật sự là đối tượng tóe tóe bị cô nhìn thấy hai lần, vậy thì người đó hiện tại đang bị một kẻ khác khống chế đi vào trong rừng?

Đi vào đây để làm gì?

Serena không hiểu, cô đợi một lúc thấy bóng người đã dần dần đi xa mới dám rút đũa phép dùng bùa chú để cắt đứt sợi dây đang quấn chân cô. Nó tạo ra một ánh sáng nho nhỏ, nhưng trong bóng đêm thì đặc biệt rõ ràng. Đây chính là một trong những điểm yếu khi sử dụng bùa chú và đũa phép, hầu như bất kì bùa chú nào cũng tạo ra ánh sáng và có chỉ khác nhau ở chỗ ánh sáng mạnh hay yếu, nếu muốn sử dụng nó để làm chuyện mờ ám thì khá khó khăn, bởi vì với kinh nghiệm bị chụp ảnh ngày hôm qua, bất kì khoảnh khắc nào cũng sẽ bị bắt gặp dù chỉ là trong tích tắc. Nếu như lúc này bóng người phía trước quay đầu lại, có khả năng sẽ thấy nghi ngờ vì đêm nay không hề có một chút ánh sáng.

Nhưng đáng tiếc đối phương không hề quay đầu lại.

Serena có nên cảm thấy đây nên là điều may mắn duy nhất của ngày hôm nay?

Bạn đang đọc truyện *Ánh Mặt Trời U Âm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 18

Serena đứng lên, nhẹ nhàng tiến về phía trước. Những kĩ năng kiếp trước luyện tập được trong quá trình chạy trốn bây giờ được cô sử dụng một cách thuần thục. Không chỉ đề phòng người phía trước, mà còn đề phòng những nguy hiểm có thể bất ngờ ập tới. Đây là rừng cấm! Mặc dù cô chưa vào đây bao giờ nhưng nhà trường đã cấm học sinh không được đến đây thì có lẽ nó cũng nguy hiểm giống tên của mình.

Vẫn giữ khoảng cách nhất định với đối phương, vừa vặn không xa không gần mà đủ để lần theo dấu vết. Nhưng điều cô không hiểu là đi lâu như vậy rồi mà đối phương không có dấu hiệu dừng lại, cứ tiếp tục đi như vậy, cô chắc chắn đã đi sâu vào trong rừng rồi.

Đột nhiên, bóng người phía trước dừng lại, tâm Serena kịch liệt nhảy lên, lo sợ mình bị phát hiện, cô vội vàng núp vào trong bụi cây, xuyên qua kẽ lá nhìn về phía trước. Đôi mắt màu xám mờ to hết cỡ để cố gắng nhìn rõ mọi thứ.

Đối phương vẫn mặc áo choàng đen và không có dấu hiệu tháo mũ xuống, nhưng lại hơi cúi đầu một lúc lâu, lâu đến mức cô tưởng chừng như đối phương đang ngủ gật thì người đó lại ngẩng đầu lên, nhưng cảm giác đã biến hóa rất nhiều.

Serena không thể nói rõ được người này thay đổi ở đâu, dáng người vẫn nhỏ nhắn như thế, nhưng chỉ trong vài phút cùng một thân xác mà dường như đã biến thành hai người hoàn toàn khác nhau. Xung quanh người đó giống như bị một luồng khí màu đen bao phủ, hắc ám và lạnh lẽo.

Serena rùng mình, không dám thở mạnh nhưng đôi mắt vẫn gắt gao theo dõi tình hình phía trước.

“BỘP!”

Một tiếng động đột ngột vang lên, trong không gian im lặng như thế này phá lệ rõ ràng, cô nghe mà trái tim cũng đi theo này lên. Không biết rõ là vật gì rơi xuống đất, nhưng khẳng định không phải kim loại hay đồ sứ mà khá mềm mại, gần giống như gỗ.

Sách?

Phải không?

Serens nghi ngờ.

Cô tiếp tục nhìn về phía trước, bóng người kia hoàn toàn bị hắc ám bao phủ, mọi hành động cử chỉ bỗng trở nên ma mị, nguy hiểm. Trong rừng rậm, một luồng gió mạnh đột ngột ập tới, tiếp đến là ánh sáng mờ nhạt từ trên trời chiếu xuống, Serena nương theo ánh sáng hiếm hoi của mặt trăng khi không bị mây che phủ cố gắng nhìn rõ đối phương là ai.

Chiếc mũ trùm đầu bị gió thổi bay hất ngược về đằng sau, đối phương hơi nghiêng mình cúi người xuống nhặt vật bị rơi lên làm lộ ra mái tóc màu đỏ quen thuộc, tiếp đến là ánh mắt màu đỏ không giống người bình thường.

Ánh sáng lúc ẩn lúc hiện khiến gương mặt kia trở nên không rõ ràng, Serena nheo mắt lại, chỉ một chút, một chút nữa thôi là cô có thể nhìn rõ người rồi, sau đó cô sẽ không phải ngồi đây chờ đợi nữa mà chạy về ngủ một giấc.

Serena cố gắng rướn người về phía trước, gò má áp chặt thân cây, hai chân quỳ xuống dưới đất, tay phải vẫn nắm cây đua phép để đề phòng có chuyện xảy ra. Bóng người phía trước đang từ từ xoay người lại . . .

Bỗng nhiên, Serena cảm giác có cái gì ươn ướt trơn trượt đang di chuyển trên mu bàn tay trái của mình, cô cúi đầu xuống, nhìn sinh vật kì lạ đó.

Đó là một sinh vật giống như con vắt, nhưng lại càng giống như con lươn, thân mình nó tròn tròn, dẹt dẹt, tỏa ra một luồng sáng bóng của nước rã. Nó đang từ thân cây bò lên bàn tay của cô, vừa trơn trượt vừa ướt át.

Serena chỉ cảm thấy kinh dị đến cực điểm.

Cô lập tức ngã ngửa ra sau, cố gắng vẫy vẫy tay để hất con côn trùng ra khỏi tay mình.

Hành động gây lên tiếng vang của cô lập tức khiến cho bóng người phía trước chú ý đến, nó quay phắt đầu lại, mở miệng giọng khàn khàn:

“Ai đó?”

Serena ngồi im không dám nhúc nhích.

Cô im lặng lắng nghe tình hình phía trước, tiếng bước chân đang từ từ đến gần, giọng nói khàn khàn kia một lần nữa vang lên:

“Ai ở đó?”

Mồ hôi lạnh trên người cô dần dần chảy ra.

Serena chống tay ra sau để đỡ người mình, bàn tay của cô vừa vịn chạm đến một vật cứng cứng.

Cô không do dự ném về phía khác.

“CỘP!”

Tiếng động một lần nữa vang lên, bóng người lập tức tiến về phía đó. Nhân cơ hội, Serena vội vàng đứng dậy chạy về hướng ngược lại.

Cô biết làm điều này chỉ cầm chân được nó một thời gian ngắn, nhưng Serena không thể suy nghĩ được thêm cách nào khác, cô chỉ có thể chạy thực mạng về phía trước. Chỉ cần trước khi bóng người kia đuổi kịp mà cô có thể chạy ra khỏi rừng cấm thì có thể an toàn.

Nhưng vấn đề là làm cách nào để có thể thoát khỏi an toàn trong khi bóng người phía sau đã bắt đầu đuổi theo cô, giọng nói âm trầm khàn khàn:

“Bắt lấy nó . . .”

Serena không kịp quay đầu lại, cô chạy nhanh về phía trước, vượt qua những bụi cây gai, giẫm đạp lên nhiều loại thuốc quý và bỏ qua vô số con côn trùng. Hiện giờ cô không có thời gian để sợ hãi những sinh vật nhỏ bé kia, quái vật ở đằng sau đang đuổi theo cô mới là đáng sợ. Nếu như con rắn khổng lồ có thể đang núp ở đâu đó trên người kia bỗng vọt ra nhìn vào mắt cô thì Serena không chắc mình có bị hóa đá hay không, hoặc là trước đó cô có thể đã bị diệt khẩu rồi.

Cô dùng hết sức để chạy về phía trước, trong bóng tối mịt mù không rõ đường đi, cô chỉ có thể vừa chạy vừa lảo nhào mà không biết một cánh tay đang

từ từ vươn ra kéo cô lại. . .

Trong khoảnh khắc này, Serena chỉ có thể nghĩ, mình chết chắc rồi.

Cô nhin không được nhắm mắt lại muốn hét lên. Nhưng một bàn tay đã kịp thời bịt chặt miệng cô lại, không gây ra một tiếng động.

Serena giãy giụa muốn thoát khỏi kiềm hãm, cô cầm chặt tay của đối phương cố gắng đẩy ra. Người phía sau càng ghim chặt cổ cô lại kéo về đằng sau, một tay giữ chặt miệng cô, một tay kiềm hãm hai cánh tay đang cố giãy giụa.

Tim Serena không nhin được đập thình thịch. Lồng ngực như muốn nổ tung.

“Suyt”

Tiếng thì thầm bên tai vang lên vô cùng rõ ràng, Serena còn cảm giác được hơi lạnh truyền đến sau gáy, cô cố gắng giãy giụa một lần nữa, nhưng cánh tay kia mạnh như gọng kìm vậy, cô làm thế nào cũng không nhúc nhích được.

“Không được động”

Tiếng thì thầm không thành tiếng lại phát ra, lần này triệt để khiến cô cứng người.

Lồng ngực vẫn đập liên hồi.

Serena có thể dễ dàng nghe thấy tiếng tim đập của mình, trong bầu không khí im lặng đến đáng sợ này, cô không chắc đối phương có nghe được hay không.

“Không được động!”

Tiếng thì thảo gần như ra lệnh lại vang lên, lần này còn kèm theo tính cưỡng chế.

Serena nhìn thẳng về phía trước, bóng tối khiến thị lực của cô giảm dần, không nhìn thấy rõ sự vật phía trước, nhưng điều đó lại khiến thính giác phát triển đột xuất, tiếng bước chân giảm mạnh lên những chiếc lá khô ngày càng rõ ràng, cũng ngày càng gần.

Cô gật gật đầu.

Serena thấy người phía sau không có phản ứng gì, có thể là đang nghi ngờ tính chất trong hành động của cô, vì vậy liền gật đầu một lần nữa.

Một lúc sau, hai cánh tay đang kiềm chế cô dần dần thả lỏng nhưng không có dấu hiệu buông xuống. Serena cũng không hi vọng gì hơn, hiện tại cô có thể thở được là tốt rồi, nếu hành động mạnh quá sẽ gây ra phiền toái.

Tiếng bước chân càng ngày càng gần, sau đó dừng lại, rồi đi chậm hơn.

Serena không dám thở mạnh.

Cô hiện tại đang núp trong bụi cây cách tiếng bước chân không đến một mét, sau đó gần hơn . . .

Kẻ khả nghi dần dần cảnh giác, chiếc mũ trùm đầu được đội lên che hơn nửa khuôn mặt. Nó lại đang đi nghiêng với tầm mắt của cô nên Serena không thể nhìn thấy gì, huống chi là trời tối thế này.

Đáng tiếc, chỉ một chút nữa thôi là có thể biết chân tướng rồi . . .

Tiếng bước chân đang ngày càng đi xa, dường như không phát hiện ra cô. Serena có cảm giác hung thủ thực sự mặc dù rất mạnh nhưng hẳn có thể làm cách nào đó để khống chế người khác thì ma lực của hắn cũng không thể sử dụng. Hay nói cách khác, cho dù hắn dùng ma lực của mình để khống chế một người, thì khi khống chế người đó gây án hắn cũng chỉ có thể dùng ma lực của người đó mà không còn sự lựa chọn nào khác. Vì vậy nên tất cả các vụ tấn công mới có thể từ một con rắn gây án mà không có vụ nào là bị hắc ma pháp nguyên rủa. giống như lúc này nó muốn đuổi theo cô thì chỉ có thể dùng thân hình năng lực của người đó mà không thể sử dụng bất kì bùa chú nào bắt cô phải tự đi ra.

Nhưng dù vậy, Serena vẫn phải đề phòng, cô có thể thoát khỏi lần này không có nghĩa là lần sau bị bắt gặp lần nữa sẽ may mắn thoát chết.

Dường như người phía sau cô cũng có suy nghĩ như vậy, nên khi tiếng bước chân dần dần đi xa và cô bắt đầu thở phào nhẹ nhõm thì hắn vẫn không có ý định buông tay.

Serena muốn quay đầu lại nói chuyện, nhưng đầu bị giữ chặt không thể động đậy.

Cô còn chưa hiểu tại sao thì tiếng bước chân dần dần lại gần, lần này nhẹ hơn rất nhiều, nó đang cảnh giác, và tìm kiếm xung quanh.

Serena ngừng thở.

Cô cố gắng tập trung nghe tiếng động, tay phải cầm đũa phép tò từ giờ lên, trong đầu hiện lên vô số câu thần chú, chỉ cần đối phương tìm được đây thì

Serena sẽ không do dự cho hấn một luồng tấn công.

Nhưng hành động của cô còn đang bỏ dở thì bị một cánh tay cản lại, không thể nhúc nhích.

Serena biết người phía sau nghĩ gì, cô cũng nghĩ như thế. Trong hoàn cảnh không biết rõ thực lực của đối phương thì không được manh động, chỉ cần đũa phép của cô chỉ sai hướng một chút hoặc đối phương tránh né được thì khả năng bại lộ là 10 phần, trong khi rất có khả năng đối phương sẽ sử dụng con rắn để tấn công hai người.

Vì vậy phương án nhân lúc người kia không đề ý mà tấn công là không khả thi và xác suất rủi ro là rất lớn. Cô cũng biết điều đó, và chỉ muốn đề phòng không đẩy mình vào thế bị động mà thôi.

Hiển nhiên người đằng sau không hề tin tưởng chỉ số IQ của cô.

Cũng phải, đối với hấn cô chỉ là một người xa lạ gặp mặt vài lần, sẽ không giống như trước đây mà hiểu cô đến mức đi guốc trong bụng cô.

Nhưng hấn, Draco Malfoy tại sao lại xuất hiện ở đây?

Serena không kịp suy nghĩ nhiều về vấn đề này. Bởi hiện tại trong mắt cô đều là hình ảnh bóng người đang dần dần tiến về phía mình.

Serena không chắc hai người đã bị phát hiện hay chỉ là giống như những lần thăm dò khác, nhưng cô biết hai người đang ở tình thế hết sức nguy hiểm. Chỉ cần đối phương vạch bụi cây ra và nhìn thì cho dù là trời tối cũng sẽ phát hiện có hai sinh vật sống đang trốn trong này.

Serena nín thở, đầu không tự chủ được ngửa ra đằng sau, tựa vào lồng ngực ấm áp.

Bạn đang đọc truyện *Ánh Mật Trời U Âm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 19

Đột lúc bóng người kia hoàn toàn đến gần Serena mới phản ứng được người này lại thấp như vậy, thậm chí còn thấp hơn cả cô. Dáng người cũng rất nhỏ, nếu là học sinh trong trường thì khả năng chỉ học năm nhất đến năm ba, trừ trường hợp giống như giáo sư Flitwich, có giả đến mấy cũng không thể cao hơn được.

Nhưng trường học còn có những người như vậy sao? Serena chưa nhìn thấy bao giờ.

Cô tựa lưng vào lồng ngực phía sau, đột nhiên cảm thấy cũng không sợ hãi lắm, giống như tất cả mọi khó khăn người này đều có thể giải quyết được, vậy nên cứ bình thường lại đi.

Đột nhiên, bầu trời trước mắt cô tối sầm lại, đen kịt. Đôi mắt cô bị một bàn tay che lại.

Sau đó là tiếng tê . . . tê . . . truyền vào trong tai phá lệ rõ ràng.

Con rắn xuất hiện rồi!

Serena có chút lo sợ không yên. Cũng không biết Malfoy có bị tấn công không, mặc dù trong các vụ tấn công thì không có trường hợp nào của phù thủy thuần chủng, nhưng biết đâu được lần này là ngoại lệ thì sao?

Mắt cô hiện tại vẫn bị bịt lại, cũng biết bây giờ mà mở ra thì không biết cô sẽ bị hóa đá hay tử vong, nên chỉ có thể dùng tai nghe âm thanh tê tê của con rắn từ từ lại gần.

Và tiếng xào xạt của những chiếc lá đang rung động.

Đến rồi.

Serena bám chặt cánh tay đang ôm cô lại, mồ hôi từ lòng bàn tay toát ra. Hiệu quả của bùa chú giữ ấm đã mất từ lâu, cô không chỉ cảm thấy lạnh người mà cả bên trong cũng lạnh buốt.

Thế nhưng mồ hôi vẫn làm bàn tay trở nên trơn trượt, móng tay cụt ngắn cắm vào da thịt đối phương mới khiến Serena bình tĩnh phần nào.

Tiếng xào xạt . . . xào xạt . . . tê . . . tê . . . ngày càng gần.

Tiếng bước chân nhẹ nhàng dừng lại.

Vài giây . . .

Sau đó . . .

Rời đi.

Serena thở phào nhẹ nhõm, nhưng cô không dám cử động mạnh, tiếng hít thở vẫn nhẹ nhàng không phát ra tiếng.

Một lúc lâu sau, khi bàn tay che mắt cô buông ra khiến Serena có thể mở mắt, dần dần thích ứng với một bóng tối khác thì giọng nói trên đầu truyền tới:

“Ngu xuẩn Gryffindor”

Cô cứng người lại.

Làm sao cô có thể quên ngay bên cạnh mình vẫn còn một phần tử nguy hiểm kia chứ.

Serena, mày bị đăng trí thật rồi.

“Ta thật thất vọng vì sao mũ phân loại lại có thể không cho cô vào Gryffindor trong khi cô có những hành động ngu xuẩn như thế? Hả? Học trò cùng nhà Ravenclaw?”

Đối phương nói tiếp, giọng nói của hắn tận lực đè thấp xuống, âm thanh trầm trầm, nếu không phải hai người đang đứng rất gần nhau thì không chắc cô có thể nghe rõ đối phương nói gì. Nhưng đáng tiếc, Serena nghe không lọt một chữ.

Mặc dù cô cũng thấy hành động này của mình có chút điên rồ, không, phải nói là cực kì điên rồ và đặc chất sư tử, nhưng không nhất thiết phải dùng giọng điệu khó ưa y như thầy Snape để nhạo báng cô như thế.

Tất nhiên, cô cũng không phủ nhận lòng biết ơn của mình đối với người này khi cứu cô một mạng. Nhưng mà . . .

“Tôi . . .”

Serena định nói gì đó, nhưng Malfoy đã quay phắt người lại, mái tóc bạch kim triệt để chìm trong đêm tối, âm thanh lại lạnh đến thấu xương:

“Tò mò luôn luôn không phải là một điều tốt đẹp, nó có thể sẵn sàng giết chết cô bất cứ lúc nào. Tôi nghĩ cô phải biết điều đó”

Sau đó hắn không quay đầu lại mà bước đi.

“Nơi này chưa bao giờ an toàn”

Serena ngẩn người.

Vì sao hắn lại nói cho cô biết? Cô không hiểu. Rõ ràng số lần hai người chạm mặt chỉ có thể đếm trên đầu ngón tay, tình huống cũng không phải tốt đẹp gì, nếu không phải cô sợ hãi cách hắn thật xa thì chính là hắn cười nhạo cô. Hắn ở trong trường luôn luôn không nói nhiều lời để nghe, càng đừng nói là giúp đỡ người khác. Ngay cả bạn thân Blaise Zabini của hắn cũng không ngoại lệ.

Hơn nữa . . . Malfoy vì sao lại ở đây?

Trùng hợp? Có mục đích giống cô? Hay là nguyên nhân khác?

Nhìn chiếc áo choàng đen của người phía trước, Serena không nghĩ người này vào đây chỉ vì ngẫu nhiên, mà đã lên kế hoạch từ trước rồi.

Có thể hắn muốn làm gì đó ở nơi này mà không muốn một người nào biết . . .

Nghĩ đến đây Serena liền cảm thấy mình thật ngu ngốc. Nơi này là rừng cấm, nếu để cho người khác biết mình xuất hiện ở đây thì chẳng phải là không xong à? Ai giống như cô lộ liễu thế này? Hiện giờ chỉ có thể cầu nguyện không có người nào nhìn thấy một học sinh năm nhất dùng chổi bay. Nếu không thì chết chắc.

Serena cũng không nghĩ mình sẽ may mắn như Potter năm trước lọt vào mắt xanh của giáo sư McGonagall và vào đội Quiddich.

Cô cũng không có hứng thú đó.

“Còn đứng đó làm gì? Không định trở về?”

Người phía trước bỗng nhiên quay đầu lại, khó chịu lên tiếng. Trong bóng tối Serena không thể nhìn rõ mặt đối phương nhưng cũng có thể đoán được hắn đang nhíu mày.

Cô do dự một chút liền bước đi theo.

Dù sao thì hiện tại hân cũng không nhớ ra cô là ai. So với việc đứng ở đây chờ nguy hiểm đến gần thì thà đi theo người kia còn hơn.

Trên thực tế Malfoy Draco mặc dù không phải người tốt nhưng hân cũng không có ý định làm gì một con nhóc năm nhất không liên quan đến mình.

Mà có thực sự là không liên quan đến hân không?

Bạn đang đọc truyện *Ánh Mặt Trời U Ám* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 20

“Luna, cậu nói đã tìm ra cách mà Rita Skeeter tìm thông tin trong trường?”

Serena hỏi, ánh mắt vẫn không ngừng liếc về chiếc bàn nhà Gryffindor, Ginny Weasley đang ngồi cùng bộ ba Potter và cặp anh em song sinh. Cô càng nhìn lại càng cảm thấy cô gái này rất khả nghi.

“Ừ” - Luna gật đầu, cô nàng lấy tay đẩy đẩy gọng kính - “Có người đã học môn hóa thú và biến thành bộ cánh cứng để chả trộn vào trong trường”

“Làm sao cậu biết?” - Serena thì thào

Cô nàng lắc đầu: “Không biết, chỉ dựa vào cảm giác thôi, mặc dù phương án này cũng không khả nghi lắm, mình cũng không biết người đó vào trường bằng cách nào nhưng khẳng định con bộ cánh cứng đó có vấn đề”

Serena suy nghĩ lời cô bạn nói, mặc dù có chút không thực tế nhưng khả năng này là rất lớn, nếu giáo sư McGonagall có thể học thành công môn hóa thú này thì người khác cũng có thể, chỉ có điều là học trái phép thôi.

“Cho nên cậu phải cẩn thận với loại côn trùng này” - Luna không để ý nói tiếp - “Biết đâu được một trong số đó chính là Rita Skeeter”

Serena quay sang nhìn cô nàng, cô bé này thường xuyên có thể phát hiện những thứ mà người khác không để ý đến, mặc dù trọng tâm chú ý có chút kì lạ, nhưng không thể phủ định Luna Lovegood có sức quan sát rất tinh tế, tỉ mỉ. Và hơn hết là cô nàng lại coi những phát hiện quan trọng của mình không đáng quan trọng và thường xuyên bỏ qua nó.

Cô bé này mới chính là điển hình của Ravenclaw.

“Vậy cậu có biết loài sinh vật nào có thể theo dõi không?” - Serena thử hỏi - “Ý mình là có thể theo chân đối tượng cần theo dõi đến bất cứ đâu và ta có thể biết người đó đang ở chỗ nào”

Luna lắc đầu: “Mình không biết”

Serena thất vọng gật đầu, cô còn đang tìm cách để theo dõi Weasley đây, nhưng ở kí túc xá khác nhau thì làm sao theo dõi được, lớp cô học cũng không học cùng Gryffindor.

Serena chỉ có thể thất vọng tiếp tục ăn bữa sáng.

Thời gian cứ từ từ trôi qua, những ánh nắng nhỏ nhoi của mùa hè đang đến gần, đồng nghĩa với tiếng ca thán của học sinh ngày càng lớn, và kì thi cuối năm sắp bắt đầu.

“Còn phải thi sao? Tụi mình vẫn còn phải thi sao?” - Một học sinh nhà Gryffindor rên rỉ trong khi đang ăn cơm, và biểu hiện gương mặt nhăn nhó cùng với lượng lớn thịt gà đang nhai trong mồm không hợp một tạo nào - “Trường đã như vậy mà mình còn phải thi nữa hả?”

“Mình đột nhiên thấy những người vẫn đang bị hóa đá ở phòng y tế thật là may mắn” - Một tên ngốc khác lên tiếng - “Ít nhất thì sẽ không phải đau khổ để ôn thi như chúng ta”

“Ôi! ước gì ngày mai ‘người thừa kế’ sẽ đến tìm mình, đó có lẽ là món quà may mắn nhất trong năm học này”

Serena đang ăn cơm nghe đến những lời này chỉ cảm thấy không biết nên nói gì cho phải, cách tốt nhất là trực tiếp không nhìn. May mắn Ravenclaw không có những phần tử cực phẩm như thế, thay vì thốt ra những lời nói ngu ngốc thì thà họ cứ như bình thường nhét đầy cơm vào mồm cho thể giới yên bình.

Lisa ngán ngẩm chống tay lên bàn:

“Bọn họ có thể bình thường một chút được không? Mình sắp không chịu nổi rồi này” - Cô nàng bĩu môi - “giờ thì mình hiểu tại sao Gryffindor và Slytherin không ngồi gần nhau trong lúc ăn cơm, sẽ có chiến tranh mất”

Luna gật gù đồng ý, Serena cảm thấy đây là câu nói đúng nhất của cô nàng từ trước đến giờ. Hiện tại thì Lisa đã gạt bỏ chương ngại tâm lý mà cô không hiểu nói để hai đứa làm lành với nhau. Nói đúng hơn là trước giờ vẫn chẳng có trận giận dỗi gì cả, đối với cô, đó chỉ là tâm lý rối rắm của những đứa trẻ và cãi nhau một trận là xong ngay.

Trên bàn ăn của các giáo viên, giáo sư McGonagall đột ngột đứng lên, gõ gõ chiếc thìa vào ly thủy tinh tạo ra những tiếng leng keng:

“Cô có một tin tức tốt lành . . .”

Cả Đại sảnh đường thay vì im lặng đã nhao nhao lên:

“Thầy Dumbledore trở về!”

Một học sinh ngồi cạnh cô ba chiếc ghế đứng dậy:

“Đã bắt được người thừa kế Slytherin!”

“Tiếp tục trận đấu Quiddich” - Học trưởng nhà Gryffindor lớn tiếng nói

Cả Đại sảnh ồn ào hẳn lên, đợi sự huyền ảo lắng xuống giáo sư McGonagall mới tiếp tục:

“giáo sư Sprout đã báo cho cô biết là nhân sâm nay đã đủ trưởng thành để thu hoạch và chế biến, nguyên liệu cuối cùng để chế ra thuốc hồi sinh những người bị hóa đá và chân tướng ai đã tấn công họ sẽ được biết ngay thôi. Cô hy vọng khi niên học kinh khủng này kết thúc thì thủ phạm đã bị bắt rồi”

Tức thì nổ ra một trận hoan hô ầm ĩ, báo hiệu một tương lai tươi sáng cho những trái tim đang thấp thỏm sợ bị tấn công. Tất nhiên, sự huyền ảo này đối với nhà Slytherin chẳng là gì cả, dù sao thì vụ tấn công này đối với họ không có ảnh hưởng gì lớn. Nếu có vui vẻ thì cũng chỉ là thời gian bị nghiêm cấm đã hết và tự do đã quay trở lại. Nếu họ có những suy nghĩ như vậy thì quả thật là rất giống với tiếng nói trong lòng của Serena.

Khác với không khí huyền ảo xung quanh, cô ngừng đầu nhìn thẳng vào học sinh năm nhất có mái tóc màu đỏ nhà Gryffindor.

Ginny Weasley có vẻ như đang rất thấp thỏm, gương mặt lo lắng hoàn toàn không hợp với bình thường.

Serena bình thản nhìn.

Bạn đang đọc truyện *Ánh Mặt Trời U Âm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Chương 20 (tiếp)

Buổi chiều Serena không có tiết học, cô và Luna ngồi ở bàn học trong phòng sinh hoạt chung làm bài tập. Cô có chút không yên lòng, trong đầu luôn suy nghĩ đến biểu cảm trên gương mặt của Ginny Weasley. Chỉ qua đêm nay thôi là hung thủ đã được tìm ra, không biết hẳn có hành động gì không?

Serena gõ gõ chiếc bút lông gà chống cằm suy nghĩ một lúc, sau đó cầm đĩa phép đứng lên:

“Luna, mình ra ngoài một lát”

Không đợi đối phương phản ứng cô liền mở cửa ra ngoài, chạy thẳng một mạch đến ngọn tháp của nhà Gryffindor, trên đường đi cô không hề thấy một bóng người, đại đa số đều ở trong phòng học hoặc ở kí túc xá, vì dù sao lệnh cấm ra ngoài vẫn còn hiệu lực cho đến ngày mai. Lúc Serena vừa mới bước chân vào tòa tháp thì đột ngột tiếng nói của giáo sư McGonagall vang khắp tòa lâu đài:

“Tất cả học sinh trở về phòng ngủ của nhà mình ngay. Tất cả các giáo sư, xin mời các vị trở về phòng giáo sư ngay lập tức”

Serena còn chưa kịp hiểu chuyện gì xảy ra thì ngay lập tức tiếng bước chân ồ ạt truyền đến, các học sinh vội vã chạy ra ngoài tạo thành một đồng hồ hỗn loạn. Câu nói của cô McGonagall được lặp đi lặp lại nhiều lần, giọng của cô khẩn trương đến mức học sinh cũng thấy hoang mang. Không lẽ hẳn hành động rồi?

Serena im lặng nhìn từng người chạy qua người cô mà bản thân thì lại không hề nhúc nhích. Cô có thể đã chậm một bước, hoặc đánh giá quá cao sức nhẫn nại của hung thủ, hẳn căn bản không thể chờ đến buổi tối mới hành động mà lại thực hiện luôn bây giờ.

Nếu hiện tại cô McGonagall đã khẩn trương như thế thì chắc chắn đã phát hiện ra gì rồi, nên không còn chuyện gì của cô nữa. Serena bình tĩnh quay trở lại kí túc xá.

“Serena, trò làm gì ở đây thế?”

Một giọng nói quen thuộc vang lên khiến cô dừng lại, quay đầu.

“giáo sư Lockhart”

Đôi phương vươn tay ngáp một cái, xoa xoa mái tóc vàng được chăm sóc tỉ mỉ để tạo thành nếp:

“Ta mới chỉ chớp mắt một chút thôi . . .”

Serena quay đầu đi không để ý đến người này:

“Em phải về kí túc xá”

“Phải rồi” - Lão tắc kè nói - “Mệnh lệnh của hiệu trưởng”

Thầy cũng biết điều đó à? vậy còn không nhanh đi. Serena nói thầm, cô không muốn tốn hơi thừa lời với người này.

“Serena” - Người đàn ông luôn luôn mỉm cười và khoác lác bỗng nghiêm túc dị thường, trên gương mặt đẹp trai dường như có sự giải thoát - “Không hiểu sao tôi cứ cảm thấy đây có lẽ là lần gặp mặt cuối cùng của chúng ta trong năm nay”

Cô nhú mày.

“Em là học trò mà tôi thích nhất trong trường, thật đấy”

Cô không cần điều đó, nếu cách thể hiện tình cảm của người đàn ông này quái dị đến mức luôn trêu chọc mái tóc của cô, luôn nói những từ ngữ sến súa với cô, luôn không dạy học nghiêm túc mà nhút nhát và lấy cô làm bia đỡ đạn đồng thời tạo ra những sự việc không thể yêu thích nổi thì Serens xin miễn. Nhưng cô không nói ra.

Lockhart vươn vai, đi về phía trước:

“Có lẽ sau này sẽ không được gặp trò nữa, tôi rất tiếc” - giọng nói quay trở về như thường ngày - “À quên, giúp tôi nhắc nhở thầy Snape rằng anh ta nên gọi đầu ngay và luôn”

Đó đúng thật là lần cuối cùng cô gặp Lockhart. Lần đầu tiên người đàn ông này tiên đoán một câu là đúng, có lẽ đó chính là dự cảm không tốt mà lão cảm nhận được.

Buổi tối ngày hôm sau khi phòng ngủ đã chìm trong bóng tối và sự im lặng thì Serena bị đánh thức bởi âm thanh vang vọng khắp trường học. Đó là giọng nói của thầy Dumbledore.

Tất cả mọi người lục tục đi ra khỏi phòng với bộ đồ ngủ trên người, sau đó đồng loạt đi đến đại sảnh đường tham gia bữa tiệc không được báo trước trong khi có người còn ngủ gà ngủ gật.

Nhưng sau đó ai nấy đều thanh tỉnh bởi sự xuất hiện của cụ Dumbledore sau mấy tuần vắng mặt, tiếp đến là Granger vừa được cứu chữa chạy từ ngoài đến bên người Potter và la thất thanh:

“Cậu đã phá án rồi! cậu đã phá án rồi!”

Sự xuất hiện của người bán khổng lồ cũng không khiến nhiều người chú ý, khi thầy Dumbledore thông báo nhà Gryffindor được cộng bốn trăm điểm lại chẳng gây sóng gió gì bởi hiển nhiên hiệu trưởng không biết điểm số của nhà Slytherin đã vượt ngưỡng năm trăm. Nhưng khi thầy thông báo giáo sư Lockhart sẽ không tiếp tục dạy ở trường nữa thì hơn phân nửa học sinh đều la thất thanh tỏ vẻ tiếc nuối.

Serena cũng không biết tâm trạng hiện tại của cô là thế nào, đáng lẽ khi không phải nhìn thấy người này nữa cô nên cảm thấy vui vẻ, nhưng cứ nhớ đến bóng lưng cô đơn của lão trong lần gặp cuối cùng lại không thể vui nổi. Chỉ ít thì, con người này cũng chưa từng làm điều xấu.

Tâm trạng tiếc nuối của các học sinh cũng không kéo dài được bao lâu, khi thông báo các kì thi cuối năm nay được miễn hết thì tâm trạng hân hoan lại trở về với hầu hết mọi người, báo hiệu một mùa hè vui vẻ.

Bạn đang đọc truyện *Ánh Mặt Trời U Âm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Chương 21

Thời gian còn lại của học kì trôi qua rất nhanh, trường học cũng quay trở lại bình thường với không khí náo nhiệt chờ đợi để được nghỉ hè. Những nguy

hiếm, lo lắng được những đứa trẻ quên đi sạch sẽ và thay vào đó là sự nhẹ nhõm và thoải mái. Trong thời gian này trường học cũng không có thay đổi gì nhiều, ngoại trừ lớp học môn Phòng chống nghệ thuật hắc ám bị bãi bỏ vì không có giáo viên và Cúp Nhà được trao cho Slytherin.

Ngoài ra, còn một tin tức nữa . . .

“Hiện tại cha của Malfoy và Dumbledore đối đầu dữ lắm” - Một học sinh lên tiếng.

“Nghe nói chính ông Malfoy là người đề nghị thầy Dumbledore rời khỏi trường học, sau đó lại bị thầy buộc loại khỏi chức Ủy viên Hội đồng quản trị trường Hogwarts nhưng không thành công, vì vậy mà hai người này ghét nhau ra mặt”

“Thế cho nên lúc Slytherin nhận Cup thì trông mặt thầy như ăn phải mướp đắng vậy”

“Tự nhiên cảm thấy Draco Malfoy thật tội nghiệp, trước kia chịu oan ức là người thừa kế lâu như vậy mà bây giờ cha cậu ta còn suýt nữa bị đuổi trong khi tài trợ cho nhà trường một số tiền khổng lồ, nếu là mình cũng sẽ cảm thấy khó chịu”

“Hừ, không biết ai lúc trước định ninh rằng người thừa kế chính là Malfoy nhỉ?”

“Mình . . . mình không có nói . . .”

Serena nhớ đến hôm trước gặp Malfoy ở hành lang, hắn vẫn giống như mọi ngày lạnh lùng không quan tâm đến mọi thứ xung quanh, chỉ là khi nhìn cô ánh mắt có chút đen tối không rõ.

Cô lắc đầu không suy nghĩ nữa, chắc không phải hắn đã nhớ ra điều gì rồi đâu, nếu nhớ ra thật thì không chắc cô còn có thể ngồi ở trên chiếc tàu Tốc hành Hogwarts cũ kỹ này để đến sân ga và về nhà nghỉ hè.

Ngôi nhà mà Serena không hề muốn trở về.

Con tàu dừng lại trước sân ga chín ba phần tư, mọi người lục tục xuống xe để đến bên người nhà. Serena tạm biệt hai người bạn rồi xuyên qua bức tường đến sân ga số chín.

Quản gia của gia đình Wilson lập tức đi đến trước mặt cô. Đó là một người đàn ông trung niên tầm hơn 40 tuổi, mặc bộ âu phục đen và có hai ria mép trên môi được chăm sóc vô cùng tỉ mỉ.

“Tiểu thư Serena, ông chủ sai tôi đến đón cô”

Serena gật đầu, lên xe.

Nhìn khung cảnh xa lạ hai bên đường, cô còn nhớ gần một năm trước mình cũng đi trên con đường này với tâm trạng thấp thòm mà tò mò đối với thế giới phù thủy. Lúc đó cô còn dao động giữa lí trí về khoa học và pháp thuật, mặc dù Serena đã từng nghiên cứu ra APTX - 4869 khiến cơ thể thu nhỏ nhưng điều đó vẫn dựa trên cơ sở khoa học, mà không hề giống như pháp thuật chỉ trong phim ảnh mới có.

Thế nhưng bây giờ cô đã trở thành một phù thủy.

Ngước mắt lên nhìn ngôi biệt thự mình đã sống 3 năm mà đến bây giờ vẫn còn xa lạ như đến lần đầu. Serena bình tĩnh bước vào. Mặc dù cô biết bản thân không phải con ruột của gia đình Wilson, biết mình bị ghét là do di chúc thừa kế một nửa tài sản của cụ Wilson quá cổ, cũng biết bị sợ và bài xích bởi ma lực trong cơ thể phù thủy và bản thân luôn luôn bị cô lập bởi gia đình bốn người kia. Nhưng Serena vẫn không để ý, cô ở nơi này bởi vì đây có lẽ là việc làm duy nhất cô có thể làm được đối với Serena chân chính.

Lúc Serena đi vào trong nhà thì tất cả mọi người đều có mặt đông đủ ở phòng khách, bao gồm hai người đàn ông lạ mặt. Khi họ nhìn thấy cô thì cả người co rúm lại một chút, trong ánh mắt không giấu nổi tia sợ hãi.

“Về rồi à?”

Ông Wilson lên tiếng, ánh mắt xa lạ nhìn cô:

“Chúng ta có chuyện muốn nói với con”

Serena gật đầu, ngồi trên chiếc ghế đơn duy nhất còn trống và đối mặt với bảy người, kể cả ông quản gia từ lúc bước vào đã đi đến bên cạnh ông Wilson.

Trước tiên ông Wilson giới thiệu hai người đàn ông lạ mặt, cả hai đều là luật sư, một là người đã nắm giữ và bảo vệ di chúc của cụ Wilson, người còn lại thì là Luật sư riêng của ông Wilson.

Serena đại khái đã hiểu chuyện gì đang diễn ra. Cô im lặng nghe họ nói tiếp.

“Như con đã biết, bác của ta trước khi qua đời đã để lại di chúc cho con thừa kế một nửa tài sản của ông ấy bao gồm cổ phần của công ti và bất động sản, chúng ta có nhiệm vụ nuôi dưỡng con cho đến khi con vào học ở trường quý tộc và đủ 18 tuổi thì tài sản này sẽ thuộc về con” - Ông Wilson cố gắng tìm từ - “Nhưng chuyện ngoài ý muốn đã xảy ra, ta không tiện nói ở đây nhưng ta nghĩ chúng ta nên chấm dứt thời hạn của bản di chúc này sớm

hon. Chúng ta và con không cùng một thế giới, vì vậy ta đề nghị hai luật sư đến đây để giải quyết vấn đề này. Chúng ta sẽ quy đổi tất cả cổ phần của công ti thành tiền mặt và mua lại cổ phần của con”

Serena bình tĩnh nghe phu nhân Wilson từ ái tiếp lời:

“Ta biết con không thích gia đình này và muốn rời khỏi đây. Tuy con chỉ mới 12 tuổi nhưng tâm tính lại như người trưởng thành. Hơn nữa là con không phải con ruột của chúng ta. Vì vậy chúng ta sẽ nhờ luật sư gạt bỏ quan hệ thân nhân và con được tự do, nếu con muốn”

Tất cả mọi người im lặng chờ phản ứng của cô. Serena nhìn một lượt, thấy ánh mắt của chị gái và em trai trên danh nghĩa của cô không hề che dấu sự hưng phấn và giải thoát khó hiểu. Cô biết việc mình là một phù thủy đã đe dọa đến họ và những người này không chấp nhận điều đó. Vì vậy mới muốn nhanh chóng thoát khỏi con quái vật bất cứ lúc nào cũng có thể hại đến họ.

Cô không trách những người này.

Vì vậy Serena gật đầu:

“Con chấp nhận”

Bạn đang đọc truyện *Ánh Mặt Trời U Âm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23: Chương 21 (tiếp)

Lời ưng thuận nhanh đến mức khiến mọi người sửng sốt, Wilson phu nhân thậm chí còn chuẩn bị những lời khuyên phòng trường hợp cô không đồng ý đành không sử dụng được. Hai người luật sư thì kinh ngạc nhìn cô bé mới chỉ học cấp 2 căn bản không thể tưởng tượng nổi. Họ bị mời đến đây cũng không có ý định thật sự phân chia tài sản, nhưng vì ông Wilson nằng nặc mời đến họ mới miễn cưỡng chấp nhận, thậm chí còn chuẩn bị tinh thần tay không mà về. Nhưng ai biết được cô bé nhỏ nhắn này lại đồng ý nhanh đến mức bất ngờ. Họ thậm chí còn nghi ngờ gia đình Wilson đã làm gì khiến cô bé phải đồng ý ngay tức khắc như thế này.

Hai chị em nhà Wilson hứng phấn suýt nữa nhảy cẫng lên, nhưng lại bị ông quản gia ép ngồi xuống, nhưng khuôn mặt tỏa sáng đỏ bừng đã bán đứng tâm trạng của hai đứa này.

Serena im lặng quan sát mọi người.

“Tiểu thư Wilson, cháu chắc chứ?” - Một vị luật sư hỏi - “Cháu nên nhớ chỉ cần cháu chấp nhận đề nghị này thì có nghĩa cháu và gia đình ông bà Wilson không có quan hệ huyết thống, và cháu sẽ trở thành trẻ mồ côi”

Cô lắc đầu, lạnh lùng nói:

“Vốn dĩ cháu đã là trẻ mồ côi rồi”

Vị luật sư kia sửng sốt, lại nói: “Trong di chúc của cụ Wilson quá cố có nói nếu cháu đề nghị được nhận tài sản thuộc về mình trước năm 18 tuổi thì vẫn được đồng ý. Cháu thật sự muốn làm như vậy?”

Serens gật đầu, người phương Tây thật sự rất tôn trọng ý kiến của trẻ vị thành niên, họ hỏi thêm một vài ý kiến nữa nhằm chắc chắn vấn đề rồi đứng dậy rời đi. Hẹn ba ngày sau sẽ quay lại, lúc đó cô thay đổi quyết định vẫn còn kịp.

Serena vốn dĩ cũng không muốn thay đổi. Cô muốn rời khỏi đây từ lâu rồi, hiện tại có người mở lời thay cô có sao mà không làm.

Thật sự là ở chỗ này chẳng có cái gì khiến cô lưu luyến, ngoại trừ căn phòng ngủ.

Xong việc, Serena bước lên lầu đi vào phòng của mình mà không cần phải đi đâu cả, bởi vì căn nhà này vốn dĩ đã là của cô.

Ba ngày sau, tất cả mọi người đến đúng hẹn và kí tên. Cũng không biết ông Wilson đã làm cách nào mà mọi chuyện có thể dễ dàng giải quyết như vậy. Thậm chí tiền cô có được từ cổ phần công ti cũng lập tức chuyển vào tài khoản của cô ngay sau đó. Hẳn là họ đã chuẩn bị kĩ lưỡng hết rồi, chỉ chờ cô gật đầu một cái là xong.

Serena cảm thán, họ đã thật sự coi cô là quái vật rồi.

Cách thời gian nghỉ hè chưa đến nửa tháng, Serena chính thức chỉ có một mình. Cô không có người thân, không có người giám hộ.

Nhìn căn nhà rộng lớn hiện tại lại trống vắng vô cùng.

Cảm giác trong lòng có chút trống rỗng mà không hiểu vì sao, sau này sẽ không được nghe tiếng hét của bà Wilson, tiếng oán giận của Ellis và tiếng đồ vỡ đồ đạc khi thằng em trai luôn đá bóng trong nhà.

Serena đề xuống cảm giác trống rỗng, cô dự định sẽ đến Hẻm Xéo để đổi hơn một nửa tài sản của mình thành galleon và cất vào trong kho ở Gringotts. Sau đó đi tìm nhà.

Nếu như trong thế giới Muggle không có gì khiến cô lưu luyến thì cô cũng không muốn ở đây mãi. Dù sao thì Serena cũng là một phù thủy, dù thế nào cô cũng phải có ít nhất một nửa đời người ở tại đó, nên có một căn nhà là điều tất nhiên.

Mua nhà xong còn phải trang trí nội thất và sắp xếp một số thứ mà khả năng phép thuật có hạn của cô không thể làm được. Vì vậy phải tìm một quản gia, . . .

Serena nhìn danh sách những việc cần làm được liệt kê đầy ắp trong trang giấy, trong lòng trầm nghĩ, mùa hè năm nay chắc sẽ không có thời gian rảnh rỗi để nghỉ ngơi.

Thực tế cho thấy suy đoán của Serena luôn luôn đúng, cho đến khi cô sắp xếp xong mọi thứ cho nơi ở mới của mình thành một ngôi nhà làm xong những việc cần làm thì đã đến cuối tháng tám.

Chỉ vài ngày nữa thôi, một năm học mới lại bắt đầu.

Bạn đang đọc truyện *Ánh Mặt Trời U Âm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 24: Chương 22

Thời tiết hôm nay rất đẹp, trời đầy mây, không khí mát dịu tạo nên một tâm trạng thoải mái cho những người ra ngoài đường. Những năm đầu của thập niên 90 thế kỉ XX, tại một đất nước phát triển, những chiếc xe ô tô chạy tấp nập trên đường, tiếng còi xe, những âm thanh ma sát lòng đường cùng sự bận rộn của mọi người. Đây chính là London.

Đó là nơi ở của những người bình thường. Còn thế giới của phù thủy thì sao? Âm thanh không dứt của con tàu sắt cũ kĩ báo hiệu sắp đến giờ khởi hành, những phù thủy vị thành niên có người lên tàu có người còn đứng đó ở cùng người nhà của mình. Thậm chí còn có những cậu bé tân sinh nger ngác đác nhìn xung quanh cảm thán sự thần kì phép thuật. Serena tìm một căn buồng trống rồi đi vào, khóa cửa lại để phòng có khách không mời mà đến phá vỡ sự yên tĩnh hiếm có. Đặc biệt là sự quấy rối không phân biệt đối tượng của anh em sinh đôi nhà Weasley.

Cô lấy từ trong vali ra một quyển sách ‘sự kì bí của phép thuật’ rồi lật đến trang đã đánh dấu để xem tiếp.

Chưa đầy hai phút sau, cánh cửa được nhẹ nhàng mở ra, một cô gái tóc vàng đeo kính hồng ôm sách bước vào. Cô bé luôn có phương pháp để tìm ra chỗ của cô, đồng thời đã học thuần thục cách mở khóa. Serena nhìn người đến, nở nụ cười đầu tiên trong ngày:

“Luna, tóc cậu dài hơn một chút rồi kìa”

Luna Lovegood lấy tay đẩy kính mắt, cô nàng đã phải thay một gọng kính khác trong khi cái trước đó thì hơi nhỏ so với khuôn mặt hiện tại. Nhưng nếu không để ý kĩ thì không thể nhận ra rằng hai chiếc kính này không phải là một.

“Mùa hè vui vẻ chứ? Serena”

“Rất vui” - Cô trả lời - “Mình đoán trong khoảng thời gian đó cậu lại đi chăm sóc những sinh vật kì lạ”

Cô nàng nhún vai, không trả lời mà ngồi xuống, trong ấn tượng của Serena, cô gái này bây giờ so với một năm trước thì khác nhau nhiều lắm. Ngoại hình tất nhiên không thay đổi nhiều, nhưng cảm giác lại khác hẳn, không lập dị như trước kia mà dễ thương hơn rất nhiều.

“Mùa hè của mình năm nào cũng như thế cả” - Luna nói - “Cậu biết là mình có hứng thú đặc biệt với những sinh vật dễ thương đó mà”

Được rồi, Serena thừa nhận phán đoán của cô là sai lầm trong khi cô gái này vẫn khác người như thế.

Bên ngoài bỗng nhiên có một tiếng hét chói tai, hai người còn chưa kịp phản ứng thì cánh cửa bị thô lỗ kéo ra, kèm theo là giọng nói giận dữ đánh thếp:

“Sinh đôi nhà Weasley chết tiệt! Họ không thể bình thường một chút sao? Những sinh vật ngoài hành tinh!”

Hai người nhìn nhau, lại nhìn mái tóc bù xù của cô nàng, chợt hiểu ra Weasley lại có những trò đùa quá đáng liền yên lặng gờm đưa phép lên, giúp cô nàng sửa sang lại mái tóc.

“Hi” - Lisa Turpin tựa vào khung cửa, khoanh tay lại - “Lâu rồi không gặp”

Luna cũng phối hợp giờ tay lên: “Hi”

Cô ngả lưng ra sau, tiếp tục quyền sách đang dang dở:

“Bớt làm màu đi và làm ơn đóng cửa lại, cảm ơn”

Lisa hất mái tóc xoắn được chăm sóc tỉ mỉ, sang chảnh đi vào, miệng còn không quên oán giận:

“Sao hai cậu ngồi ở chỗ khó tìm thế? Vì mất thời gian tìm nơi này mà mình bị hai thằng nhóc kia chơi một cú đau điếng. Rõ ràng giáo sư McGonagall cũng không thêm quân bọn họ”

Serena không để ý nói:

“Cậu nghĩ ai có thể quản được Weasley trong khi đại gia đình tóc đỏ chính là con cưng của Dumbledore?”

Lisa Turpin ngậm miệng không nói nữa. Cô nàng cầm tờ báo vừa mua được ở cửa hàng ra đọc. Trên trang nhất có tiêu đề:

“Sirius Black vượt ngục Azkaban”

Cô nàng tò mò đọc xuống tiếp nữa, sau đó không dấu nổi sự kinh ngạc mà thốt lên:

“Ôi trời! Xem này”

Serena và Luna đồng thời ngẩng đầu lên nhìn:

“Có chuyện gì vậy?”

“Tên tù nhân ở Azkaban vượt ngục và đang bị truy nã”

Serena nhú mày:

“Vượt ngục? ở cái nơi kinh khủng được canh phòng cẩn mật mà trước giờ chưa có người nào vượt ngục được á?”

Luna thì thầm:

“Rất xuất sắc!”

Cô không hiểu nổi khả năng suy nghĩ của cô nàng.

Serena cầm báo lên đọc, sau đó rút ra kết luận:

“Bị đưa vào ngục 12 năm, sau đó vượt ngục và hiện tại thì bị giám ngục truy nã khắp nơi. Quá bình thường mà”

“Vấn đề không phải ở đó” - Lisa hốt hoảng - “Hai người biết Sirius Black là ai không? hắn chính là kẻ phản bội nổi tiếng nhất giới phù thủy đó, nghe nói người này đã phản bội chính bạn thân của hắn và là một trong những tử thần thực tử”

“Bạn của hắn là ai?” - Serena hỏi.

“James Potter” - Lisa nói - “Cha của Harry Potter”

Trong căn buồng có một sự im lặng nho nhỏ, dù sao đã là phù thủy thì chắc chắn phải biết 13 năm trước đã xảy ra sự kiện gì.

“Có khi nào hắn vượt ngục để tìm cách giết Potter không?” - Luna suy nghĩ.

“Chắc không đâu” - Cô nói - “Potter sẽ được bảo vệ cẩn thận ở trường học”

Sau đó cô cầm một quyển sách đứng lên:

“Mình ra ngoài một lát, nhớ không được cho ai vào đâu đấy”

Phía sau còn nghe thấy loáng thoáng tiếng của Lisa:

“Chắc lại đi gặp anh học trưởng đẹp trai rồi”

Bạn đang đọc truyện *Ánh Mặt Trời U Âm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 25: Chương 22 (tiếp):

Serena lác đầu đi ra ngoài, hiện tại con tàu tốc hành còn vài phút nữa mới khởi hành, mà ở đây có không biết bao nhiêu căn buồng, làm sao tìm được Cedric?

Cô đi dọc hành lang của con tàu, hiện tại hầu hết mọi người đều ổn định chỗ ngồi của mình và rất ít người xuất hiện ở bên ngoài. Nhưng cũng có ngoại lệ.

Đó là một người đàn ông chừng 40 tuổi, gương mặt mệt mỏi già nua và bộ quần áo rách nát. Phòng chừng ông ta đang đi tìm chỗ ngồi cho mình trong khi những căn buồng khác đều đầy chỗ hết rồi.

Người đàn ông thấy cô đi đến liền mỉm cười, không đợi ông ta lên tiếng cô liền nói trước:

“Tôi nghĩ ở cuối toa sẽ có chỗ trống đó, thưa ngài”

Người đàn ông gật đầu cảm ơn rồi theo hướng cô chỉ mà đi. Serena lơ đãng nhìn dòng chữ ghi trên hành lý của ông ta: “giáo sư R.J.Lupin”

Hiện tại chỉ có duy nhất bộ môn Phòng chống nghệ thuật hắc ám là không có giáo sư. Chắc chính là người này rồi.

Serena lác đầu bước đi. Nhưng chưa đi được vài bước lại đụng trúng một người đang vội vã bước lên từ cánh cửa phụ khiến cho đối phương ngã ra sau mà cô thì suýt nữa không đứng vững.

“Không có mắt hả!”

Cô lùi lại vài bước để thân mình đứng vững rồi ngẩng đầu nhìn thẳng nhóc oan gia tóc đỏ đang ngã chổng vó vô cùng thảm hại, lại nhìn vết bầm tím nhẹ trên cánh tay của mình, ánh mắt phút chốc lạnh xuống:

“Là anh không nhìn đường”

Ron Weasley còn định cãi lại thì đột ngột Granger bước lên đỡ cậu ta dậy:

“Không sao chứ? Ron”

Harry Potter cũng bước lên, cậu thở phào nhẹ nhõm khi vừa kịp lúc tàu chạy, rồi mỉm cười gật đầu nhìn cô rồi nói:

“Xin lỗi em, Ron không cố ý đâu”

Cô gật đầu nhẹ rồi trực tiếp đi đến dãy buồng VIP dành cho con cháu của các thành viên trong Hội đồng quản trị trường Hogwarts. Ở đây có tất cả 12 phòng, Serena biết Diggory là một trong số đó.

Cô thuận lợi tìm được phòng của Cedric, gõ cửa.

Người mở cửa là một chàng trai, bạn của anh.

“Em muốn tìm Cedric” - Cô nói.

Đối phương trả lời: “Cậu ấy đi kiểm tra xung quanh rồi, có chuyện gì không?”

Serena đưa quyền bút ký ra: “Vậy khi nào anh ấy quay lại thì giúp em trả lại cho anh ấy”

Người đó gật đầu cầm quyền sách rồi đóng cửa.

Serena quay lại trở về chỗ của mình thì đột ngột một cánh cửa được mở ra.

Cả Serena và người đi ra đều sững sờ.

Cô liếc nhìn bảng tên trên cánh cửa. Malfoy.

Đối phương nhìn chằm chằm vào cô khiến cho Serena có chút không thoải mái, cô định trực tiếp đi qua thì thỉnh linh hấn mở miệng:

“Wilson?”

Serena đành phải ngẩng đầu lên nhìn đối phương, có vẻ như ngày hôm nay cô nên cảm thấy may mắn khi gặp được nhiều người nổi tiếng như vậy:

“Malfoy học trưởng”

Hắn vẫn nhìn cô chăm chăm, ánh mắt màu lam mang tính xâm lược mạnh mẽ chứa đựng nghi vấn khó hiểu. Cô không hiểu nghi vấn đó là gì, nhưng trực giác khiến cho cô biết nguyên nhân gây bất lợi cho mình. Serena hốt hoảng đứng yên tại chỗ, cô muốn nhấc chân bước đi mà giống như có một sức mạnh vô hình kéo lại, đè lên chân cô, khiến cô không thể nào bước đi dù chỉ một bước.

“Draco, có chuyện gì vậy?” - Một giọng nữ đột ngột vang lên, cô gái tóc nâu xinh đẹp bước ra, khi nhìn thấy cô thì sùng sốt rồi nhú mào khó chịu - “Wilson?”

Là cô gái đã đánh nhau với Lisa lần trước. Cả hai nhìn thấy đối phương thì chẳng thấy có thiện cảm gì, Serena cũng chỉ gật đầu chào còn người kia thì làm như không thấy hỏi Malfoy:

“Cậu đứng ở đây làm gì thế?” - Rồi quay sang nhìn cô - “Hai người quen nhau?”

Chàng trai tóc bạch kim căn bản không hề phản ứng cô ta, hắn hơi nghiêng đầu, hai tay đút vào túi áo. Serena biết đó là biểu hiện của sự mất kiên nhẫn, cô tưởng hắn không muốn thấy mình liền muốn lách người bước đi.

Nhưng không ngờ lại xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

Con tàu đang chạy bỗng nhiên đi chậm lại, không biết trời đột ngột chuyển mưa từ lúc nào, tiếng mưa gió gào rú lẫn át cả tiếng xình xịch của con tàu.

Đoàn tàu Tốc hành Hogwarts thỉnh thoảng lại khiến cho Serena mất thăng bằng ngã về phía trước, bị Malfoy đỡ lấy, sau đó là tiếng va đập của những chiếc rương đang dịch chuyển vị trí. Những chiếc đèn trên tàu bỗng nhiên tắt phụt đi, mọi người bị vùi trong bóng tối đen ngòm.

Giọng nói của Parkinson vang lên:

“Chuyện gì xảy ra vậy?”

Những tiếng động bên trong các buồng liên tục vang lên, thậm chí còn có tiếng càu nhàu. Trong bóng tối, Serena bị một cánh tay giữ lấy, cô cố gắng thích ứng với bóng tối rồi đứng thẳng người.

Một tiếng thì thầm vang lên bên tai khiến cho cô hoảng hốt nhớ lại đêm hôm đó, đột nhiên ánh sáng từ chiếc đèn phép của Malfoy chiếu sáng cả một khoảng không gian. Ánh mắt của hắn lạnh lẽo mà tràn đầy cảnh giác nhìn về phía trước.

Những căn phòng khác lục tục mở cửa:

“Chuyện gì vậy? Sao lại tắt đèn?”

Serena nhìn bọn họ rồi chợt nhớ ra Luna và Lisa vẫn còn ngồi tại chỗ đợi mình, cô liền nhanh chóng đi trở về. Đột nhiên, những hình thù trùm áo khoác đen không có chân cao lừng lững gần đúng nóc toa, mang theo một luồng khí lạnh lẽo đến ghê người cùng hơi thở của sự cướp đi linh hồn lướt qua người cô, sau đó một kẻ dừng lại.

Serena cảm giác mình không thờ nổi, không khí xung quanh người cô bị hút sạch. Dường như có thứ gì đó trong cơ thể bị những sinh vật đáng sợ này cướp đi, kèm theo là cảm giác giống như linh hồn bị xé rách. Một thứ gì đó vô tình bị trấn áp bỗng phóng ra, sau đó bị hút sạch.

“Là giám ngục!”

Một âm thanh sợ hãi vang lên, ý thức của Serena dần dần trở nên mơ hồ, đầu đau như bị xé nát, chân tay nhũn ra, ngã xuống đất.

Đột nhiên, một tiếng hô lớn vang lên, một con rồng màu xám bạc hiện ra bay lên không trung khiến cho những giám ngục bị lùi lại.

Serena rơi vào một vòng tay ấm áp quen thuộc.

Sau đó cô mất đi ý thức.

Bạn đang đọc truyện *Ánh Mặt Trời U Ám* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Chương 23

Serena cảm giác như đầu mình muốn nổ tung, bị xé tan thành từng mảnh. Cô cố gắng gượng dậy nhằm muốn xóa đi cơn đau đớn trong đầu nhưng không được. Ý thức mơ hồ một mảnh, Serena không thể mở mắt, cũng không biết mình đang ở đâu, nhưng cảm giác ớn lạnh lan tràn ra toàn thân thì đặc biệt rõ ràng.

Những hình ảnh được lưu giữ trong đầu dần dần hiện lên, di chuyển giống như cuộn băng vô hình, chiếu lại tất cả những kí ức cô không muốn nhớ đến.

“Sherry, từ giờ trở đi tên của nhóc sẽ là Sherry”

Một người đàn ông có mái tóc bạc cùng ánh mắt màu lam sắc bén lạnh lẽo nhìn về phía cô, khóe miệng hằn khe nhếch lên thành độ cong nho nhỏ:

“Đừng bao giờ có suy nghĩ trốn thoát, nếu không tôi sẽ cho nhóc đi vào địa ngục”

Hình ảnh lại nhanh chóng chuyển đổi, một người phụ nữ tóc vàng hiện lên với gương mặt mơ hồ mà cô không thể nhìn rõ:

“Shiho, bố mẹ phải đi xa, con nhớ phải ngoan ngoãn nhé”

Sau đó dần dần biến mất sau lớp màn trắng xóa . . .

Serena đột nhiên cảm thấy rất khó thở, cô muốn đưa tay lên vuốt ngực nhưng chân tay không thể động đậy.

Đầu . . . rất đau . . .

Máu . . . toàn là máu . . . cô nhìn thấy chị gái ngã xuống trước mặt mình. Một khẩu súng giảm thanh ngấm trúng ngực của chị, Serena muốn chạy lại gần, nhưng cơ thể giống như bị trói chặt bởi một sợi dây vô hình, không thể tiến lên dù chỉ một bước.

Người đàn ông mặc áo khoác đen dài, đôi mắt bị che khuất dưới mái tóc màu bạc cùng chiếc mũ đen. Hắn chìa súng về người nằm trên mặt đất rồi lạnh lùng rời đi.

Là hắn.

Là hắn đã giết chị.

Serena gần như phát điên, cô cố gắng giãy dụa, không muốn nhìn tiếp nữa, nhưng những hình ảnh vẫn cứ hiện lên đặc biệt rõ ràng.

“Em dám phản bội tôi”

Đôi mắt màu lam không hề chứa một tia tình cảm, lạnh lẽo giống như hầm băng, Serena cảm giác sự lạnh buốt lan tràn ra toàn thân khiến cô không nhận được rung mình.

Sợ hãi.

Căm hận.

Chạy trốn . . .

Serena bị nhốt trong hầm tối, cổ tay bị khóa lại bằng xích sắt, cô không thể nhìn thấy thứ gì ngoài một màu đen u ám bất tận, bên tai văng vẳng âm thanh giận giữ như gần như xa:

“Dám phản bội tôi . . . em phải bị trừng phạt”

giọng nói lạnh lẽo vô tình khiến cô rơi vào tuyệt vọng.

Đầu như bị ai đó dùng búa đập vào . . .

Đột nhiên mọi thứ sáng lên, gương mặt phóng đại của người kia gần ngay trước mắt. Đôi mắt màu lam phức tạp nhìn cô, khóe miệng lại gợn lên thành độ cong quen thuộc. Cả người Serena như bị ghim chặt, xung quanh là hơi thở nguy hiểm của hắn:

“giết tôi đi”

. . .

. . . giết tôi đi . . .

. . . Từng giọt máu từ từ rơi xuống, nhuộm hết cả bàn tay của cô. Serena đặt tay lên miệng vết thương, nơi đó vẫn còn ấm nóng.

Ánh mắt của hắn trở nên u buồn mà xa xăm, rõ ràng mỉm cười nhưng lại bi thương khó nói thành lời . . .

Serena muốn mở miệng, nhưng âm thanh không tài nào phát ra nổi, cô dùng hết sức lực để có thể cử động, nhưng lại lần nữa thất bại.

Mà đầu vẫn cứ đau . . .

Giương mặt của đối phương từ từ lại gần, mùi máu ngày càng nồng đậm, cô muốn thoát khỏi tay của hắn, cô muốn đẩy người này ra, và đứng dậy.

Mắt phải của Serena run lên, nhắm lại. Cảm giác ấm nóng từ hơi thở của hắn, kèm theo sự ướt át của máu tươi tràn ra khóe môi khiến mắt cô có chút đau.

“...” Hắn thì thầm, giọng nói mơ hồ không rõ khiến cô không thể nghe thấy, Serena cảm giác mí mắt ngày càng nặng, nhưng cô không muốn nhắm lại.

Người đàn ông lại đặt một nụ hôn lên trán cô, cảm giác mệt mỏi bao trùm toàn thân, cơn đau đầu đột ngột giảm bớt, mà mí mắt không nhìn được cụp xuống... .

Serena chìm trong bóng tối.

Không đau đớn. Không mệt mỏi. Không nhìn thấy kí ức.

Thế giới xung quanh yên tĩnh lại.

Cô ngủ một giấc ngủ dài... .

Bạn đang đọc truyện *Ánh Mặt Trời U Âm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27: Chương 23 (tiếp):

Lúc Serena tỉnh dậy thì đã cách ngày khai giảng được một tuần, ngày hôm đó trời nắng nhẹ, ánh mặt trời hiếm hoi không bị đàn mây che phủ và trở lên u ám như thường ngày. Cô y tá làm một loạt các loại kiểm tra rồi cường chế bắt cô uống một thứ dung dịch ghê tởm nhất trên đời:

“Bắt buộc phải uống hết” Cô Pomfrey nghiêm khắc nói “Ta không hiểu Bộ pháp thuật suy nghĩ cái gì mà lại cho phép giám ngục tấn công học sinh như thế này. Thật là quá đáng. Chẳng lẽ họ không biết như thế sẽ làm tổn thương tinh thần con người sao? Merlin. Trò đã hôn mê suốt một tuần lễ đây”

Serena cảm thấy chân tay bủn rủn mà đầu óc cũng hỗn loạn vô cùng. Đó có thể là hậu quả của việc nằm trên giường lâu ngày không chịu vận động cùng với não bộ bị tra tấn đau đớn. Cô mệt mỏi nằm xuống giường, bên tai ong ong tiếng oán giận của Y tá trưởng, rốt cuộc không chịu nổi mở miệng:

“Thưa cô, em có chút đau đầu, có thể giữ im lặng được không ạ?”

Cô Pomfrey dừng việc oán giận lại, đau lòng nhìn cô: “Bé ngoan, trò cứ ngủ đi, ta sẽ không làm phiền trò nữa” Rồi ra ngoài.

Nhìn căn phòng trống rỗng không một bóng người tràn ngập mùi độc dược, Serena mở to mắt, ánh mắt dị thường thanh minh.

Cô rốt cuộc bị làm sao thế này?

Nguyên nhân xuất phát từ những quái vật đáng sợ được gọi là giám ngục đó.

Rõ ràng não bộ vẫn còn rất đau đớn, nhưng cô cảm giác thứ gì đó luôn đè nén trong cơ thể bấy lâu nay rốt cuộc bùng phát, thoát ra ngoài. Nói đúng hơn là bị giám ngục cường chế hút đi. Serena không biết đó là gì.

Nhưng cô có thể cảm nhận được.

Hiện tại, cơ thể này hoàn toàn thuộc về mình.

Mà không hề có cảm giác đánh cắp cơ thể của người khác.

Lẽ nào một chút linh hồn của cô gái kia còn sót lại chính thức rời đi?

Phải thử mới biết được. Trước kia lúc mới sống lại, Serena muốn làm việc gì chân tay thỉnh thoảng không nghe sai sử, phản ứng chậm một nhịp. Đến sau này mới đỡ hơn và trở lại bình thường, nhưng cô luôn có cảm giác nguy cơ rằng đến một lúc nào đó bản thân gặp nguy hiểm, nếu tình trạng này mà xuất hiện thì chỉ có đi tong.

Nhưng hiện tại thì khác. Cô cảm giác được linh hồn và thân thể này đã hòa vào làm một.

Mặc dù di chứng khi linh hồn bị tổn thương vẫn còn.

Đây có thể coi là trong cái rủi có cái may không?

Serena sững sờ nhìn trần nhà, bỗng nhiên một tiếng hét chói tai từ ngoài cửa truyền tới khiến cô giật mình:

“Serena, cậu tỉnh rồi!”

Hai mái đầu màu vàng khác nhau chạy vọt vào trong phòng, cô Pomfrey quát tháo:

“Không được làm phiền người bệnh. Turpin, ta đã nhắc trò bao nhiêu lần rồi!”

Lisa Turpin căn bản không nghe đối phương nói, cô nâng vọt tới bên giường, nhìn cô từ đầu đến chân một lượt rồi thở phào nhẹ nhõm:

“Merlin, cuối cùng cậu cũng tỉnh rồi!”

Luna đứng ở bên cạnh đỡ mắt gập đầu:

“Làm tội mình lo lắng muốn chết!”

Serena bất đắc dĩ an ủi:

“Minh không sao rồi mà!”

Sau đó cô thuận lý thành chương nghe hai đứa bạn kể về hôm đó bọn họ sợ hãi thế nào, hốt hoảng ra sao rồi ngày nào cũng muốn đến thăm mà cô y tá không cho vào.

“Nghe cụ Dumbledore nói không tìm thấy vết thương nào trên người cậu, cũng không tìm ra nguyên nhân cậu hôn mê. Lúc đó mọi người cực kỳ sợ hãi luôn!”

“Cũng may là có Malfoy học trưởng” Luna nói, cô nàng dần dần có suy nghĩ tốt về người này “Nghe nói lúc cậu bị giám ngục tấn công anh ấy đã ra tay cứu cậu, còn bảo vệ cậu nữa!”

Lisa nghe đến đoạn này liền từ chối cho ý kiến, cô nàng oán giận:

“Tất cả đều tại tên Potter chết tiệt, nếu không phải cậu ta thì cậu cũng sẽ không bị tấn công!”

“Làm sao?” Cô hỏi.

“Thì mục đích của giám ngục là Potter mà, nghe nói bọn chúng muốn truy bắt Sirius Black nên tìm những người có liên quan!”

Serena đắm chiều gập gập đầu. Ba người nói chuyện được một lúc thì Luna và Lisa có tiết học nên phải rời đi.

Buổi chiều Cedric có ghé qua thăm cô, giáo sư Flitwich và cô McGonagall, thầy Snape cũng đến. Thậm chí cô còn bị giáo sư độc được trào phúng một đoạn dài, nếu không phải có cô Pomfrey ngăn lại thì có lẽ thầy còn có thể nói được đến sáng ngày hôm sau.

Đến tối Serena được kiểm tra một lượt từ đầu đến chân rồi xác nhận không có gì khác thường mới được trở về kí túc xá. Hành lý của cô đã được xếp sẵn ở trong phòng, năm nay bạn cùng phòng của cô là Luna và hai tân sinh.

Cầm tấm giấy ghi thời khóa biểu mới, Serena bỏ qua ánh mắt tò mò theo dõi mình của hai người không liên quan ngừng đầu hỏi Luna:

“Cho mình mượn vở ghi chép đi. Không biết bài tập đến đâu rồi!”

Đối phương đẩy đẩy gọng kính:

“Minh nghĩ cậu cần nghỉ ngơi, cậu hoàn toàn không cần phải sợ không theo kịp chương trình học!”

Cô tự tin trả lời:

“Minh không lo lắng. Cậu không thể hiểu được tinh thần của một người đã ngủ li bì suốt một tuần liền như mình đâu, có khi mình sẽ thức thông đêm luôn ấy!”

Kết quả là cô vẫn có thể đi ngủ trước mười một giờ.

Sáng hôm sau, lúc Serena đến Đại sảnh ăn bữa sáng thì cô lại trở thành tâm điểm chú ý của mọi người. Bởi vì ‘cô gái xui xẻo bị viện giám ngục tấn công đã bất tỉnh suốt một tuần liền’ rốt cuộc cũng xuất hiện. Ngoại trừ đám tân sinh lóc nhóc không biết gì ra thì những người còn lại đều bàn tán sôi nổi:

“Nhìn cô ấy vẫn bình thường mà, không có dấu hiệu điên khùng!”

“Thầy Dumbledore thậm chí còn không biết nguyên nhân cô ấy hôn mê là gì!”

“Không phải là cô ta nhìn thấy giám ngục sợ quá nên mới té xỉu sao?”

“Đồ ngốc. Nếu vì sợ hãi mà ngắt thì phải tỉnh nhanh như Potter kia kìa, có ai hôn mê suốt một tuần không?”

“Dù sao thì khi nhìn thấy giám ngục cũng thật là không khỏe. Chúng quá đáng sợ đi”

...

Serena bình tĩnh ăn bữa sáng rồi chuẩn bị cho tiết học, những ánh mắt tìm tòi nghiên cứu dừng lại trên người cô bị thờ ơ bỏ qua, thậm chí lời bàn tán về cô còn không bị đếm xỉa đến.

Nhưng mà, cảm giác bất an lại đột ngột xuất hiện.

Khí tức nguy hiểm, ánh mắt xâm lược trắng trợn, Serena quay đầu lại nhìn.

Đối diện với đôi mắt màu lam sâu hun hút.

Bạn đang đọc truyện *Ánh Mặt Trời U Âm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28: Chương 24

Serena không biết có nên tự phán xét rằng mình liệu có phải là người xui xẻo nhất trong trường hay không, nếu không vì sao cứ thỉnh thoảng là cô lại phải đối mặt với ánh mắt đáng sợ nhất trên đời kia, khiến cho cô không thể không suy nghĩ liệu có phải hẳn nhận ra cô rồi không, sau đó nơm nớp lo sợ trong một thời gian dài.

Lần này cũng không ngoại lệ.

Cô chỉ có thể giả bộ bình tĩnh quay đầu đi, sau đó tiếp tục ăn cơm.

Kí ức lại dần dần ùa về.

Cho dù là trong lúc hôn mê thì ý thức của Serena vẫn tồn tại và những hình ảnh luôn xoay quanh trong đầu cho dù không nhớ hết nhưng không phải không nhớ. Cô đã cố gắng trở nên bình thường và lơ nó đi nhưng vì sao mọi sự cố gắng của cô luôn luôn bị đánh bại chỉ trong chớp mắt?

Điều này khiến cô cực kì bất an.

Đó chính là một trong những nguyên nhân khiến Serena phải điên cuồng học ma pháp, không chỉ là đam mê, mà còn để tự vệ. Nói đùa, nếu không cường đại cô có thể chống cự nổi người mới năm 2 mà đã đánh bại học sinh năm thứ năm không? Đợi đến khi có một ngày hẳn nhớ lại tất cả và muốn giết cô thì Serena hoàn toàn không có sức chống cự.

Cô không biết hẳn có nhớ lại hay không, nhưng vẫn phải đề phòng bất trắc.

Serena cắn một chiếc bánh mì, cô ghét bỏ đặt ly nước bí sang một bên, mùi vị của nó cả đời đều không thể thích nổi. Có lẽ cần phải đến nhà bếp một chuyến, cô vừa nghĩ vừa tỉ mỉ gắp hạt đậu ra khỏi đĩa rau, rõ ràng là lâu rồi không ăn cơm mà hiện tại lại không có một chút gì gọi là thèm ăn cả, thậm chí còn thấy chán chán.

Đột nhiên, một cái gì đó bất ngờ rơi xuống với tốc độ chim bay va thật mạnh vào bát súp, khiến nó văng tung tóe khắp nơi. Đương lúc mọi người còn chưa phản ứng được chuyện gì đang diễn ra thì một con cú mèo có bộ lông hỗn hợp đen nâu xám trắng ngói đầu lên từ trong bát súp, nó vỗ vỗ cánh, rìa lông làm mọi thứ văng tung tóe khắp nơi và tất cả trở nên hỗn loạn. Thậm chí còn rất tự nhiên đập đổ ly nước bí vàng khè đang đặt trên bàn.

Mà nạn nhân xấu số của vụ tấn công này không ai khác chính là Serena.

“Ôi Merlin”

Lisa gương mặt vặn vẹo thót lên, cô nàng nhăn mặt nhìn vật áo bị dính một chút nước sốt, thậm chí còn thấm đẫm vào bên trong, lại nhìn cả người đầy nước cùng ánh mắt lạnh lẽo của Serena rất thức thời im lặng.

Serena cứng ngắc nhìn chằm chằm con cú mèo đang tự nhiên rìa lông trước mặt mình, nếu ánh mắt có thể giết người thì mọi người tin rằng hung thủ có thể sẽ bị chém không dưới một trăm lần.

Cả đại sảnh hầu như im lặng một vài giây, sau đó không biết ai đó ngu ngốc hét lên:

“Đó không phải cú mèo đưa thư nhà Weasley sao?”

Ron Weasley đang găm một chiếc đũa gà to tướng nắc lên một cái, áp úng:

“H...hình như là thế...”

“Kính dị?”

Không biết người nào nó phán một câu, cũng chẳng biết là đang phán con cú mèo hay phán cảnh tượng vừa rồi. Nói chung là Serena không để ý đến những ánh mắt xem cuộc vui của mọi người, sau một lát không phản ứng kịp thì cô rút cuộc cũng lấy lại tinh thần và bình tĩnh lấy đũa phép ra, tự cho mình một bữa chú thanh tẩy rồi không cảm xúc cho con chim đáng nguyên rủa này một bữa trú trụi lông dài hạn, tiếp đó ném nó lên không trung.

Mọi sự ngu xuẩn đều phải trả giá thật lớn.

Trong tiếng cười nhạo thật lớn của mọi người đối với con cú mèo trơ trụi bị rụng lông, hai anh em nhỏ tuổi nhất nhà Weasley không nhin nổi mà đập bàn đứng lên trong tiếng cười không kiêng nể gì của cặp sinh đôi:

“Wilson, cô thật là quá đáng”

“Thật độc ác . . .”

Serena không quan tâm mà cố gắng nhét đồ ăn vào miệng mình, Granger ngồi ở bàn đối diện rút đũa phép ra, cứu con cú mèo xuống, nhưng lại không thể khiến nó khôi phục như lúc trước. Mọi người sùng sốt:

“Nó bị dính bùa chú gì vậy?”

“Không biết” Granger lắc đầu.

Ginny Weasley ôm nó vào lòng, đôi mắt đỏ lên:

“Làm sao bây giờ?”

Ron Weasley cầm giận nhìn cô, Lisa cũng lườm lại:

“Nhìn cái gì? cậu ấy làm vậy là quá nhẹ nhàng” Cô nàng hất cằm “một con vật không biết lễ phép chẳng những phá hỏng bữa sáng của người khác lại còn thật bất lịch sự. Mấy người cần phải giáo dục nó cho đàng hoàng”

Trên thực tế những con sủng vật nhà Weasley luôn luôn vụng về và không lễ phép như vậy, mỗi lần nó đưa tin đến Hogwarts là y như rằng lại có chuyện xảy ra, bởi vì nó chưa lần nào hạ cánh đúng chỗ cả. Và lần này nó bất hạnh gặp phải người có tính tình không tốt như Serena.

Vì vậy cho nên ngay cả học sinh nhà Gryffindor cũng không có ý định nói tốt giúp con vật này, bởi vì nó gây chuyện quá nhiều. Ít nhất thì nó cũng không rơi trên bàn nhà Slytherin, đó chính là tiếng lòng của đa số mọi người.

“Đó là con vật đáng ghét nhất mà mình từng thấy” Luna chậm rãi nâng kính mắt. Hiện tại trong mắt cô nàng thì con cóc của Longbothorn còn quá là đáng yêu.

“Cô ta dùng bùa chú hắc ám gì vậy?” Ron Weasley nhủ mầy: “Cần phải nói cho cô McGonagal”

Quả nhiên, đám đông được tụ tập lại chưa đến một phút thì giáo sư McGonagal xuất hiện với chiếc mũ vành đen xì:

“Có chuyện gì vậy?”

Lisa Turpin lo lắng nhìn Serena, dù thế nào thì tất cả mọi biết người dùng bùa chú là cô, cô nàng định nói gì đó thì bị Luna ngăn lại:

“Không sao đâu, cô McGonagal rất công bằng mà”

Serena gật đầu, cô hiện tại vô cùng vô cùng khó chịu với lớp bẩn trên quần áo, cho dù đã dùng bùa chú xóa sạch, nhưng kiểu gì thì cô vẫn cảm giác nó còn rất bẩn, nếu không phải tiết học sắp bắt đầu thì cô chỉ muốn chạy thật nhanh về kí túc xá để thay một bộ đồng phục sạch sẽ.

Cô McGonagal kiểm tra con cú mèo một chốc lâu, đến khi cả cô cũng không tìm được cách hóa giải bùa chú ngay lập tức thì mới quay lại hỏi Serena:

“Wilson, trò dùng bùa chú gì thế?”

Cô vô tội trả lời:

“Em dùng bùa trú trụi lông bình thường thôi ạ”

Bà nhủ mầy, đúng là như thế, nhưng đáng lẽ ra nó phải được hóa giải ngay lập tức, nhưng . . .

“Cô ta đã dùng bùa chú hắc ám đó, thưa giáo sư” Ron Weasley không nhịn được cáo trạng.

Serena lạnh lùng nhìn thẳng nhóc, ngẩng cao đầu nói:

“Thưa giáo sư, em không biết quá trình hô bùa chú đã xảy ra vấn đề gì, nhưng . . .” Cô dùng một chút, nhìn thẳng phía trước “Em không nghĩ là mình đã làm sai, không nói đến con sùng vật này đã phá hoại bữa ăn không biết bao nhiêu lần, giả sử lần sau nó không phân biệt được phương hướng và đi lạc vào nơi khác, ví dụ như . . . lớp học độc dược và tiếp tục lao đầu như thế nữa thì hậu quả sẽ nghiêm trọng hơn rất nhiều. Vì vậy, để suy nghĩ cho học sinh toàn trường và các giáo sư, con cú mèo này cần phải bị trừng phạt và giáo dục lại cách hạ cánh một cách an toàn”

“Hơn nữa” cô nói tiếp “Em đề nghị Weasley tiểu tiên sinh suy nghĩ trước khi phát ra lời nói, không chỉ bản thân em mà sẽ có rất nhiều người khác cảm thấy tổn thương khi luôn bị nói là hắc ám hay tà ác. Hogwarts là một trường học đoàn kết mà, phải không?”

Ron Weasley tức đến nghiêng răng.

“Ravenclaw thêm 20 điểm” Một giọng nói lạnh lùng phát ra từ phía sau “Vì cách ứng xử thông minh và đúng mực của Wilson”

Tóc đỏ muốn lao ra ngoài.

“Gryffindor trừ năm điểm, vì hành vi thô lỗ của Weasley”

giáo sư Snape đến như một cơn gió, và cũng đi như một cơn gió sau khi tuyên bố hình phạt. Mặt Ron Weasley đã đỏ như mái tóc của thằng nhóc. Cô McGonagal thở dài:

“Ta nghĩ nên để nó nghỉ ngơi một thời gian, chắc chỉ vài ngày nữa là lông của nó sẽ mọc lại thôi”

Sau đó rời đi.

Đội đám đông tản ra, Serena mới chậm rãi cúi xuống, cầm sách vở của mình lên rồi đi đến phòng học. Ánh mắt căm giận của tóc đỏ vẫn đi theo sau.

Cuộc sống tại Hogwarts trong năm thứ hai chính thức bắt đầu.

Bạn đang đọc truyện *Ánh Mặt Trời U Ám* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 29: Chương 25

“Serena”

Cô ngẩng đầu, bắt đầu nhìn cô gái tóc vàng ngồi đối diện, với biểu cảm ngượng ngùng hiếm có tưởng chừng chưa bao giờ xảy ra trên người Lisa Turpin.

“Chuyện gì?”

“Đó là quyển sách của Cedric?”

Cô không để ý gạt đầu: “Ừ, trong mấy quyển hướng dẫn cách sử dụng bùa chú có vài điểm mình không hiểu, nên phải mượn sách của Cedric. Anh ấy có những cách lý giải rất phù hợp, mình xem nên hiểu hơn rất nhiều”

Lisa vẫn vờ tầm da dê:

“Cho mình mượn nó được không? xem xong mình sẽ trả cho anh ấy”

Serena sùng sốt, nghi ngờ nhìn đối phương, cô không cho rằng cô nàng này lại đột nhiên trở nên chăm chỉ như thế, so với việc nghĩ đến điều này, thì tin tưởng những sinh vật huyền bí của Luna tồn tại trên đời lại đáng tin hơn.:

“Cậu chắc chứ?”

Thấy đối phương gạt đầu cô mới nói:

“Cậu cứ dùng tự nhiên đi, đây đều là sách cũ của Cedric, anh ấy nói có thể trả bất cứ lúc nào?”

Nhìn Lisa ôm sách như ôm vật quý rồi đi, Serena thu hồi tầm mắt nghi hoặc, nắn bóp thái dương. Rõ ràng đêm hôm qua lại không được ngủ ngon. Luna ôm sách bước đến, cô nàng đẩy đẩy gọng kính, ngồi xuống hỏi:

“Lisa làm sao vậy, mình thấy gần đây cô ấy lạ lắm”

Serena nhún vai không biết, cô hiện tại đến bản thân còn không lo được, lại rảnh để quan tâm chuyện của người khác, đặc biệt là cô nàng luôn gây rắc rối này.

“Cậu ấy cảm nắng anh Cedric rồi” Cindy Work nói, cô bé là bạn cùng phòng với Lisa.

Động tác day trán của Serena ngừng lại, ánh mắt bình thản mà giọng nói lại không che dấu vẻ kinh ngạc:

“Không phải vẫn còn mê mẩn Malfoy sao? thay đổi nhanh như vậy?”

“Thần tượng thì cứ thần tượng thôi” Luna không sao cả nhún vai, cô nàng hiếm thấy có lúc quan tâm đến vấn đề khác ngoài những sinh vật và điều kì lạ “Nhưng thích thì lại là chuyện khác”

“Lisa vốn thích những anh chàng vĩ đại mà” Cindy nói tiếp “Mà học trưởng Cedric rất ưu tú.

Kính hồng cúi đầu xuống viết viết gì đó trên trang giấy “Lần trước lúc ở trên tàu tốc hành chính Cedric đã chạy đến bảo vệ tụi mình, cho nên có khả năng Lisa say từ lúc đó rồi”

Serena nghiêng đầu, cô gõ gõ chiếc bút lông gà xuống bàn, ánh mắt đăm chiêu:

“Đó là lí do vì sao gần đây cậu ấy luôn có ý hỏi tớ đi đâu trong khi thừa biết tớ ngồi ở thư viện với Cedric, và quan tâm thái quá tới Cho Chang?”

“Có lẽ cậu ấy coi Cho Chang là tình địch” Cindy không chắc chắn lắm, cô nàng chỉ suy đoán dựa trên những sự kiện gần đây và hành động có vẻ kì quái của Lisa.

“Thế cũng tốt” Serena không thể không cảm thán sự tinh tế và mẫn cảm của cô bé kính hồng này, trước đó cô còn chỉ nghĩ rằng Lisa đang tới tuổi dậy thì và muốn so sánh với những cô gái khác cùng lứa tuổi, đặc biệt là đóa hoa nổi bật gốc Á Cho Chang. Đầu thể ngờ nguyên nhân là như thế này “Sau này mình khỏi cần phải kèm cặp cô ấy mỗi khi kì thi đến gần”

“Cho Chang rất nổi bật”

“Đúng vậy” Cô nhận xét trên phương diện của một người ngoài cuộc, giọng nói bình thản như thể mọi chuyện không liên quan đến mình, trên thực tế đúng là không liên quan đến cô thật. “Thành tích ưu tú, tính cách hòa đồng, gương mặt xinh đẹp, đặc biệt là . . . Cho Chang đúng là mẫu người mà Cedric thích”

“Sao cậu biết?” Cindy tròn tròn mắt,” anh ấy nói cho cậu?”

Cô im lặng không trả lời, Luna không đề ý nói:

“Serena có gì mà không biết đâu”

Cindy Work cứng họng, lại nhớ đến thành tựu của cô liền không nói thêm gì nữa.

Hai người nhìn nhau rồi đồng thời nhún vai, không bàn tán thêm về vấn đề này. Con gái dậy thì là thế mà. Hiện tại Serena vẫn còn một đồng bài tập phải làm mà người ra đề chính là giáo sư Snape đáng kính. Nếu không phải gần đây tình thần của cô rất kém cỏi thì sẽ không để kéo dài như bây giờ. Churóng mắt.

Cô nằm gục xuống, cảm thấy mệt mỏi lan tràn khắp toàn thân. Mấy đêm liền không được ngủ ngon và hậu quả chính là hiện tại cô thấy buồn ngủ vô cùng. Không chỉ buồn ngủ, mà còn cảm thấy tinh thần rã rời, làm việc gì cũng không thấy có hứng thú.

Đột nhiên, từ bên ngoài đi tới một đám đông xì xào bàn tán, họ ngồi xuống bàn, thảo luận sôi nổi và lớn tiếng như thể vừa được nhìn thấy thứ gì đó hết sức thú vị hoặc vượt ngoài sức tưởng tượng.

Serena cau mày ngẩng đầu lên, nhìn dãy bàn họ ngồi xuống rồi thầm rửa một tiếng. Lại là Gryffindor.

Cô đen mặt ngồi yên một chỗ, không đoái hoài tới âm thanh lo lắng của Luna. Bên tai văng vẳng tiếng nói của đám nhóc.

“Minh quyết định từ hôm nay sẽ sùng bái thầy Lupin” Longbothom bày ra gương mặt ngốc nghếch, mỉm cười khoái trá nói “Lần đầu tiên trong đời mình có thể đối mặt với giáo sư Snape mà không sợ hãi”

“Thật thần kì” Ron Weasley khoa trương múa tay “Đây có lẽ là một trong những tiết học hay nhất Hogwarts, mặc dù bị tụi Malfoy phá đám nhưng khoái trá cực kì”

Serena chống cằm, nghiêng tai lắng nghe. Nhắc đến giáo sư Snape mà mấy tên nhóc này lại vui vẻ như vậy?

Harry Potter cũng không nhịn được mỉm cười, hòa vào đám đông:

“Snape mà biết chắc sẽ tức lắm”

“Phải gọi là giáo sư Snape, Harry” Hermione nhắc nhở “Nhưng làm như thế là không đúng”

“Thôi nào, Hermione” Weasley can ngăn, thằng nhóc khá ngán ngẫm với tính cách nghiêm túc của cô nàng “Sự thật là Snape luôn luôn tìm mọi cách để bắt thóp chúng ta. Hôm nay chỉ nhìn như thế thôi cũng đâu có gì?” giọng nói có vẻ tiếc nuối “Lại có thằng Malfoy phá đám nữa”

Serena nhìn chăm chăm về phía đó.

Ron Weasley tiếp tục không sợ chết mà nói tiếp:

“Hãy nhớ lại mà xem, Snape mà mặc váy ngắn, trang điểm lòe loẹt và lẳng lơ thì mọi chuyện thú vị cỡ nào? Cả trường mà biết hình ảnh đó của ông ta thì vui phải biết”

“Chuyện gì vậy?” Ginny Weasley đứng lúc hỏi.

“Longbothorn đã làm ra một chuyện cực kì vĩ đại” thằng nhóc khoa trương múa tay, mặc kệ Granger ngăn cản thế nào “Nó đã biến ra một Snape buồn cười nhất hành tinh”

Sau đó dùng ngữ điệu khuếch đại của nó miêu tả cụ thể mọi việc, rằng Lupin thú vị và hài hước cỡ nào, rằng Snape bị biến hóa ra sao khiến mọi người ở đó cười ồ lên.

Serena chỉ cảm thấy máu chảy trên khắp toàn thân dồn hết lên não. Đôi mắt tràn ngập lửa giận nhìn bọn chúng, hiện tại chỉ muốn lập tức cho thằng nhóc một bữa chú cảm miệng và để cái mồm của nó không thể thốt lên câu nói dung tục và thiếu tôn trọng nào. Có vẻ như nó vẫn chưa rút ra được bài học nào sau khi bị trừng phạt như thế. Đánh chết không chừa.

“Đáng tiếc thằng Malfoy đã dùng bữa chú khiến Snape biến mất” Weasley kết luận “Bữa chú của nó hoàn toàn không có trong chương trình học, mình đoán nó lại học cái gì đó hắc ám từ cha của nó. Mình đã bảo mà, cả nhà Malfoy đều là kẻ xấu”

Granger bắt đầu nói: “Ron . . .”

Đột nhiên, Ron Weasley nhảy căng lên, liên tục sờ nách của mình rồi mỉm cười không cưỡng lại được:

“Mình buồn quá . . . ha . . .ha . . .ha . . . mình buồn quá . . .”

Trước sự kinh ngạc của mọi người với cảnh tượng bất ngờ xảy ra, thậm chí không ai phản ứng kịp rốt cuộc Weasley làm sao vậy? Serena cũng nghi hoặc, nhưng rất nhanh liền biết thằng nhóc bị dính bữa chú ‘cù lét’.

Cô mỉm cười, quay sang nhìn xung quanh, lập tức nhìn thấy đám người nổi trội đang đi đến bàn nhà Slytherin. Mái tóc màu bạc chói lóa cùng dáng người cao lớn, gương mặt đẹp trai lạnh lùng khiến nhiều học sinh không nhịn được quay đầu lại nhìn. Hiển nhiên hẳn chính là người nổi bật nhất tại đây.

Trùng hợp như vậy? Serena tỉ mỉ nhìn, trong khi Ron Weasley đã ngừng nhảy căng lên và thay vào đó là lẩn lộn trên sàn nhà trong thanh âm lo lắng của Granger. Malfoy vẫn không quay đầu mà đi thẳng về phía trước, gương mặt ban chật cho thấy tâm trạng của hắn rất rất không tốt, thậm chí còn rất tồi tệ. Khiến ngay cả người suốt ngày cợt nhả Zabini cũng không dám ho he gì.

Cô nhìn hắn một lượt từ đầu đến chân. Hai tay hắn buông thõng xuống, mắt nhifit hảng về phía trước, mà đùa phép hắn là vẫn còn nằm gọn trong vạt áo.

Thậm chí khi nhìn chăm chăm vào Weasley, cô còn không phát hiện một luồng ánh sáng của bữa chú nào trên người nó.

“Mình . .ha . . .ha . . . bị làm sao vậy? . .ha . . .ha . . .ha . . .”

Ron Weasley vẫn tiếp tục cười không ngừng, mấy người nhà Gryffindor vây quanh nó, thậm chí còn muốn tiến lên đề nó lại, Granger hét lên:

“Cậu ấy bị dính bữa chú ‘cù lét’”

“Mình phải đi tìm cô McGonagall” Harry Potter lo lắng.

Serena vẫn không ngừng tìm kiếm đáp án trên người Malfoy. Không phải trực giác, mà cô chắc chắn hắn đã làm gì đó.

Cho dù điều này làm cô rất hài lòng. Nhưng vẫn tò mò.

Malfoy đột nhiên nghiêng đầu nhìn cô, đôi mắt màu lam vẫn chưa rút đi sự tức giận đáng sợ, hắn gõ nhẹ tay lên bàn.

Serena thần nhiên quay đầu đi, không hề có một chút xấu hổ khi bị bắt gặp đang nhìn người. Trên thực tế cô không hề nhìn trộm nên làm sao lại sợ bị bắt quả tang? cô là quang minh chính đại tìm tòi.

“Vô thanh chú?”

Serena thì thầm, có phải vậy không? Vô thanh chú là những bùa chú không cần dùng đến đũa phép, thậm chí đẳng cấp cao cũng không cần mở miệng hô. Mà vô thanh chú cần người có ma lực cường đại và thuần túy thể hiện, đặc biệt tập trung, đặc biệt mạnh mẽ.

Malfoy đã có thể sử dụng vô thanh chú? Serena nghi ngờ, như vậy hẳn đã mạnh đến mức độ nào rồi?

Cô quay đầu lại, nhìn hắn. Ánh mắt tìm tòi nghiên cứu triệt để rõ ràng, một tia sáng ở trong lòng bắn ra, mang tính chất khẳng định. Không biết Malfoy suy nghĩ cái gì, dường như hắn biết cô đang suy đoán đến đó, liền nhếch miệng lên, nở nụ cười.

Cô đoán đúng rồi.

Serena thu hồi tầm mắt lại, nhìn thẳng nhóc thờ hồng học từ từ đứng lên, hiệu quả của bùa chú đã hết trước khi có một giáo viên nào xuất hiện. Canh giờ cũng thật chính xác.

Serena mặt không thay đổi tiếp tục gục xuống bàn. Đắc tội Malfoy luôn luôn là một điều ngu xuẩn.

Cho nên người thông minh như cô sẽ không bao giờ làm điều ngu xuẩn đó.

Bạn đang đọc truyện *Ánh Mặt Trời U Âm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 30: Chương 26

Mấy hôm nay tâm trạng của giáo sư Snape cực kì không tốt. Trên thực tế tâm trạng của thầy luôn luôn không tốt và từ khi có giáo sư mới đến dạy môn ‘Phòng chống nghệ thuật hắc ám’ thì tâm trạng của thầy lại càng không tốt. Nhưng đặc biệt hơn cả là tâm trạng của thầy gần đây phải nói là vô cùng vô cùng kém. Nguyên nhân được Serena lý giải chính là thầy đã biết cái vụ mà mấy đứa nhóc nhà Gryffindor đã kể về sức tưởng tượng của nó.

Nói đến tình hình trường học gần đây, ngoài tâm trạng của thầy Snape có sức ảnh hưởng đến không khí trong trường học thì cũng phải kể đến sự căng thẳng giữa hai nhà Gryffindor và Slytherin ngày càng tăng, mà nguyên nhân trực tiếp cũng là từ cái vụ trong tiết học của thầy Lupin đó.

Lúc đó Serena chỉ nghĩ, cũng may Malfoy đã ra tay và đề nghị không được xúc phạm đến viện trưởng của Slytherin và uy hiếp đủ điều để trong tiết học của cô giáo sư Lupin không còn hành động như thế nữa, nếu không thì chắc hẳn cô cũng phải cho ai đó một bùa chú chứng tỏ rằng thần tượng của cô là không thể xâm phạm. Đương nhiên, giáo sư Lupin đâu có bù nhìn giống Lockhart, vì vậy chắc lúc đó cô chỉ có thể phá hủy một cái gì đó quý giá trong phòng học mà thôi.

Nghĩ đến Lockhart, Serena hiện tại có chút nhớ, Trước đây cô luôn cảm thấy phiền phức và chán nản với những trò đùa của ông ta, nhưng khi Lão tắc kè này đi rồi, thì không khí trong trường học lại có chút căng thẳng. Đây gọi là người ta đi rồi mới biết quý trọng. Tất nhiên, tâm trạng của Serena hiện giờ vẫn chưa đến mức như thế, chỉ trong những lúc rảnh rỗi không việc gì làm cô mới đột nhiên nhớ đến người này. Cũng không biết ông ta hiện tại đang ở đâu.

Quay lại với tâm trạng không tốt của giáo sư Snape. Ai cũng biết giáo sư là nhân vật đáng sợ nhất trong trường, và khi thầy thể hiện ra rằng mình rất đáng sợ thì sự đáng sợ đó càng nhân lên gấp bội. Hậu quả của nó chính là không chỉ điểm của nhà Sư Tử đang tụt dần về con số không mà cả hai nhà khác cũng như thế. Tất nhiên, thầy Snape không bao giờ từ điểm Slytherin mà chỉ bắt họ lao động không công mà thôi.

Mà Serena cũng không tránh khỏi luồng khí u ám của thầy.

Sai lầm duy nhất của cô từ trước đến giờ là không nên vội vã mà xin làm học đồ của thầy trong khi tâm trạng giáo sư đang là con số âm.

Ừ thì cô thích môn Độc dược thật đấy, và giáo sư Snape quả thật được xưng là bậc thầy độc dược. Nhưng hiện tại cô mới chỉ học năm thứ hai, còn lâu mới được thực hành những loại thuốc phức tạp, cho nên nếu như thầy Snape nhận cô thì khả năng Serena phải lao động tạp dịch là điều không thể tránh khỏi.

Tất nhiên, nó không phải là điều khiến cô cảm thấy chán nản, ai lần đầu tiên làm việc cũng cần phải bắt lại từ con số không đó thôi, nhưng thứ khiến cô chán ghét nhất chính là bút lông gà và tấm da dê.

Phải, chính là hai thứ cổ hủ này. Thời đại mà dân Muggle đã bắt đầu sử dụng bút bi và giấy trắng thì giới phù thủy vẫn còn giết hại động vật và dùng những thứ của thế kỉ XV. Không phải ở đây đã có giấy trắng rồi sao? Bằng chứng là những quyển sách, những quyển nhật kí đều được làm bằng giấy đó thôi, lí do gì mà khi viết báo cáo phải đặc biệt dùng tấm da dê vậy? Serena vừa khó hiểu mà cũng cảm thấy khó chịu.

Càng khó chịu hơn nữa là mỗi lần muốn viết một vài chữ thì cứ phải cầm lông gà chấm mực rồi viết, xong rồi lại tiếp tục chấm mực. Nói thật, nó còn khó dùng hơn cả bút lông nữa. Mặc dù hai loại bút này chẳng khác gì nhau cả.

Mặc dù chán ghét nó nhưng đây vẫn chưa phải nguyên nhân chính nhất khiến Serena cảm thấy chán nản cho sự hấp tấp của mình. Viết bài tập thì cứ viết

thời, dù sao cô cũng đã dùng một năm rồi, chịu đựng thêm một thời gian nữa cũng không sao. Điều nay thì cô ít nhất vẫn có thể chịu đựng được.

Nhưng ai đến nói cho cô biết, vì sao Malfoy cũng có mặt ở đây không?

Serena khóc không ra nước mắt. Cô hiện tại có chút hối hận khi thích môn học này.

Chuyện kể rằng sau khi Serena vượt qua thời gian thử nghiệm với một xấp tám da dê và được phép mỗi buổi tối ngày chẵn vào tầng hầm của giáo sư Snape, thì người cô nhìn thấy không phải bộ đồ đen từ đầu đến chân cùng cái mũi lớn đặc trưng của giáo sư Snape mà là một mái tóc bạch kim và ánh mắt màu lam?

Khi cô chết đứng chôn chân tại chỗ thì Malfoy, người đang vắt chân ngồi thành thoi trên chiếc ghế dài cũ kĩ, gấp quyển sách đang đọc dở, ưu nhã đứng lên, nhìn cô với ánh mắt nhàn nhạt:

“Thầy Snape dạo này rất bận, vì thế tạm thời tôi sẽ hướng dẫn cô làm những bài tập đơn giản”

Serena gian nan gạt đầu, cô hiện tại vô cùng vô cùng mong muốn có thể quay ngược thời gian trở lại thời điểm xin làm học đồ của thầy Snape.

Dù sao thì cô cũng không thể tập trung làm bất cứ một việc gì mà không có sai sót khi đứng bên cạnh người này. Như vậy thì cô dành thời gian đó đi làm việc khác còn hơn.

Bạn đang đọc truyện *Ánh Mặt Trời U Âm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31: Chương 27

Thời gian cứ như vậy mà trôi qua, thoát một cái từ lúc nhập học đến giờ đã được hai tháng. Cuộc sống của Serena mặc dù có một vài điều ngoài ý muốn nhưng cũng được coi là trở thành quy luật. Ban ngày lên lớp học, buổi tối ở nhà làm bài tập, cứ đến ngày chẵn thì ở trong tầng hầm của giáo sư Snape từ 7h30 đến 9h30, sau đó nom nớp lo sợ và không được tự nhiên mà ở cùng một không gian với Malfoy đến hai tiếng đồng hồ.

Hôm nay là ngày 31 tháng mười, lễ Halloween.

Đối với Serena thì ngoài việc buổi tối phải đến Đại sảnh đường dự tiệc thì ngày hôm nay cũng chẳng khác những ngày bình thường là bao nhiêu. Nếu như không muốn nhắc đến chuyện cô được hưởng yên tĩnh của một ngày nghỉ mà không có tiếng cãi nhai và thăm dò của Lisa.

Dĩ nhiên, hôm nay cô nàng đi đến làng Hogsmeade, ngôi làng ngoài khu vực trường học duy nhất mà chỉ có học sinh năm ba trở lên mới được phép đến đó.

Và dĩ nhiên, cô được biết Cedric cũng ‘trùng hợp’ có ý định đến đó trong ngày hôm nay. Đến đây đã đủ hiểu cô nàng tóc vàng kia ra ngoài với mục đích gì. Ổn giờ là Lisa không theo đuổi cuồng nhiệt và lộ liễu giống như thần tượng Malfoy. Dạo này khi đứng trước Cedric thì Serena đã có dịp choáng mặt khi chứng kiến vẻ ‘dịu dàng’ của cô nàng. Tất nhiên, không ngoại trừ khả năng vì thời điểm đó là ở trong thư viện nên cô nàng không thể cãi nhai nói suốt được.

Serena nghĩ, khả năng mỗi khi cô muốn được yên tĩnh thì nên đi tìm Cedric.

“Hi . . . chào mọi người”

Cánh cửa lớn của kí túc xá bỗng nhiên được mở ra, Lisa Turpin hưng phấn bước vào. Theo sau cô nàng là những người khác cũng đi trong ngày hôm nay. Nhìn cô nàng đang bước đến chỗ cô và Luna, Serena bắt đầu đi nhìn đồng hồ, mới có hơn 4 giờ mà đã về rồi?

“Sao cậu về sớm vậy?”

Cô còn chưa đọc xong cuốn sách đấy.

Cô nàng thần bí kéo cô và Luna vào trong phòng ngủ, ‘Kính hồng’ đầu óc lơ mơ không hiểu gì cả, trong đầu của cô bé bây giờ vẫn là những sinh vật huyền bí mà bản thân chưa bao giờ nhìn thấy.

Vội vàng khóa cửa lại, Lisa chẳng quan tâm đây không phải phòng ngủ của mình mà tùy tiện ra vào. Thuận thực đến bên giường của Serena, cô nàng mới lôi từ trong túi ra một đồng kẹo dẻo các loại mà chỉ cần nhìn cô liền biết ăn vào thì tốc độ sâu răng của con người sẽ tăng trưởng đến mức bao nhiêu phần trăm.

“Minh mang về cho các cậu này, ăn đi”, Lisa vui vẻ nói.

Serena khoanh tay nhìn cô nàng, ánh mắt không thèm nhìn đồng kẹo được vớt la liệt trên giường:

“Mình không thích ăn kẹo dâu”

Luna cầm một cái lên mềm thử, sau đó không nhận được nhãn mác:

“Ngọt quá”

Serena đặt quyển sách trên bàn, ngồi xuống ghế rồi mới khinh bỉ:

“Nhìn cậu kia, cứ như là trúng được tiền ấy”

Lisa không thèm để ý sự độc miệng của cô, mỉm cười vui vẻ:

“Hôm nay mình gặp được Cedric ở đó” Cô nàng chấp tay “Cậu không biết đâu, anh ấy bắt chuyện với mình rồi, lại còn cười với mình nữa”

Cô không để ý nói:

“Thế bình thường anh ấy không cười với cậu?”

Cedric luôn luôn cười với người khác mà.

“Không giống” Cô nàng phản bác “Không giống như thế.”

“Không giống chỗ nào?” Serena soi mói nhìn Lisa một lượt từ đầu đến chân, cô nàng hiện tại đang ở tuổi dậy thì, chiều cao tăng trưởng rất nhanh, ngực hơi nhô lên một chút. Mặc dù vẫn được coi là một tiểu nữ nhân nhưng so với anh tuấn cao lớn Cedric mà nói thì vẫn chỉ là một con nhóc choai choai chưa lớn. Trong thời kì nhạy cảm này, mặc dù chỉ hơn kém nhau một tuổi nhưng lại có sự khác biệt không hề nhỏ. Cứ nhìn Cho Chang mà xem, cô gái kia mặc dù là người phương đông nhưng hiện tại đã là một nữ nhân có ngực có eo. Đó chính là minh chứng rõ nhất thể hiện sự cách biệt về tuổi tác.

“Cedric đã học năm thứ sáu rồi” Luna đột nhiên nói, cô nàng hiếm có khi nghiêm túc và chột đứng chỗ ngựa như hôm nay, “Cậu mới học năm thứ ba. Khi cậu học năm thứ năm thì anh ấy ra trường rồi”

Cả hai người đồng loạt quay sang nhìn cô bé. Luna không sợ chết nói tiếp:

“Đợi đến lúc cậu phát triển đủ để đàn ông động lòng thì anh ấy cũng chẳng nhìn thấy”

Serena phải nói là vui như lên trời, cô âm thầm vỗ tay khen ngợi Luna, vấn đề này cô cũng từng nhắc tới, nhưng Lisa lại chẳng thèm nghe, chỉ coi trọng chiến thuật tăng lên số lần đụng mặt để thân thiết hơn. Hôm nay ngay cả người không để ý lắm đến yêu đương cũng phát hiện ra điểm này thì Lisa không quan tâm cũng không được rồi.

Rèn sắt khi còn nóng, Serena nói tiếp:

“Bây giờ vẫn chưa phải muộn lắm đâu, hai người vẫn còn hai năm để tiếp xúc nhưng cậu phải nhớ là Cho Chang chính là một đối thủ đáng gờm, nếu cậu không lớn nhanh lên thì hoàng tử trong lòng cậu sẽ thành của người khác đó”

Lisa Turpin bị đá kích đến đứng hình. Cô kiên nhẫn chờ đợi, quả nhiên không đến ba phút thì nghe thấy giọng nói quyết tâm của Lisa:

“Mấy bài tập thể hình của cậu . . . mình sẽ luyện”

Serena hài lòng mỉm cười. Cuộc sống hạnh phúc sau này tất cả là nhờ nó đó.

Tình yêu thật đúng là một điều tuyệt vời, mặc dù cô chỉ là người được thơm lây. Sau này sẽ không phải nghe thấy tiếng ồn ào oán giận của cái mồm lưỡi nhai này nữa.

Bạn đang đọc truyện *Ánh Mặt Trời U Ám* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 32: Chương 27 (tiếp)

Buổi tối. Đại sảnh đường.

Serena đang chán đến chết ngồi trên bàn dài nhà Ravenclaw, đôi mắt soi mói mà nhìn qua nhìn lại đám thức ăn cực kì nhiều dầu mỡ trước mặt. Ở đây duy chỉ có duy nhất cốc nước cam là cô hài lòng một ít, còn lại thì đều là gà rán, bánh mì các thứ vô cùng không đủ dinh dưỡng. Vậy mà đám nhóc này lại ăn đến thích ý như vậy.

Người cùng cảnh ngộ với cô chính là cô nàng Lisa ngồi bên cạnh, bởi vì quan tâm đến vấn đề tăng cân ở tuổi dậy thì nên cô nàng không dám tùy tiện ăn quá nhiều. Nghe tiếng nói chuyện rôm rả và tiếng nhai nhóp nhép của học sinh, cô nàng thở dài:

“Thật là chán quá đi, hiện tại nếu có thầy Lockhart ở đây thì chắc sẽ vui lắm”

Bàn tay cầm đĩa của Serena dừng lại.

Luna than thở:

“Mình cũng cảm thấy có thầy ấy ở đây thì sẽ không buồn chán thế này đâu. Mặc dù có đôi lúc thầy ấy thật là phiền phức”

“Cứ nhìn đến giáo sư Lupin là mình lại nhớ Lockhart” Cindy cũng thở dài “Thầy Lockhart thật tốt, luôn kể chuyện cho tụi mình nghe và chẳng bao giờ cho bài tập về nhà”

Những người xung quanh gật đầu đồng ý. Một người khác còn nói:

“Còn không phải sao, trong các giáo sư thì mình thích nhất là thầy ấy, không chỉ thân thiện mà còn rất tốt nữa. Nhưng thầy chỉ thích mỗi Wilson”

Serena ngẩng đầu nhìn người vừa nói. Đó không phải là Helen Carney đã từng chung phòng với cô một năm sao? Lời cô gái này nói cũng quá là phi lý!

“Lockhart thích mình?” Cô nhún mày hỏi lại, “Lão . . . thầy ấy mà thích mình? cậu không phải nhìn nhầm chứ?”

Helen bĩu môi:

“Ai cũng nhận ra điều đó hết mà”

Thấy mọi người gật đầu, Serena mới thông thả uống nước, đây có lẽ là món ăn duy nhất cô dùng trong buổi tối ngày hôm nay.

“Chứ không phải Lockhart thích trêu đùa mái tóc của mình hả?”

Helen lắc đầu không nói. Mọi người cũng chỉ chuyên tâm ăn uống cùng nói chuyện, rất nhanh đề tài lại được thay đổi, về trận Quiddich sắp tới, và Azkaban.

“Sirius Black vẫn chưa bị bắt lại?” Serena dò hỏi.

“Chắc là chưa đâu” John Crofts lên tiếng, cậu nhóc học cùng năm với Lisa “Trên báo vẫn không thấy có thông tin gì thì chắc hẳn là vẫn chưa bắt được”

“Thật là đáng sợ” Luna than thở, thấy mọi người nhìn mình liền giải thích “Ý mình là những giám ngục đó, cảm giác ớn lạnh đó mình đến giờ vẫn không quên được”

Không chỉ cô nàng không thể quên, mà nạn nhân trực tiếp Serena mới gọi là khắc sâu ấn tượng. Hiện tại cứ nghĩ đến chúng là thái dương lại nhảy lên, đầu đón mang theo điểm sợ hãi.

Đó là nỗi sợ hãi duy nhất cô từng cảm thấy ngoài phải đối mặt với Tổ chức. Tra tấn cùng hành hạ tinh thần.

Serena đột nhiên rất khâm phục tên tử tù đã trốn thoát khỏi Azkaban, bị nhốt hơn mười năm trời, chịu đựng tra tấn nhiều như thế, vậy mà vẫn còn khả năng để trốn ra ngoài, chứng tỏ sức chịu đựng của hắn không phải tốt bình thường.

“Mình nghe nói giám ngục thường tìm những người có liên quan đến phạm nhân để điều tra” Cindy thần bí nói “Không hiểu sao lần đó họ lại tấn công Serena?”

Cô nhún vai, sắc mặt dần dần trắng đi, mọi người lại lần nữa tránh đi đề tài này và nói sang chuyện khác. Chung quy đó không phải là một kí ức tốt đẹp gì cho cam. Chỉ cần nghĩ đến thôi cũng khiến người khác phải nổi da gà.

Thời gian còn lại Serena không thể chú ý đến mọi người ngồi xung quanh nói đến cái gì, trong đầu cô chỉ nghĩ đến tình cảnh trên tàu ngày hôm đó, bóng dáng màu đen u ám bao trùm mọi ánh sáng, nó lơ lửng trên không trung rồi từ từ lướt đến gần cô.

Cảm giác linh hồn bị xé rách và hút đi vẫn còn rõ như vừa xảy ra ngày hôm qua khiến cô không nhận được rung mình. Não bộ bị tổn thương đến bây giờ vẫn chưa khỏi hẳn, Serena đoán sau ngày hôm nay có lẽ mỗi đêm những cơn ác mộng sẽ quay trở lại sau một thời gian ngắn được dùng thuốc an thần.

Không hiểu sao hiện tại cô lại cảm thấy hơi hơi bất an, các dây thần kinh căng cứng lại không có dấu hiệu thả lỏng. Từng đợt da gà lần lượt nổi lên, tâm trạng hốt hoảng không có dấu hiệu mà dần dần xâm lấn . . .

Serena không biết, chỉ vài giờ sau đó, cô sẽ lí giải được tâm trạng bất an đó vì sao lại đến . . . và nỗi sợ hãi của cô lại xuất hiện.

Bạn đang đọc truyện *Ánh Mặt Trời U Âm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 33: Chương 28

Bữa tiệc kéo dài đến gần mười một giờ đêm rồi mới kết thúc, các học sinh được học trưởng dẫn về kí túc xá của mình. Serena còn nhớ, trong lúc ăn com, có một cậu nhóc đã nói rằng: ‘Hôm nay là ngày ma quỷ xuất hiện’.

Cô đã âm thầm khinh bỉ nó, không phải cô không tin lời cậu ta nói, mà là vì bản thân cô chưa bao giờ sợ ma quỷ.

Nhưng không ngờ mà quỷ trong lòng cô xuất hiện thật.

Serena và những người khác đi dọc theo hành lang quen thuộc để trở về nhà Ravenclaw, kí túc xá của bọn họ nằm ở đỉnh của một tòa tháp khác, vì vậy mà đường trở về xa hơn những nhà còn lại. Bên ngoài tiếng gió gào thét dữ dội, cùng hơi lạnh ẩm ướt của cơn mưa mang tới báo hiệu một dự cảm chẳng lành.

Bọn họ còn chưa đi đến nơi, thậm chí chỉ mới đi được hai phần ba con đường thì giáo sư Flitwich đột ngột xuất hiện, với bóng dáng bé nhỏ tí hon của thầy:

“Các học sinh chú ý” Thầy khẩn trương hắng giọng một cái “Chúng ta cần quay trở lại Đại sảnh đường”

Đương lúc mọi người còn chưa kịp hiểu chuyện gì xảy ra thì thầy lại nói tiếp:

“Có một chút ngoài ý muốn nho nhỏ, và các em không cần lo lắng, chúng tôi sẽ giải quyết rất nhanh, vì vậy các em phải tập trung theo sát tôi và không được ngó ngang dọc”

Nhìn bước chân vội vã của thầy Flitwich ở phía trước, các học sinh không thể không tin rằng có chuyện gì đó không đúng đã xảy ra, vì vậy trên gương mặt mọi người đều hiện lên vẻ bối rối và bất an.

“Serena, không biết là có chuyện gì vậy nhỉ?” Luna nhỏ giọng hỏi, cô nàng cảm thấy hơi hơi bất an.

Cô lắc đầu: “Đến đó rồi xem đi”

Lúc bọn họ quay trở lại Đại sảnh đường thì các học sinh nhà Gryffindor đã có mặt ở đó. Trông họ hình như có chút sợ hãi và kinh hoàng, cũng không biết đã xảy ra chuyện gì?

Chưa đầy năm phút sau các học sinh nhà Slytherin và Hufflepuff cũng lần lượt có mặt, nhìn trông họ bối rối và ngờ ngác không hiểu chuyện chứng tỏ vẫn đề đang nằm ở nhà Gryffindor. Khi các thầy cô đóng hết tất cả các cánh cửa đi vào Sảnh đường, hiệu trưởng Dumbledore nói với học sinh:

“Các thầy cô và tôi cần hướng dẫn một cuộc kiểm tra các lâu đài. Tôi e rằng các trò phải ở lại đây vào đêm nay vì sự an toàn của chính các trò. Tôi yêu cầu các huynh trưởng canh gác ở các lối vào Sảnh đường và tôi giao trách nhiệm cho các Thủ lĩnh nam sinh và Thủ lĩnh nữ sinh. Bất cứ động tĩnh nào cũng phải được báo cáo với tôi ngay lập tức”.

Sau đó thầy vẫy nhẹ cây đũa phép trong tay, mấy cái bàn liền tự động bay sát vào tường rồi dựng lên đó. Thêm một cái vẫy tay nữa, trên Sảnh đường xuất hiện hàng hàng trăm cái túi ngủ mà Serena không chắc cô có thể nằm yên ở bên trong đó không.

“Ngủ đi các trò”

giáo sư Dumbledore đi ra và cánh cửa lại.

Đại sảnh đường lập tức vang lên tiếng thì thầm bàn tán, những học sinh nhà Gryffindor đang kể lại cho mọi người biết chuyện gì vừa xảy ra.

“Sirius Black đang ở trong trường học?”, Lisa Lurpin thốt lên “Một kẻ tử tù nguy hiểm đang ở trong trường?”

Đám đông lại lập tức nhao lên như ong vỡ tổ, không biết là ai thì thầm một câu:

“Làm sao có thể? Các giám ngục đang canh gác mọi ngõ ngách trong trường rồi, hắn có thể đi vào được?”

“Có thể là hắn độn thổ để vào” Một cô gái đang phán đoán.

Serena bình tĩnh không thêm đề ý. Một học sinh năm thứ năm nhà Hufflepuff nói:

“Có thể hắn cài trang để đi vào không?”

Cô coi như mình không nghe thấy gì. Trong khi một thằng nhóc Gryffindor nói thẳng ra:

“Hắn có thể trực tiếp bay vào đây mà”

Serena tròn mắt. Không hiểu bình thường họ đọc những quyển sách gì, ít nhất khi mới vào trường thì cũng phải lướt qua cuốn Lịch sử Hogwarts đi chứ?

“Tất cả trật tự” Huynh trưởng nhà bọn họ đột ngột hô lên “Tất cả chui vào túi ngủ, mười phút nữa tắt điện”

Lisa kéo cô và Luna cầm ba cái túi ngủ đi vào trong một góc. Cô nàng thoải mái thở dài:

“Minh nghĩ ở đây là an toàn nhất rồi đó”

Serena nghĩ nếu không phải Cedric phải đứng canh gác thì chắc chắn cô nàng đã nhân cơ hội mà chạy đến rồi.

“RẦM . . .”

Bỗng nhiên, một tiếng động lớn vang lên, làm chấn động cả Sân đường. Serena giật mình ngẩng đầu nhìn về phía cửa lớn.

“Làm sao vậy?”

“RẦM RẦM”

Mấy cô gái không nhìn được mà hét chói tai.

Đột nhiên, tất cả các ánh sáng bị tắt phụt một cái. Cả không gian chìm vào trong bóng tối.

Cảm giác ớn lạnh bao phủ toàn thân Serena khiến cô không nhìn được mà rùng mình. Lòng tơ dưng đứng thẳng lên, đầu óc không hiểu vì sao mà đau nhức dữ dội.

“RẦM RẦM RẦM”

Tiếng đập cửa vẫn không dừng lại, cánh cửa vẫn không chịu được mà mở ra, một luồng bóng đen từ từ tiến vào . . .

Bên ngoài, tiếng gió vẫn gào thét dữ dội, giống như một con khủng long đang nuốt chửng cả con gió.

Không biết là giọng nói của ai, mang theo tiếng khóc cùng sự hoảng sợ:

“giám . . . giám ngục”

Bạn đang đọc truyện *Ánh Mặt Trời U Âm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 34: Chương 28 (tiếp)

Cô còn không kịp suy nghĩ nhiều, một cảm giác đèn nén cùng hắc ám đã bao trùm toàn thân, Serena không rõ vì sao bản thân chẳng hề có liên quan gì đến Sirius Black mà những viên giám ngục này lại luôn luôn tấn công vào cô, thậm chí trong khi những người khác chỉ bị sợ hãi một chút còn mình thì vẫn ám ảnh cho đến bây giờ.

Serena lùi dần về sau, bàn tay nắm chặt đũa phép không dám động đây, đầu càng ngày càng đau.

Chiếc áo choàng đen cao lớn chìm vào bóng tối, nhưng cô vẫn cảm giác được nó đang đến gần mình, nhiệt độ xung quanh đột ngột giảm mạnh cùng áp lực từ phía trước truyền tới khiến Serena suýt nữa thì ngã khụy xuống.

Tìm đập thành thạch.

Không thể nghe thấy mọi người xung quanh đang nói gì, dường như Lisa đứng gần cô đang hét lên, hay có tiếng ai đó loáng thoáng muốn đi gọi giáo sư . . . Chỉ trong chớp mắt khi đèn tắt đi, và mọi người còn chưa kịp phản ứng thì bóng tối . . . đã muốn nuốt chửng linh hồn cô.

Nó muốn xé nát và tra tấn linh hồn con người, để nạn nhân phải chịu nỗi thống khổ tột cùng, nó muốn để lại cho con người nỗi sợ hãi và ám ảnh, mà lấy đi những kí ức tốt đẹp của họ.

Và lần đầu tiên . . . giám ngục đã làm điều đó với một người không phải là tội phạm . . .

Dường như nỗi ám ảnh của ngày hôm đó lại hiện về . . .

Serena sợ hãi nhắm mắt lại. Thời gian chỉ vùn vụt vài giây thôi, nhưng cô đã có cảm giác dài đằng đẵng như cả một thế kỉ.

Bóng đen u ám nhanh như chớp bay đến trước mặt cô, cả người tỏa ra hàn khí lạnh lẽo, nháy mắt dường như đóng băng cả không gian.

Đột nhiên, cánh tay của Serena bị kéo mạnh về phía sau khiến cô suýt mất thăng bằng mà ngã xuống, sau đó là một luồng ánh sáng mạnh mẽ hiện lên, cô không nhìn được mà nhắm mắt, kinh ngạc không nói lên lời.

Đó là một con rồng màu bạc vô cùng xinh đẹp, những chiếc vảy bóng loáng lấp lánh dựng ngược lên làm tư thế sẵn sàng chiến đấu. Trước mặt cô, gương mặt anh tuấn lạnh lùng của Draco Malfoy không hề có một chút dao động mà giờ đây phép về phía trước, ánh mắt nhìn thẳng bóng đen.

Serena hơi hơi thất thần.

Trong khoảnh khắc này, mọi sự sợ hãi cùng né tránh đối với Gin không hiểu sao biến mất sạch. Nơi cổ tay được nắm lấy ấm áp đến lạ lùng.

Thình . . . thịch . . . thình . . . thịch . . .

Tim vẫn đập liên hồi.

Không biết có ai hô lên một câu: “Thần hộ mệnh thật là xinh đẹp” Cô mới phản ứng lại.

Con rồng bay lên không trung, nó há mồm, thét dài một tiếng rồi đập hai chân trước lên, mười phần oai hùng, giám ngục dường như rất e ngại sự bảo hộ của thần hộ mệnh, nó hơi lùi lại về sau, rồi biến mất sau cánh cửa.

Mọi chuyện chỉ xảy ra trước mắt khiến mọi người còn không phản ứng lại, con rồng màu bạc nhạt dần rồi biến mất, Serena cảm giác bàn tay đang cầm tay mình rời đi, không hiểu sao có chút thất lạc.

Tất cả mọi thứ trong chớp mắt quay trở lại bình thường, nếu không phải cánh cửa bị phá ra vẫn chưa được đóng lại và dư âm của không khí lạnh vẫn chưa mất đi thì mọi người còn cho rằng sự xuất hiện của những kẻ đáng sợ kia chỉ là một hồi ảo giác.

“Harry”

Ron Weasley đột nhiên hét lên, cô quay lại nhìn. Trong luồng ánh sáng được phát ra từ những chiếc đèn phép, Harry Potter bất tỉnh ngã xuống đất, gương mặt của cậu tái nhợt mà vô lực, không còn một chút máu.

Tiếng bước chân vội vã lại gần, một cánh cửa được mở ra, kèm theo là âm thanh lo lắng của Dumbledore:

“Đã xảy ra chuyện gì?”

Trong chớp mắt, cả Sân đường sáng hẳn lên, mang theo không khí ấm áp khiến Serena bình tĩnh lại, cô lắc đầu, muốn xóa khỏi sự đau nhức trong đầu.

“Làm mình sợ muốn chết” Lisa vỗ ngực thở dài, cô nàng đứng dậy, lau mồ hôi trên trán, “giống như là ác mộng vậy”

Bên cạnh là âm thanh lo lắng của Lisa:

“Serena, cậu không sao chứ”

Cô lắc đầu, cho cô bé một nụ cười an ủi. Serena ngẩng đầu lên nhìn người vẫn đứng ở trước mặt mình. Hẳn dường như không chú ý đến cô mà ánh mắt nhìn thẳng về phía trước, quan sát tình hình xảy ra.

Cô đột nhiên cảm thấy, người đàn ông này cũng không đến mức đáng sợ như vậy. Chỉ ít thì, khi đứng trước một nỗi sợ khác, khi hắn nắm lấy tay cô, Serena liền cảm thấy sự an tâm vừa quen thuộc vừa xa lạ ủa về. Dường như từ rất lâu rất lâu rồi, cô mới thấy nó xuất hiện thêm một lần nữa.

Serena nhìn cảnh tượng chao đảo trước mặt, có chút tự giễu nghĩ, chắc chắn cô đầu đầu đến mức ảnh hưởng đến não bộ rồi, nếu không vì sao lại cho rằng Gin không đáng sợ chứ?

Khẳng định là . . . não cô có vấn đề rồi. Serena mơ hồ nghĩ, sau đó chìm vào bóng tối.

Roi vào một cơ thể ấm áp quen thuộc.

Bạn đang đọc truyện *Ánh Mặt Trời U Ám* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35: Chương 29

Cảm giác lạnh lẽo bao phủ toàn thân khiến Serena không nhìn được mà cuộn tròn người lại, cô mở mắt, nhìn không gian tối đen xung quanh mà không xác định được hiện tại mình đang ở nơi nào. Đứng dậy, cảm giác chân không chạm đất liền cúi xuống mới phát hiện bản thân đang ở trên không trung, giống như một linh hồn đang lơ lửng, mất phương hướng. Serena tự giấu trí tưởng tượng của bản thân mình, có ai tự rửa mình chết như cô không?

Đột nhiên, một bóng đen xuất hiện ngay trước mặt cô, Serena còn tưởng đó là giám ngục liền vội vã lùi lại, nhưng không ngờ bản thân lại bay xa như thế. Đây là đâu vậy? Serena tự hỏi.

Bóng đen kia không tiến về phía cô, trong vài giây suy nghĩ, cô liền xác định được đó không phải là giám ngục. Mặc dù lạnh lẽo và hắc ám, nhưng bóng đen này lại mang đến cảm giác uy hiếp khó tả.

Là người sao? Cô nhìn bóng đen, đột nhiên nhớ tới nó rất giống một người mình đã gặp trước kia, mặc dù kích cỡ khác nhau nhưng không hiểu sao Serena lại nghĩ đến hai bóng đen này là một.

Trong rừng rậm đêm hôm đó . . .

Cô nhẹ nhàng lướt người tới, chậm chậm chậm chậm muốn nhìn rõ mặt đối phương.

Đó là một gương mặt . . . vô cùng đáng sợ. Không chỉ xấu xí đến tận cùng mà còn cảm giác đó là mặt của một con rắn . . . cô không nhìn rõ lắm, chung quy vẫn không dám đến quá gần đối phương.

Nhưng Serena khẳng định, người này không hề có cơ thể.

Chiếc áo choàng dài nhẹ nhàng tung bay giống như đang phoi trong gió, kì lạ là nó không hề bị thổi bay mà vẫn đứng yên, gương mặt được che khuất bởi chiếc mũ mà trở nên vụn vặt.

“Tê . . . tê . . . tê . . .”

Một tiếng thì thầm lạnh lẽo vang lên, Serena nhìn xung quanh tìm kiếm nơi phát ra tiếng động, nó giống như tiếng kêu của một con rắn.

Đột nhiên, một đầu rắn khổng lồ vọt đến trước mặt cô, nó trợn mắt lên, lè ra cái lưỡi dài đáng sợ khiến cô giật mình mà lùi mạnh về sau.

Serena giật mình tỉnh giấc.

Mồ hôi lăn lải trên má, mái tóc ẩm ướt dính nhẹp dán lên trên trán, đôi mắt mở to nhìn xung quanh. Vẫn là một mảnh tối đen.

“Cậu cũng tỉnh rồi hả?”

Giọng nói dè chừng đột ngột phát ra. Serena nheo mắt lại, cố gắng thích ứng với bóng tối rồi quay sang nhìn nơi phát ra tiếng nói.

Cậu bé năm thứ ba đang nằm trên chiếc giường kẻ bên đang mở to mắt nhìn cô, thấp giọng:

“Đây là bệnh xá”

Hiện tại cô mới nhớ ra mình suýt bị giám ngục tấn công rồi ngất xỉu. Nhưng rõ ràng nó không tiếp cận được cô, vì sao vẫn bị như vậy?

“Tôi ngủ bao lâu rồi?”

“Chắc là được vài tiếng” Harry Potter thấp giọng nói.

Rất tốt, không đến mức ngủ một tuần giống như lần trước, Serena không nói nữa, cô nằm xuống, nhắm mắt lại.

Nhưng không thể nào ngủ được.

Bên tai có người chọt hỏi:

“Vi sao giám ngục lại vào được trường học nhĩ? Trong khi mấy cánh cửa ở Sân đường rất chắc chắn”

Cô thân nhiên nói:

“Chắc là vì truy tìm Black đi”

Sau đó liền không nói nữa. Bây giờ hiện thực ủa về cô liền cảm thấy đầu óc lộn xộn phát đau. Bên giường bên kia, Harry Potter lại có chút buồn bực, muốn nói chuyện nhưng lại chẳng biết phải nói gì. Mọi người ở Gryffindor đều nói Wilson là một cô gái khó gần, nhưng hiện tại cậu cảm thấy có người bị giám ngục tấn công như mình chắc cũng . . . ừm . . . có sự đồng cảm với nhau, cho nên rất muốn nói gì đó để an ủi bản thân cũng đồng thời trấn an đối phương. Nhưng cuối cùng cũng không mở miệng được.

Serena nhắm mắt lại, một chốc lau sau liền chìm vào giấc ngủ.

Đến sáng ngày hôm sau khi cô tỉnh dậy liền nhìn thấy gương mặt như cha mẹ chết, không phải nói là như cả thế giới bị diệt vong của giáo sư Snape. Cô nhìn biểu tình này của thầy liền cảm thấy không ổn, quả nhiên, khi nhìn thấy cô tỉnh liền tự động phát ra một bài ca bất hủ thâu tóm toàn bộ những từ ngữ độc ác châm chọc nhất của thầy. Tất nhiên, cậu bé nằm bên cạnh cũng không thể tránh khỏi.

Nhưng trọng tâm vẫn nằm ở chỗ cô.

“Wilson, tôi không nghĩ trò lại tự đại đến mức có bệnh trong người mà không nói ra” Snape nghiêng rặng, hung ác nhìn cô “Trò có biết linh hồn bị tổn thương sẽ bị ảnh hưởng nhiều đến mức nào không hả? Không nghĩ trò lại ngu xuẩn đến mức này, hả tiểu thư Wilson tự là theo ý mình?”

Serena sững sờ nhìn đôi phương, thấy thầy vẫn nhìn chăm chăm vào mình liền không nhịn được mà hỏi:

“giáo sư, thầy không biết em bị . . .”

“Trò bị làm sao?” giọng nói vẫn nghiêng rặng mà không có chút thả lỏng.

Nhìn biểu cảm này của thầy cô lại càng thấy nghi hoặc, không phải thầy biết tinh thần cô không được tốt mà nhắc nhở Malfoy đưa thuốc cho cô sao? Khi cô uống nó vào liền cảm thấy rất hiệu quả, còn nghĩ rằng thầy đã biết được bệnh của mình mà pha chế đây. Bởi vì nhìn nó giống thuốc an thần nhưng thực tế lại không phải, cô còn tạm thời không tra được nó ở trong sách. Chứng tỏ phải là bậc thầy độc dược mới có thể dựa theo bệnh tình mà điều chế thuốc.

Nhưng nhìn biểu tình tức giận của thầy, Serena lại đoán ra, Thầy không biết?

Vậy vì sao Malfoy lại đưa thuốc cho cô?

Serena sững người.

Bạn đang đọc truyện *Ánh Mặt Trời U Ám* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36: Chương 29 (tiếp)

Đầu óc không kịp xoay chuyển, cứ lơ mơ lòng vòng.

Cô nghĩ có lẽ đầu mình đau đến mức ngốc luôn rồi.

Nếu không phải giáo sư Snape âm thầm giúp đỡ cô thì Malfoy hành động như vậy là có ý gì?

Trực giác mách bảo khiến cô không dám suy nghĩ sâu hơn. Không phải cái gì cũng biết đều là điều tốt, đôi khi không biết mới là an toàn.

Mặc dù vậy, tâm trạng của Serena vẫn bồn chồn không yên kéo dài cho đến vài ngày sau, thầy Snape đã thay cô tạm dừng thời gian đến văn phòng của thầy cho đến hết kì nghỉ lễ giáng sinh và cô đã cảm thấy vô cùng may mắn vì điều đó. Càng tốt hơn chính là ma lực và thành tích học tập của cô sẽ không vì những cơn đau đầu như thế này mà sụt giảm.

Những cơn mưa kéo dài của cuối thu không có dấu hiệu dừng lại, báo hiệu một thời tiết tồi tệ của buổi sáng thứ bảy, nơi diễn ra trận đấu Quiddich giữa Gryffindor và Hufflepuff.

Không cần phải hỏi tại sao Sư Tử lại không đấu với Rắn trong trận đầu tiên, theo truyền thống thì vốn là như vậy, nhưng bởi vì gần đây tâm trạng của Malfoy không tốt nên Slytherin đã hoãn lại ngày thi đấu, để tránh những hôm trời mưa tầm tã như thế này.

Bầu trời u ám và không hề có một chút ánh nắng.

Hiếm khi có một thời tiết thích hợp để ngủ nước vào ngày cuối tuần, Serena nằm lì trên giường tới 9 giờ sáng mới chịu dậy rửa mặt, sau đó lại tiếp tục đập chăn đọc sách.

Thế giới phù thủy phải nói là quá lạc hậu. Một cuốn truyện tranh còn chẳng có, đồ dùng điện tử cũng không chứ chẳng cần phải nói đến Smartphone hay laptop.

Cho nên tất nhiên trò giải trí hấp dẫn nhất ở đây tất nhiên vẫn là Quiddich.

Đến mức mà bóng rổ và cả bóng đá đều không có nữa là.

Chán nản đến mức không đọc sách thì cũng chẳng có gì để làm.

Cánh cửa phòng đột nhiên bị mở ra mà không được báo trước, kèm theo giọng nói hưng phấn đến mức lệch một nhịp của của Lisa Turpin:

“Serena, cậu thấy bộ váy này thế nào?”

Trên tay cô nàng là một chiếc đầm dài đến gót chân màu hồng phấn.

Serena gấp quyển sách lại, lắc đầu ngán ngẩm:

“Lisa, mình đã nói bao nhiêu lần rồi, trước khi vào phòng tớ thì phải gõ cửa, OK? cậu nên lịch sự một chút đối với cánh cửa của phòng mình, đây là lần cuối cùng đấy”

Cô nàng vẫn giữ nguyên thói quen khi hai người ở cùng một phòng.

“Được rồi” - Lisa nhún vai - “Mình chỉ quá hưng phấn nên mới quên mất thôi” - Rồi vội vàng yếm chiếc váy vào người - “Cậu thấy nó thế nào? được không?”

Serena lắc đầu:

“Muốn nổi bật thì trước tiên cậu phải biết thời tiết hôm nay như thế nào, Lisa, cậu nghĩ trời mưa to và ẩm ướt như thế này thì mặc nó sẽ thích hợp?”

Đối phương ngán người:

“Ừ nhỉ, mình quên mất. Không phải là có đủ rồi sao?”

Serena cười khẩy, cô bé ngây thơ nhất hệ mặt trời:

“Cho dù cậu có thể dùng bữa chủ hong khô, nhưng mình đảm bảo rằng nó vẫn sẽ cực kì khó chịu đấy, tin mình đi”

“Vậy được rồi” Lisa buông tay, lập tức chạy về phòng lấy ra một chiếc váy khác - “Còn cái này thì sao? cái này nữa”

“Tốt nhất là cậu nên mặc đồng phục hoặc áo choàng, Lisa ạ” Seresna chân thành nói. Đối với phù thủy thuần chủng như cô nàng thì mấy loại như quần đùi, áo phông cùng giày thể thao chính là những thứ xấu và kì dị nhất trên thế giới, cho nên hiển nhiên cô gái này sẽ không động đến nó, mà trang phục của phù thủy phải nói là . . . cái nào cũng giống như trang phục dạ tiệc ấy.

“Nếu không sẽ muộn đấy” - Cô bổ sung.

Bây giờ là 10 giờ 30 phút.

Serena nhắm mắt lại, cô nghe thấy tiếng hét chói tai cùng tiếng sập cửa rầm rầm gây chú ý của cô nàng, cô bất đắc dĩ lắc đầu, nghi ngờ sự thành công của Lisa.

Cedric sẽ không thích mẫu người như thế.

“Serena, nhanh lên”

Cánh cửa lại được bật mở, và lần này là cô gái đeo chiếc kính màu hồng kì dị.

Cô ngán ngẩm tóc chần ra ngoài, thay vào bộ đồng phục đã được phù phép để chống nước. Tại sao hôm nay là Hufflepuff thi đấu mà không phải Slytherin? Nếu không phải Cedric mềm lòng đồng ý và đã hứa sẽ đến cổ vũ cho anh thì có đánh chết Serena cũng không muốn ra ngoài với thời tiết thế này đâu.

Ai mà ngờ được, cô dự đoán thời tiết đẹp nên mới đồng ý, nhưng không nghĩ đến lịch đấu có sự thay đổi.

Haizz . . . ai bảo anh ấy là người bạn nam thân nhất của cô trong trường học đây?

Serena cảm giận nghĩ, không hiểu vì sao hiệu trưởng lại không cho dời trận đấu lại, với thời tiết ẩm ướt thế này thì các tuyển thủ sẽ rất dễ gặp nguy hiểm, mà quan trọng hơn là với thời tiết tồi tệ này cô chẳng muốn đi đâu cả.

Bạn đang đọc truyện *Ánh Mặt Trời U Âm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 37: Chương 30

Thời tiết ẩm ướt của những cơn mưa dường như không làm ảnh hưởng nhiều tới không khí của trận Quiddich. Mọi học sinh của các nhà đa số đều muốn đi xem bất kể thời tiết như thế nào. Thậm chí ngay cả cô gái lập dị Luna cũng có một chút mong chờ muốn đi ra ngoài. Serena thay vào một chiếc áo choàng đã được phù phép, đeo đôi ủng ao đến đầu gối rồi cẩn thận đội chiếc mũ phù thủy vành rộng buồn cười đến nỗi mà cô cho rằng tác dụng duy nhất của nó chính là để tránh mưa, sau đó mới chậm rãi cùng hai người bạn bước ra khỏi kí túc xá.

Bầu trời âm u như tâm trạng của Serena lúc này.

Cơn mưa như trút nước khiến cô thực sự muốn chùn bước, có trong giây lát cô nghĩ đến sẽ có điều gì đó tồi tệ xảy ra.

“Mình đoán kiểu gì cũng sẽ có người ngã cho mà xem” - Serena ngẩng đầu nhìn từng hạt mưa rơi xuống - “Không gãy tay thì cũng phải đau lắm”

Lisa cười nắc nẻ:

“Thật sự rất không may, đúng ngày hôm nay lại là trận thi đấu của hai nhà thường xuyên gặp xui xẻo nhất trường”

Luna đồng ý gật đầu.

Serena lại nói tiếp:

“Hi vọng không có ai bị những cơn gió đánh bay” - Cô than thở - “đặc biệt là từ trên khán đài rơi xuống”

Mối quan tâm của Lisa luôn là các chàng trai:

“Cedric chắc tay lắm” - Cô nàng thấp thỏm - “Chắc không đến mức tuột tay mà ngã xuống đâu, có chăng cũng phải là tên Potter xui xẻo”

Serena nghiêng đầu, liếc nhìn ánh mắt căm phẫn của Ron Weasley đằng sau cô nàng, nhún vai:

“Ai biết được”

Sau đó chỉ gật đầu với Potter đang cố gắng giữ cậu bạn lại mà đi tiếp.

“Mình muốn ngồi bên cạnh giáo sư Snape”

Hai cô bạn như nhìn kẻ ngốc mà nhìn cô, Serena cho rằng chính hai người này mới là kẻ ngốc.

“Chỗ ngồi của giáo sư có thể che mưa tốt nhất, và cũng thoải mái nhất nữa. Mình không muốn thời tiết tồi tệ thế này mà phải đứng chen chúc với những người khác ở một không gian chật trội, các cậu hiểu chứ?”

Kính hồng gật đầu, còn Lisa vẫn ngu ngốc lắm bảm:

“Cách xa như vậy sẽ không được nhìn thấy Cedric”

Serena thở dài, ngay cả Luna cũng không nhận được mà nhắc nhở:

“Cho dù cậu đứng ở trên đầu cũng không thể nhìn thấy anh ấy. Chúng ta còn có ống nhòm nữa mà”

Tại sao ngay từ đầu cô lại cho rằng Lisa là một cô gái thông minh nhỉ? chắc chắn là nhầm rồi. Serena có thể tưởng tượng ra sau khi dậy thì ngực của cô nàng sẽ lớn cỡ nào.

Tỉ lệ nghịch với đầu óc.

Hiện tại cô thật sự rất háo hức chờ xem vẻ mặt ngu ngốc của cô nàng khi nhìn thấy Cedric là như thế nào. Có đến mức dọa chạy anh ấy không nhỉ?

Cho dù Serena tưởng tượng trong đầu như thế nào, thì hiện thực ủa về vẫn khiến cô trở tay không kịp. Ngay thời điểm nhìn thấy mái tóc màu bạc đặc trưng của Malfoy thì cô đã có một dự cảm không tốt. Và chỉ một vài phút sau đó thôi, cô liền cảm thấy thời tiết này cho dù đi ra ngoài cũng rất hạnh phúc.

Serena cố gắng nặn ra một độ cong trên môi, gượng gạo chào hỏi:

“Malfoy học trưởng”

Draco Malfoy gật đầu, không thèm vút dù chỉ một cái liếc mắt cho người hâm mộ cuồng nhiệt của hắn mà chỉ nhàn nhạt nhìn cô ra lệnh:

“Đi theo tôi”

Serena không hiểu chuyện gì cả.

Hắn mỉm cười lại, không vui chút nào. Dáng người cao lớn cúi xuống nhìn cô tỏa ra một luồng áp bức mà Serena không thể chống lại, nói thêm một lần:

“Đi theo tôi”

Dường như cũng cảm thấy mình quá mức đáng sợ, vì vậy liền bổ sung thêm:

“Đến phòng của thầy Snape”

Sau đó quay đầu bước đi không thèm dừng lại.

Phòng của thầy Snape? Serena không hiểu nhìn thẳng phía trước, nhưng cả người cũng thả lỏng xuống, tâm trạng thoải mái đoán chắc có việc gì đó nên mới cần Malfoy đến gọi cô. Tâm lý tự an ủi mình như vậy, Serena liền nhún vai nhìn về tiều tụy của hai cô gái mà đi theo người kia.

Bước chân của Malfoy nhanh chóng đi xuống dưới tầng hầm dưới đáy hồ, lãnh địa của nhà Slytherin và viện trưởng của họ. Serena dường như phải chạy bộ theo sau, nếu như lúc này cô còn dư sức để quan sát từng thần thái, chi tiết, thậm chí là biểu cảm trên gương mặt hắn thì sẽ phát hiện ra ngày hôm nay Malfoy cực kỳ không yên lòng, thậm chí còn có chút lo lắng.

Hai người rất nhanh đi đến trước cửa văn phòng của thầy Snape, đương lúc cô còn cho rằng mình sẽ đi vào bằng cách gõ cửa thì người bên cạnh lại thuận thực hô lên một tiếng mở cửa. Có thể nói, Malfoy là người hiếm có trên đời được đến thầy Snape tin tưởng.

Serena che dấu lo lắng trong lòng, mặt không một chút cảm xúc đi vào, tận lực không nghĩ đến cánh cửa tối tăm đang từ từ đóng lại, và cô phát hiện ra thầy Snape không có ở đây.

“giáo sư Snape?” - Cô thử hỏi lại một lần nữa, ý đồ muốn nghe thấy sự đáp lại của ai đó trong mặt thất.

“Không cần gọi” - giọng nói lạnh lạnh vang lên, trầm thấp mà nguy hiểm - “Thầy không có ở đây”

Cô sững sờ, nhìn hắn.

Đối phương không nhìn cô mà trực tiếp đi đến quầy pha chế, cầm lên một tấm giấy da.

“Đây là nhiệm vụ của chúng ta ngày hôm nay, khi nào xong thì cô sẽ được giải phóng”

Serena nhìn một lượt từ trên xuống dưới, đó là danh sách đọc được mà.

Người bên cạnh khụ một tiếng, nghiêm mặt giải thích:

“Hôm nay thầy phải giám sát trận Quiddich, mà những loại độc được này phải được hoàn thành” - Dừng một chút, hắn có chút khó hiểu (mà cô không biết vì sao) nói thêm - “Cô nên biết ơn thầy vì đã tạo cơ hội để được học hỏi nhiều hơn, đây đều là những loại độc được không được học trên lớp”

Serena trầm mặc nhìn tấm da dê.

Mặc dù cô từ nhỏ đã thích bào chế và nghiên cứu, nhưng không có nghĩa là cô thích ý hoàn thành tất cả những thứ này. giáo sư Snape, thầy có thể lấy cớ khác được không?

Trong danh sách này ngay cả một loại độc được quen mắt cũng không thấy. Trình độ của Malfoy đã cao đến mức nào rồi?

Cô đến đây không phải để pha chế mà làm người giúp việc.

Bạn đang đọc truyện *Ánh Mặt Trời U Âm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 38: Chương 30 (tiếp)

Suy nghĩ của Serena ngay giây phút này là hoàn toàn chính xác. Bởi vì từ đầu đến cuối, cô đều phải cắt cắt và cắt, lại còn không được dùng bùa chú ta xác mà phải làm hoàn toàn bằng thủ công. Đã thế, cô còn phải chịu đựng cái mồm độc địa không nói thì thôi, đã nói ra thì toàn những câu nói làm tổn thương người từ học trò cưng của thầy Snape.

“Wilson, tôi không nghĩ là đến ngay cả cắt nguyên liệu cô cũng không hoàn thành được, tôi nói là phải cắt đều thì chúng mới có thể hòa tan cùng một lúc. Thật là vô dụng”

“Cái này không phải gỡ nó ra mà phải nghiền ép, nghiền ép hiểu chưa?”

“Phải ngâm một lúc thì mới được tách vỏ, cô định tách đến khi nào?”

Serena sa sầm mặt.

Cô chỉ muốn lập tức vứt con dao xuống rồi đi ra chỗ khác.

Đây căn bản không phải là do bản thân mình dốt được chứ? cô rớt cuộc đã đắc tội gì với hắn mà lại có thể ba chấm như vậy?

Là ai ngay từ đầu bảo cô phải cắt? là ai nói phải tách vỏ ngay lập tức hả hả hả?

Vì sao chỉ vài giây sau đó là có thể lật lọng như thế?

Serena tức điên người.

Cô hít một hơi thật sâu, hít đến mấy lần rớt cuộc cũng bình tĩnh lại. Căn bản không kịp tự hỏi tại sao Malfoy ngày hôm nay lại thất thường và táo bạo như vậy.

Serena tiếp tục làm việc.

Cô liếc nhìn những dung dịch xấu xí đục ngòm trong từng nồi quặng, trong lòng thầm nhớ nguyên tắc chuẩn bị của từng loại độc được.

Người bên cạnh dường như con giun quấn quéo trong bụng cô, chỉ cần liếc nhìn một cái là có thể biết cô suy nghĩ cái gì, vì vậy liền không khách khí mở miệng:

“Bây giờ nhớ rồi? nếu nhớ thì nhớ cho kĩ, chỉ cần làm sai một chút thôi thì là nội quặng này sẽ vứt đi hết” - Malfoy ung dung từ trên cao nhìn xuống - “thầy sẽ không rảnh rỗi dạy cô mấy thứ này, vì vậy cố gắng mà nhớ hết, có một số thứ rất đặc biệt, nó sẽ không đi theo nguyên tắc mà hoạt động”

Serena mở to mắt gật đầu.

Người bên cạnh hừ lạnh một tiếng, chậm rãi nói tiếp:

“Những loại độc được này đều là những thứ nguy hiểm nếu phương thuốc truyền tay ra bên ngoài, bởi vì nó được đích thân thầy tự sáng chế. Trên đời này sẽ không có người thứ ba biết đến”

Đây là uy hiếp ngầm, cô hiểu chuyện nhẹ nhàng gật đầu một cái, Malfoy hài lòng gật đầu, sau đó giảng giải một chút công dụng của những thứ này. Serena nghe xong mới biết được vì sao nó lại được bảo mật như vậy, giáo sư Snape không hổ là bậc thầy độc được của Anh quốc.

Bản thân Serena biết mình không bằng một phần mười của thầy.

“Vì thế cho nên không thể tìm người bên ngoài chuẩn bị nguyên liệu, nếu được thầy tin tưởng và nhận làm học trò thì phải xứng đáng một chút”

Cô gật đầu.

Vì vậy tâm trạng từ căm giận chuyển sang nhiệt huyết học tập, ngay cả lời nói độc miệng của ai đó cũng thấy dễ nghe, căn bản không thêm quan tâm tình hình bên ngoài hiện tại như thế nào. Người bạn thân Cedric của cô khi đứng trước nhiệt huyết học tập cũng bị hoàn toàn quên lãng.

Phòng làm việc của thầy Snape ở dưới tầng hầm dưới đáy hồ, vì vậy bên ngoài có mưa gió sấm chớp đùng đùng cũng không ảnh hưởng nhiều lắm.

Cho nên tình hình bên ngoài hỗn loạn đến mức nào cô cũng không biết, nếu như biết Serena chỉ có thể nên cảm thấy may mắn vì lúc đó mình không có mặt ở hiện trường.

“Chuyện ngày hôm nay kì thực thầy không hề biết gì” - Đột nhiên, thiếu niên bên cạnh mở miệng đánh vỡ không khí im lặng từ nãy giờ, mà nội dung thông tin có thể nói là sét đánh ngang tai - “Mặc dù là tự ý quyết định cho cô đi vào đây, nhưng vì là người sẽ hướng dẫn cô trong thời gian dài, dạy một chút cũng không có gì . . . “

Serena vẫn không phản ứng kịp. Đối phương khụ một tiếng nói tiếp:

“Cho nên nếu muốn học được càng nhiều thứ thì không nên nói cho thầy biết chuyện ngày hôm nay”

Im lặng một chút, Serena trái lưong tâm gật đầu.

Vì vậy, bản thân cô tự nổi giảo cho giặc mà không hay biết.

Bạn đang đọc truyện *Ánh Mặt Trời U Âm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 39: Chương 31

Trời sấm tối, và tất nhiên là khi ở trong tầng hầm quanh năm đều là buổi tối của thầy Snape thì Serena không thể nào biết bên ngoài trời như thế nào nếu như không có chiếc đồng hồ cũ kĩ được treo trên tường. giả sử bây giờ nó mà đột ngột dừng lại và cô cùng Malfoy quá chú tâm vào những nỗi quặng thì khi thấy Snape mà có mặt ở đây hai đứa sẽ chết chắc.

Chính vì thế mà khi nhìn lên chiếc đồng hồ, Serena đã phải vội vàng buông thông cánh tay đã mệt rã rời xuống, nhanh chóng nghe theo chỉ thị mà đi ra ngoài. Mặc dù biết bản thân bị lợi dụng bóc lột sức lao động, nhưng không thể nghĩ ngờ một điều rằng cô cam tâm tình nguyện làm điều đó.

Cảm thấy tiếc nuối khi không được nhìn kết quả của những lọ được có màu sắc tuyệt đẹp, Serena nhân lúc học sinh còn chưa về vội vàng trở về kí túc xá.

May mắn trận đấu ngày hôm nay có vẻ kéo dài hơi bị lâu.

Thay ra bộ quần áo, hơi xoa đầu để mái tóc rối lên, lật quyển sách ra, ngồi lên giường làm bộ đọc sách.

Qua nhiên, chưa đến 5 phút sau, cô nghe thấy tiếng thảo luận rôm rả từ bên ngoài, và ngay lập tức cửa phòng bật mở.

“Serena, mình biết ngay là cậu trốn ở đây mà” - giọng nói của Lisa tràn ngập oán giận, cô nàng khoanh tay lại nhìn cô như thể đang nhìn một kẻ đang làm việc xấu - “Cậu không biết cậu đã bỏ lỡ thứ gì đâu”

“Sao các cậu về muộn vậy” - cô làm bộ lơ đãng hỏi, nhìn vào kính hồng thay cho sự chờ đợi vào người đang giận dữ với cô

“Trờ hôm nay mưa to lắm” - Luna giải thích, giọng nói của cô bé tràn ngập vẻ tiếc nuối - “cho nên trận đấu bị kéo dài, mình đã cầu nguyện và mong nó bị hoãn lại nhưng cuối cùng nó vẫn kéo dài cho đến khi trái snitch bị bắt được”

“Mình bị Malfoy gọi đi làm chút việc, khi quay trở lại thì cũng đã muộn rồi nên đành phải thôi” - Cô tiếc nuối nói - “Trên danh nghĩa thì Malfoy là học trưởng, anh ta bắt làm việc gì ai có thể không nghe theo chứ. Thế đội nào chiến thắng thế?”

Nói đến đây, sắc mặt Lisa mới hào hứng trở lại, cô nàng liến thoắng một tràng dài:

“Tất nhiên là đội của anh Cedric thắng rồi, cậu cho rằng anh ấy là ai chứ? chỉ cần có anh ấy tham gia thì thế nào cũng thắng cho coi. Lisa, cậu không biết đâu, nhìn anh ấy quyền rũ lắm nhé” - Serena tròn mắt, không hiểu nổi tại sao cô gặp thường xuyên mà không thấy anh quyền rũ chỗ nào - “Tiếc là phải ăn mừng với nhà Hufflepuff, nếu không mình dám chắc nếu mình mời anh ấy cũng sẽ nhận lời cho mà xem”

Không quen nhìn dáng vẻ đắc ý của cô nàng, Serensa chăm chọc:

“Nhận lời cái gì? cậu cho rằng mình hiện tại có thể ra khỏi trường trong hoàn cảnh này hả? ăn mừng ở đâu? Đại Sảnh? hay thời tiết tệ này cậu muốn ăn tiệc dã ngoại ở bãi cỏ? thôi ảo tưởng đi cho tôi nhờ”

Luna ngồi bên giường nín cười, cô bé rút chiếc đũa phép ra, rồi chọt nói:

“Hôm nay Harry Potter bị ngã từ trên trời xuống đấy, cao lắm. Lúc nhìn anh ta nằm ở trên cánh do thầy Dumbledore mang về mình còn tưởng rằng anh ta sẽ chết đấy” - giọng cô bé sáng lên- “May mắn là không nhìn thấy loại côn trùng nào biểu đạt cái chết cả, nên chắc có thể chỉ nằm trong phòng y tế hai đến ba ngày thôi”

Serena sùng sốt:

“Potter bị rơi hả?”

Thấy hai người bạn gât đầu, cô lại rơi vào trầm tư. Bên tai là giọng nói thương hại của Lisa:

“Mình dám chắc từ lúc đi học đến giờ Potter chính là tên gặp xui xẻo nhất cái trường này đó. Sao mà những chuyện rắc rối nhất cậu ta đều dính vào thế nhỉ? Lúc đó nhìn bản mặt của Weasley như thế tận thế sắp đến rồi vậy”

Serena nhớ tới những đoạn kí ức mơ hồ trong giấc mơ của mình mà mấy hôm trước khi ngủ dậy cô còn không thể nhớ ra nổi. Những hình ảnh nhạt nhòa, lu mờ và không rõ ràng cứ quanh quẩn đầu đây.

Những hình ảnh xuất hiện khác nhau đó thậm chí không hề liên quan đến cô, cảm giác như bản thân mình đang chứng kiến một cái gì đó, một sự kiện gì đó cứ xảy ra trong đầu.

“Lisa, đừng ác cảm với Potter như thế, mình thấy ít nhất thì anh ta còn dễ mến hơn hai người bạn kia nhiều lắm” - Ý Luna muốn nói đến Weasley và Granger. Cô bé tỏ ra bức mình rõ ràng khi hầu như lúc nào có sự hiện diện của bộ ba nhà đó thì y như rằng những câu nói được cô bé nói ra đều bị

phản bác lại bởi ‘nhà thông thái của Gryffindor’.

“Tớ chính là không thích bọn họ” - Lisa hếch mũi - “Cứ như thể mình giỏi lắm không bằng, cái gì cũng cho rằng bản thân đúng và Gryffindor là tốt nhất. Có mà ngu ngốc nhất thì có”

Serena nhớ đến vết sẹo trên trán của Potter, cùng với chiếc áo choàng đen dài u ám như cái chết của tử thần. Cô nhớ đến những giám ngục đáng sợ, biết đâu được những chuyện này liên quan tới nhau? và nếu giải quyết được hết nút thắt trong đầu thì bản thân sẽ được giải thoát?

Cũng có thể chính sự ăn mòn linh hồn của giám ngục đã khiến cô bị . . . tâm thần phân liệt? hay . . . ảo tưởng?

Dù sao cũng phải giải quyết hết mọi chuyện.

“Nhà Sư Tử thật đúng là chẳng có ai tốt cả, toàn tự cho là đúng” - Lisa kết luận.

Serena ngẩng đầu lên, thông báo với hai cô gái càng ngày càng đi xa chủ đề:

“Tối hôm nay, hai cậu có muốn đi thăm Potter không?”

Cuộc đối thoại dừng lại.

Và hai cái đầu đồng loạt quay lại nhìn cô.

Một người khó hiểu đầy gong kính, người còn lại nhìn cô như thể đang đối diện một con quái vật.

Nếu như không có bí mật không thể nói ra, Serena cũng sẽ cho rằng mình bị điên rồi.

Bạn đang đọc truyện *Ánh Mặt Trời U Ám* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40: Chương 31 (tiếp)

“Cậu chắc là cậu biết mình đang nói gì chứ?” - Sau một hồi im lặng, Lisa Turpin mới khó khăn hỏi.

Serena nhún vai, tất nhiên cô biết mình muốn làm gì. Không phải chỉ là đi thăm bệnh thôi sao, chuyện cũng chẳng có gì to tát đến nỗi Lisa phải há hốc mồm như thế.

“Như vậy lời của Weasley nói là thật hả?” - Cô nàng lẩm bầm - “Mình đã cho rằng đó là một điều thật ngớ ngẩn, nhưng bây giờ . . .”

“Chuyện gì?” - Cô nhú mày, ghét nhất là kiểu úp úp mở mở như thế - “Có chuyện gì liên quan đến mình hả?”

Lisa Turpin nhú mày khổ não.

“Weasley nói cậu thích Potter” - Kính hồng trực tiếp mở miệng, giọng nói của cô bé trở nên xa xăm và mơ hồ - “Đó không phải là một điều vô lí sao? anh ta cứ nói cậu cố tình làm mặt lạnh khi đi qua họ”

Ngớ ngẩn.

Serena thầm mắng. Cô chẳng thèm để ý.

Dù sao đi nữa thì kế hoạch đến thăm bệnh vào đêm khuya của cô vẫn không thay đổi. Serena cũng đoán hai cô gái kia chắc sẽ đi cùng cô để xem náo nhiệt, điều này làm cô có chút khổ não, rõ ràng chỉ thuận miệng hỏi một chút thôi, không ngờ người ta đi thật.

Nói chuyện riêng với Potter như thế nào đây?

Hơn mười giờ tối, Serena thay quần áo rồi đi ra khỏi phòng, đối diện với 6 con mắt đang tò mò nhìn thẳng vào cô.

Lisa sâu kín nói:

“Cậu vẫn còn nhỏ, Serena ạ. Lén lút vào đêm khuya cũng không có ích lợi gì đâu”

Trong đầu óc của cô nàng này chứa toàn những thứ gì thể không biết.

Đơn giản chỉ là cô biết chỉ có thời gian này thì phòng y tế mới được thanh tịnh và người đến thăm bệnh sẽ bị đuổi về hết thôi. Nghĩ rằng cô đang đi hẹn hò

chắc?

Quả nhiên đúng với dự đoán của Serena, lúc ba người đến thì trong phòng y tế chỉ còn lại duy nhất hai người. Một là chính chủ đang ngồi trên giường, người còn lại là hiệu trưởng đáng kính Dumbledore. Serena liếc mắt nhìn thường, đồng phạm gián tiếp khiến anh ta bị thương không phải là cụ sao?

“Thưa thầy, em đến thăm anh Potter ạ” - Serena mím môi, đằng hoàng đứng trước mặt ông lão đã hơn một trăm năm mươi tuổi, không tình nguyện bị đặt - “Tụi em rất lo lắng cho anh ấy”

Loáng thoáng còn nghe thấy tiếng thở dài từ phía sau. Chắc Lisa lại tưởng tượng ra gì đó rồi.

Dumbledore gật đầu, mỉm cười một cách hòa ái:

“Là trò Wilson phải không? ta vẫn biết các trò rất quan tâm đến nhau mà” - Ánh mắt của cụ nhìn chăm chú vào cô một hồi rồi mới xoay người - “Được rồi, ta sẽ không làm phiền các trò tâm sự nữa. Tụi trẻ luôn có những cách thức để nói chuyện với nhau”

Nói xong cụ mới thông thả bước ra ngoài.

Căn phòng trở nên im lặng đến quái dị.

Cuối cùng người bắt chuyện trước lại là người được thăm - Harry Potter.

“Chào . . . chào các cậu, mình rất vui khi mọi người đến thăm mình”

Serena gật đầu, có chút xấu hổ bởi sự bất lịch sự của mình, cô cứ mãi nghĩ cách mà quên mất mình đang đến thăm bệnh.

“Nghe nói anh bị ngã. Không sao chứ?”

Potter ngại ngùng lắc đầu, có lẽ cậu không thể hiểu nổi rằng tại sao người mà cậu cảm thấy đồng cảm và tìm cách bắt chuyện nhưng không thành đột ngột lại đến thăm mình.

Dù sao thì Potter cũng là một cậu bé tốt:

“Mình cảm thấy rất khỏe, nhưng cô Pomfrey lại cứ bắt mình phải nằm ở đây mấy ngày liền. Mình chỉ cảm thấy tiếc nuối khi cây chổi bị vỡ nát thôi” - giọng cậu tràn ngập vẻ đáng tiếc.

“Dù sao thì anh cũng rất may mắn, ngã cao như vậy mà cũng không chết được” - Serena cảm thán độ dẻo dai của phù thủy, người bình thường mà bị như thế thì không tan xương cũng nát thịt.

“Bọn họ cũng nói mình như vậy” - Cậu nói, có chút phiền muộn.

Bốn người, không, phải nói là hai người nói chuyện một cách tẻ nhạt được vài phút mới đi về. Tính cách của Luna vốn ít nói nên trước khi về chỉ nói câu chúc phúc rồi thôi. Còn Lisa thì lại im lặng một cách kì quái từ lúc bước vào phòng. Nguyên nhân thì cô làm sao mà biết được?

“Hai cậu về trước đi, mình có chút chuyện nên sẽ về sau” - Đi được một đoạn, Serena mới dừng lại nhìn hai người bạn, ánh mắt thẳng thừng không hề che dấu - “Mình có chuyện muốn nói với Potter”

Ánh mắt của Lisa đột ngột bùng tỉnh, cô chỉ làm như không thấy mà dặn dò Luna:

“Không được để cậu ấy nghe lén bọn mình, hai cậu về kẻo tức xá trước đi”

Sau đó đi về hướng ngược lại.

Lúc Serena lần thứ hai mở cửa phòng y tế trong ngày thì Potter đang chuẩn bị nằm xuống. Nhìn thấy cô liền kinh ngạc hô lên:

“Wilson?”

Cô khóa cửa lại. Bước đến gần cậu, im lặng thờ sâu.

“Cậu có chuyện gì à?” - Sau một lúc im lặng, Harry Potter mới thấp giọng hỏi.

Cô gật đầu, không biết mở miệng thế nào:

“Có thể nói cho tôi biết . . . lí do vì sao anh ngã từ trên cao xuống không?”

Đối phương mờ mịt nhìn cô.

“Cho dù là trời mưa, nhưng một cầu thủ tốt như anh chắc chắn sẽ không bất cẩn đến mức ngã xuống như thế, chắc hẳn phải có lí do gì đó . . . anh đã nhìn thấy gì?” - Cô nhìn chăm chăm vào gương mặt trở nên phiền muộn của đối phương - “Chuyện gì đã xảy ra với anh?”

Im lặng bao trùm toàn không gian . . .

Serena kiên nhẫn chờ đợi.

“Câu thật sự muốn biết?” - Potter thấy cô gật đầu mới bắt an nói - “Tôi cũng không biết vì sao Hung Tinh lại xuất hiện trước mắt tôi. Đó là lần thứ hai rồi, nó hai lần khiến tôi suýt chết, nhưng quá vô lí mà, phải không?” - Cậu thầm thì - “Tôi không dám nói cho những người khác, chắc hẳn họ sẽ rất sợ hãi hoặc cười nhạo tôi”

Serena không phản ứng kịp:

“Hung Tinh?”

Đối phương gật đầu, thấp giọng nói thêm:

“Và cả những viên giám ngục”

Serena triệt để yên lặng

Bạn đang đọc truyện *Ánh Mặt Trời U Âm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41: Chương 32

Vì sao những con quái vật đó luôn luôn xoay chuyển xung quanh cô vậy?

Đó là suy nghĩ duy nhất của Serena trên đường về.

Sự đáng sợ của nó đối với cô thì đã biết rồi. Nhưng còn hình ảnh của những giấc mơ không tên thì vẫn là một bí ẩn. Cô dự kiến là muốn hỏi thêm một vài điều nữa, nhưng chỉ cần nghĩ đến những viên giám ngục là đầu lại ần ần đau, sau đó không nghiên cứu sâu thêm nữa.

Cô nhát gan thế đấy.

Serena mơ hồ nghĩ, mơ thì mơ chứ, cũng chẳng ăn thịt được cô mà phải sợ.

Đầu đột nhiên bị cộng đau như va phải ai đó, cô kêu lên một tiếng, ngẩng đầu, sau đó đối mặt với mái tóc bạch kim đặc trưng nhà Malfoy.

“Malfoy học trưởng” - Cô lùi lại một bước, giữ khoảng cách an toàn.

Tâm trạng của hắn dường như không được tốt, nhìn cô bằng ánh mắt khó hiểu, sau đó lạnh lạnh hỏi:

“Đi đâu vậy?”

“Trở về kí túc xá” - Cô thành thật trả lời - “Muộn rồi, không làm phiền anh nữa, em đi về đây”

Sau đó gần như chạy mà bước đi. Vì vậy không nhìn thấy ánh mắt tăm tối sâu thẳm của hắn.

Buổi sáng ngày hôm sau có tiết học của thầy Snape, tâm trạng của thầy không được tốt cho lắm. Trên thực tế, theo như lời của Lisa thì ngày nào thầy cũng thấy không vui qua những biểu hiện trên gương mặt thầy.

Nhưng có vẻ hôm nay đặc biệt tệ.

Thầy không dạy cách pha chế nữa mà bắt học sinh mở sách giáo khoa đến trang cuối cùng, tiết học tham khảo, phần của người sói. Bắt đầu giảng giải những dấu hiệu, sự đáng sợ, thói quen và những được tề để không chế nó.

Lisa đã từng kể với cô, môn ‘Phòng chống nghệ thuật hắc ám’ của họ khi dạy thay thầy cũng làm như vậy. Nhưng sách giáo khoa năm hai của bọn cô không có phần đó nên có lẽ thầy đã để dành đến tiết học Độc dược này.

Không hiểu vì sao giáo sư lại quan tâm đặc biệt đến nó như thế.

Nhớ lại ngày hôm trước Malfoy từng bắt cô chuẩn bị một số nguyên liệu để làm một loại độc dược nhưng sau khi chuẩn bị xong thì hắn lại để ở một bên mà không động đến, cô đoán là chỉ có thầy mới làm được nên không nghĩ nhiều. Bây giờ nghe đến những nguyên liệu mà thầy đang kể ra để chế tạo độc dược ức chế năng lực của Người sói, Serena liền khẳng định.

Đó là độc được dành cho Người sói.

Cô cảm thấy có chút kì lạ.

Không hiểu vì sao lại toát ra một câu nói trong đầu: Trong Hogwarts có Người sói.

Mặc dù điểm này có chút vô lí, nhưng ai bảo không thể chứ? giám ngục, từ tù còn có thể trà trộn vào trường học thì vì sao Người sói lại không thể có được?

Hon nữa nhiều khả năng thầy Snape biết Người sói ở đâu.

Tất nhiên, cô sẽ không tò mò và hiếu kì đến mức theo dõi thầy để đi tìm hiểu. Lỡ như bị Người sói tấn công thì cô cũng sẽ bị biến thành Người sói mất.

Thời gian cứ như vậy mà trôi qua, chớp mắt đã đến kì nghỉ lễ giáng sinh, mọi người trong phòng đang chuẩn bị quần áo đồ dùng để trở về nhà. Trong đó bao gồm cả Serena.

Hiện tại cô đã mua một căn nhà ở thế giới phù thủy, mặc dù có quần gia chăm lo hết tất cả mọi thứ nhưng có một sự phấn khích đến tột cùng khiến cô không nhin được mà chỉ muốn nhanh chân trở về đó, đích thân trang trí thêm cho căn nhà của mình.

“Serena, cậu xong chưa?” - Luna ở giường bên cạnh gọi với lại.

Cô gật đầu: “Ừ, còn một vài quyển sách nữa thôi, mình dự định sẽ cầm nó để đọc cho đến hết kì nghỉ”

“Cậu có muốn đến nhà tớ một chút không?” - Cô bé đề nghị.

“Thật xin lỗi, mình nghĩ rằng mình sẽ không có thời gian đâu, bởi vì căn nhà của mình còn chưa hoàn chỉnh lắm. Có lẽ mình sẽ ghé thăm nhà cậu vào dịp hè”

“Cũng được” - giọng cô bé tràn ngập tiếc nuối - “Mình rất muốn giới thiệu những sinh vật thú vị cho cậu và Lisa biết. Nhưng mà hiển nhiên cậu ấy sẽ không có hứng thú với nó đâu”

Serena không biết an ủi thế nào.

Chiếc xe lửa vang lên những tiếng tút tút dữ dội, gần như cả trường đều về trong dịp giáng sinh. Cô phải vất vả lắm mới chen lấn được một buồng trống rồi đi vào. Hai người còn lại ở phía sau còn chật vật hơn nhiều.

“Mình kì thực rất không muốn về nhà, hai cậu ạ” - Lisa nằm ườn ra một bên, chống cằm than thở.

“Đó là vì anh Cedric năm nay cũng không về” - Luna làm một biểu cảm thật là kì quái, cô bé có lẽ không quan tâm tới chuyện này cho lắm.

“Nhưng mà Cho Chang cũng không về” - Lisa tiếp tục than thở - “Lần đầu tiên mình thấy ghét những buổi tiệc trong lễ giáng sinh như thế này”

“Mình cũng cảm thấy qua kì nghỉ lễ hai người kia phát triển thêm một bậc là rất lớn” - Đơn giản bởi vì cô biết Cedric chỉ coi cô nàng này như một đứa em gái.

“Cậu không cần phải chọc vào nỗi đau của mình như thế đâu” - Cô nàng cảm giận nói, tiếp tục than thở.

Serena cảm thấy không thú vị liền bỏ sách ra đọc.

Con tàu vẫn đều đều tiến tới hành trình về nhà.

Lễ giáng sinh.

Bạn đang đọc truyện *Ánh Mặt Trời U Ám* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.